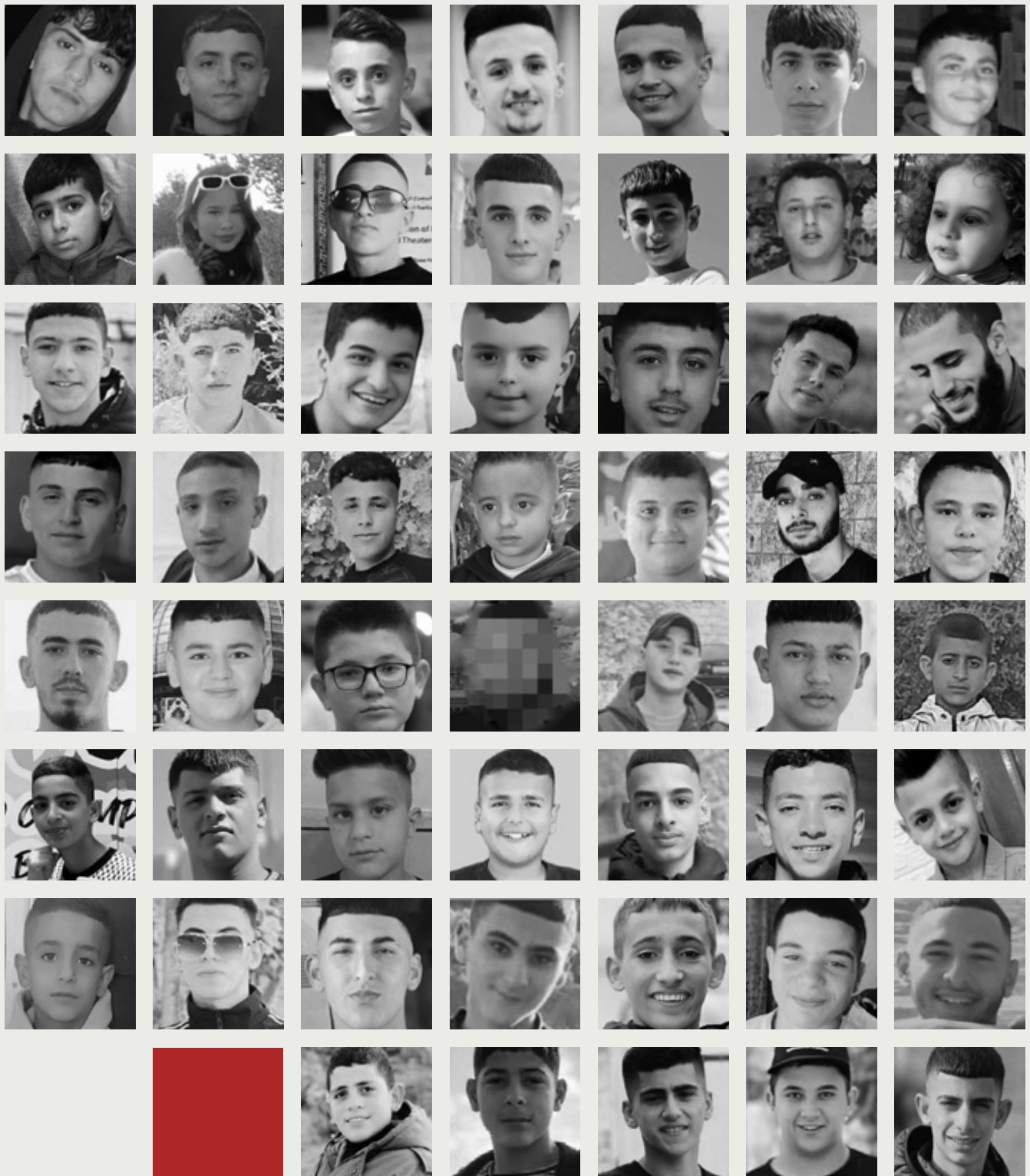

ילדות חשופה

ב'צ'לם
B'TSELEM
بتسيلم

יוני 2026

הרג ילדים ונערים פלסטינים
בידי ישראל בגדה המערבית בשנת 2025

רקע

מאז אוקטובר 2023 מנהלת ישראל מתקפה רחבת היקף על כלל מרכיבי הקיום של האוכלוסייה הפלסטינית בגדה המערבית. במסגרת מתקפה זו מופרות באופן שיטתי ונרחב זכויות האדם של התושבים הפלסטינים, ובראשן הזכות הבסיסית ביותר – הזכות לחיים. אלימות קטלנית ומשולחת רסן שמפעילים כוחותיו החמושים של המשטר הישראלי, הכוללים את הצבא ומיליציות המתנחלים, הובילה לעלייה חסרת תקדים בהרג פלסטינים, ובפרט בהרג ילדים ונערים בידי כוחות ישראליים. במהלך שנתיים ושמונה חודשים, מ-7 באוקטובר 2023 ועד ל-26.7.2023 הרגו כוחות ישראליים 235 ילדים ונערים פלסטינים בגדה המערבית, וחמישה נוספים נהרגו בידי מתנחלים. במהלך שנת 2025 לבדה, בה מתמקד מחקר זה, הרגו כוחות ישראליים 54 ילדים ונערים פלסטינים בגדה המערבית.

ההיקפים חסרי התקדים של הרג ילדים ונערים פלסטינים בידי כוחות ישראליים הם תוצאה של מדיניות פתיחה באש מופקרת ומתירנית אף יותר מבעבר, המיושמת כיום בגדה המערבית. האחראים למדיניות זו אינם מנסים להסתירה ומעניקים לה גיבוי מערכתי מלא, כפי שמעידים דבריו של אלוף פיקוד המרכז אבי בלוט, [שהתרברב בפומבי](#) על כך ש"אנחנו הורגים כמו שלא הרגנו מאז 1967". דבריו של בלוט, שטען כי "96% מההרוגים מעורבים בטרור", טענה [שתיעוד נסיבות הריגתם ברשימת ההרוגים של בצלם](#) חושף כשקר מוחלט, מלמדים גם על האופן השיטתי שבו פועלת המערכת הישראלית להגדיר פלסטינים שנהרגו בידי כוחות ישראליים כ"מחבלים" או "פעילי טרור", גם כאשר מדובר באזרחים שלא השתייכו לשום ארגון חמוש ולא נשקפה מהם סכנה בעת שנהרגו, ואפילו כאשר מדובר בילדים שלא היוו סכנה לאיש. זיהוי זה מייצר דה-פקטו חסינות מערכתית על הרג.

המערכת הישראלית אינה מסתפקת בהצדקת ההרג בדיעבד, אלא גם נמנעת כמעט לחלוטין מהעמדת האחראים לו לדין. לפי נתוני ארגון יש דין, מאז תחילת המלחמה באוקטובר 2023 לא ידוע על הגשת כתבי אישום בגין מקרי הרג בגדה המערבית. אולם החסינות המובטחת מראש והיעדר הדרישה למתן דין וחשבון לאחר ביצוע הפשעים אינה מוגבלת למישור המשפטי, ומתבטאת גם ב"חסינות ציבורית" ממנה נהנים מבצעייהם ונובעת מהאדישות שמגלה הציבור הישראלי להרג ילדים פלסטינים. בהקשר זה, לא ניתן להפריד בין העלייה החדה בהרג הילדים בגדה המערבית בידי כוחות ישראליים לבין [למעלה מ-21,000 ילדים וילדות פלסטינים](#) שישראל הרגה כחלק מהמתקפה הג'נוסיידלית שהיא מבצעת ברצועת עזה מאז אוקטובר 2023. העובדה שגם מספר בלתי נתפס זה לא הוביל לדרישה ציבורית לשינוי מדיניות ההרג מלמדת על עומקם של תהליכי הדה הומניזציה של פלסטינים באשר הם בדעת הקהל הישראלית. אלו התהליכים שמאפשרים מציאות שבה הרג ילדים הפך לדבר שבשגרה.

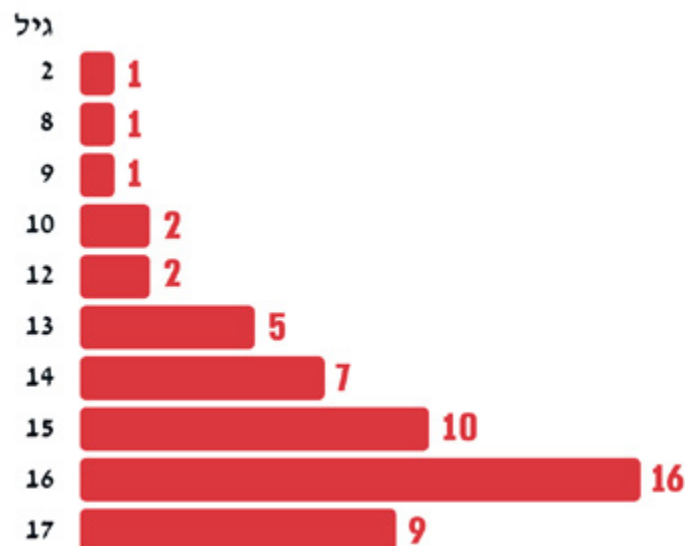
ההיסטוריה המדוממת של הרג ילדים ונערים

היקפי ההרג מאז תחילת המלחמה באוקטובר 2023 מזכירים - ואף עולים, ביחס למשך התקופה - על היקף ההרג שתועד במהלך האינתיפאדה השנייה, אז, בתוך פחות מארבע שנים וחצי, בין אוקטובר 2000 ל-8.2.2005 (אז נחתמו הסכמי שארם א-שייח', הנחשבים לנקודת הסיום הרשמית של תקופת האינתיפאדה), הרגו כוחות ישראליים 251 ילדים ונערים פלסטינים בגדה המערבית. חמישה נוספים נהרגו בתקופה זו בידי מתנחלים.

מחקר זה יתמקד בשנת 2025, במהלכה הרגה ישראל 54 ילדים ונערים וילדים פלסטינים בגדה המערבית. לשם השוואה, מאז תום האינתיפאדה השנייה ב-9.2.2005 ועד סוף שנת 2021 - תקופה של כמעט 17 שנים - הרגו כוחות ישראליים 194 ילדים ונערים פלסטינים בגדה המערבית. עשרה קטינים נוספים נהרגו בתקופה זו בידי אזרחים ישראלים, ושניים נוספים בידי ישראלים שבצלם לא הצליח לקבוע אם היו חיילים או אזרחים. בשנים 2023 ו-2024 נרשם שיא חסר תקדים של הרג ילדים ונערים: במהלך שנת 2023 נהרגו 120 ילדים ונערים, 80 מהם בתקופה של פחות משלושה חודשים, בין ה-7.10 לסוף השנה. במהלך שנת 2024 נהרגו 89 נערים וילדים.

על אף הירידה במספר הילדים והנערים שהרגה ישראל בהשוואה לשנתיים שקדמו לה, 2025 הייתה אחת השנים הקטלניות ביותר שנרשמו בשני העשורים האחרונים. בהשוואה לשנים 2021-2005, במהלכן נהרגו בממוצע 13 ילדים ונערים פלסטינים בשנה בידי חיילים ואזרחים ישראלים, בשנת 2025 חל זינוק של יותר מפי 4. במהלך שנה זו נהרגו 3 ילדים בני שנתיים עד תשע, 9 ילדים בני 10-13, 17 נערים בני 14-15, 16 נערים בני 16 ו-9 בני 17.

מספר הרוגים לפי גיל

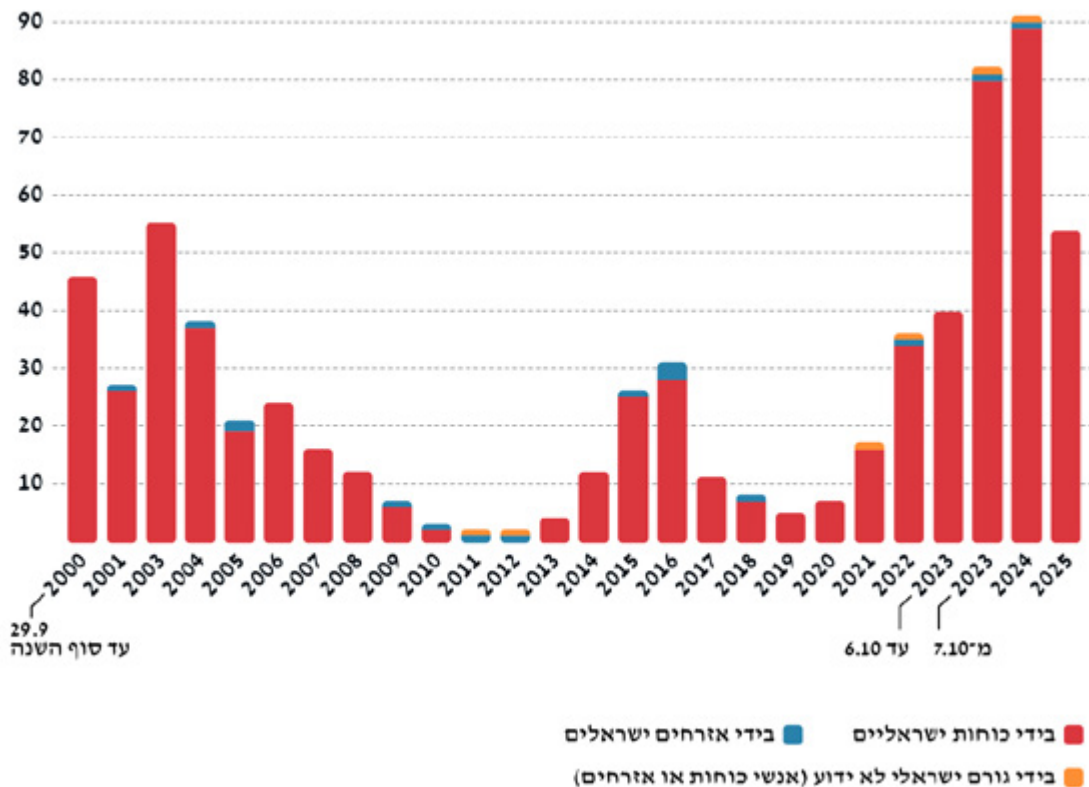

הזינוק בהרג ילדים ונערים החל כבר בשנת 2022. בשנה זו יותר מהוכפל מספר ההרוגים לעומת השנה שקדמה לה – מ־16 הרוגים בשנת 2021 ל־34 בשנת 2022. עלייה זו התרחשה בסמוך לפרסום על [הקלות בהוראות הפתיחה באש](#) של הצבא בסוף שנת 2021. על-פי הדיווח, הותר לחיילים, בין היתר, לירות ירי קטלני לעבר מיידים אבנים, ירי שההוראות אסרו קודם לכן. ההוראות החדשות התירו ירי קטלני גם על מי שנמלט לאחר שנחשד ביידוי אבנים ואינו מהווה עוד סכנה – הוראה הנוגדת את הדין הבינלאומי. לאחר 7 באוקטובר 2023 נרשמה הקצנה נוספת במדיניות הפתיחה באש, ושבעקבותיה, כאמור, חלה עלייה חדה נוספת במספר ההרוגים. הקצנה זו התרחשה על רקע שאיפות הנקם והעמקת הדה־הומניזציה של פלסטינים בשיח ובחברה בישראל (ר' פרק 'הסתה לג'נוסייד ודה־הומניזציה מאז אוקטובר 2023' בדו"ח [הג'נוסייד שלנו](#), יולי 2025).

מתחילת חודש ינואר 2026 ועד ה-26.6.7 הרגו כוחות ישראליים 12 ילדים ונערים בגדה המערבית – ובהם שני אחים בני חמש ושש בעיירה טמון, ותינוק בן שבעה חודשים בעיר חברון שכוחות ישראליים הרגו בירי על המכוניות שבהן נסעו עם הוריהם. בנוסף, מתנחל ירה והרג נער בן 14.

מספרי הילדים והנערים שנהרגו בידי גורמים ישראליים בגדה המערבית מאז סוף ספטמבר 2000 ועד סוף שנת 2025:

הרוגים לפי שנה

פילוח נסיבות ההרג של נערים וילדים בשנת 2025

תחקור ופילוח הנסיבות שבהן הרגו כוחות ישראליים את כל אותם ילדים ונערים מגלה כי רק שניים מבין 54 ההרוגים בשנת 2025 היו חמושים בנשק חם בעת שנהרגו. ארבעה נוספים השליכו מטעני נפץ מאולתרים לעבר כוחות ישראליים, ונער אחד תקף שוטר בסכין. 13 ילדים ונערים נורו בעת שיידו אבנים לעבר כבישים או לעבר כוחות ממוגנים, מבלי שדווח על נפגעים כלשהם. לעומתם, 21 מהילדים והנערים לא היו מעורבים בעימותים כלשהם, גם כאשר התרחשו בסביבתם עימותים שכללו יידוי אבנים, השלכת מטענים, או ירי אש חיה. לגבי 12 מהילדים והנערים, טען הצבא כי הם ניסו לפגוע בכוחות באמצעות השלכת בקבוקי תבערה, מטעני נפץ או יידוי אבנים, אך לפי המידע שאסף בצלם לא ניתן היה לאמת או להפריך טענות אלה. נער נוסף היה יעד להתנקשות. 47 מהנערים והילדים נהרגו מירי כדורים חיים, והשאר – שבעה ילדים ונערים – נהרגו כתוצאה מהפצצות אוויריות.

11 מהילדים נהרגו מירי ממארב: שניים מהם נורו בעת שיידו אבנים לעבר כביש; לגבי שניים נוספים טען הצבא כי יידו אבנים, אך תחקיר בצלם לא הצליח לאמת או להפריך טענה זו; אחד נורה ונהרג בעת שעבר בסמוך למקום שבו ארבו החיילים ולא עשה דבר; ושישה נוספים נהרגו לאחר שלטענת הצבא השליכו בקבוקי תבערה. גם בעניינם תחקיר בצלם לא הצליח לאשר או להפריך את הטענות.

תשעה קטינים נוספים, בהם שתי ילדות, נהרגו במהלך פשיטות של הצבא על יישובים פלסטיניים. במהלך פשיטות אלה לא בוצעו מעצרים ולא התפתחו עימותים. אחת מהם נהרגה בביתה, שניים נהרגו סמוך לבתיהם, ארבעה היו עוברי אורח, אחד נהרג במקום עבודתו, ולגבי האחרון טען הצבא כי ניסה להשליך מטען. מתחקיר בצלם לא ניתן היה לאשר או להפריך טענה זו.

ארבעה קטינים נהרגו במהלך פעולות מעצר. אחד מהם היה יעד המעצר, אחד השתתף בחילופי אש במהלך הפעולה, אחד יידה אבנים לעבר ג'יפ צבאי ונער נוסף היה עובר אורח.

שבעה קטינים נהרגו בהפצצות מהאוויר, בהם אחד שהטמין מטען נפץ, שניים שזוהו בטעות כמי שהטמינו מטעני נפץ, וארבעה שהיו בחצר ביתם או ברחוב.

שניים נוספים נהרגו לאחר שתקפו כוחות ישראליים או נחשדו בתקיפתם. אחד מהם תקף שוטר בסכין, ואילו לגבי [הנער השני](#), טען הצבא כי ניסה לדרוס חייל, אך מתחקיר בצלם עולה כי טענה זו אינה מתיישבת עם עובדות המקרה.

18 ילדים ונערים נוספים נהרגו במהלך עימותים. מתוכם, 12 נהרגו בעימותים שכללו רק יידוי אבנים: שמונה מהם יידו אבנים לעבר כוחות צבא או משטרה, ובהם ארבעה שיידו אבנים לעבר כלי רכב צבאיים ממוגנים, שניים שיידו אבנים לעבר בתים שעליהם פשטו חיילים, ושניים

נוספים שיידו אבנים לעבר חיילים או שוטרים – באחד משני המקרים, ידוי האבנים החל לעבר גיפ ממוגן ונמשך כשהחיילים יצאו ממנו. שלושה מהנערים כלל לא השתתפו בעימותים, ולגבי נער נוסף לא ידוע אם השתתף בהם. שישה קטינים נוספים נהרגו במהלך עימותים שכללו גם השלכת מטענים או ירי אש חיה: אחד מהם השתתף בחילופי אש, שלושה השליכו מטענים, אחד לא השתתף בעימותים ונער נוסף כיוון עט לייזר לעבר חיילים.

שלושת הקטינים הנוותרים נהרגו שלא בנסיבות שהוזכרו לעיל: אחד מהם נורה בעת שיידה אבנים לעבר מחסום, אחד נורה כשלטענת הצבא – שבצלם לא הצליח לאשש או להפריך – השליך מטען, והשלישי נורה כשלטענת הצבא – שגם אותה לא ניתן היה לאמת או לשלול – נחשד בהצתת חפץ ליד חסימת עפר.

עיכוב ומניעת טיפול רפואי

בכמעט רבע מהמקרים, 13 ילדים ונערים, הצבא עיכב או מנע לחלוטין גישה של צוותים רפואיים או תושבים שניסו להגיש טיפול רפואי או לפנות את הנפגעים. לפחות בארבעה מקרים נמנעה הגישה לכמה דקות, לרבות מקרה שבו פשטו החיילים על המרפאה שאליה פונה הפצוע, ועיכבו את פינוריו משם לבית החולים. בארבעה מקרים נמנעה גישה לפרק זמן ממושך של בין 20-40 דקות, ובחמישה מקרים נוספים נמנעה הגישה לפרק זמן לא ידוע. לפחות בתשעה מקרים שתיעד בצלם החיילים ירו חי באוויר, או אף לעבר תושבים וצוותים רפואיים, במטרה למנוע מהם להתקרב לפצועים כדי להגיש להם טיפול רפואי ולפנותם לבתי החולים.

במקרים שבהם החיילים היו אלה שפינו את הפצועים מהמקום, נמנעה לחלוטין גישה של תושבים וצוותים רפואיים פלסטיניים. לגבי מקרים אלה לא ידוע האם החיילים הישראליים הגישו לפצועים טיפול רפואי כלשהו בטרם נקבע מותם, או אם נעשה ניסיון כלשהו להציל את חייהם.

החזקת גופות

נכון לאמצע אפריל 2026, ישראל עדיין מחזיקה בגופותיהם של 18 מתוך 54 הילדים והנערים שחייליה הרגו, ומונעת מהוריהם ומבני משפחותיהם להביאם לקבורה ולהיפרד מהם. החזקת גופות הילדים הינה חלק ממדיניות ארוכת שנים של חטיפת והחזקת הגופות ככלי לחץ וכאמצעי מיקוח, ושאינה עולה בקנה אחד עם המשפט הבינלאומי. שלילת זכותן של המשפחות לקבור את יקיריהן, לקיים את מנהגי האבלות ולפקוד את הקברים מסבה להן כאב נוסף וקשה מנשוא, על אחת כמה וכמה כשמדובר בילדים ובני נוער.

הילדים והנערים שנהרגו

הפרק שלהלן מציג את סיפוריהם של הילדים והנערים ההרוגים, לצד עדויות של עדי ראייה ובני משפחה, וממצאי התחקיר שנאספו לגבי כל מקרה.

מועתז אחמד עבד אל-והאב מדני, בן 16

מחנה הפליטים עסכר, שכם, 5.1.25

ב-5.1.25 נכנסו ג'יפים צבאיים למחנה הפליטים עסכר. קבוצת נערים, ובהם מועתז מדני, בן 16, יידתה אבנים לעבר הג'יפים ונער אחד השליך לעברם מטען מאולתר. החיילים פתחו באש לעבר הנערים ופגעו במדני, שפונה לבית החולים רפידיא בעיר שכם, שם נקבע מותו.

אמו של מועתז, פאטמה מדני

בת 52 ואם לארבעה, סיפרה בעדות שמסרה ב-16.3.26:

ביום ראשון, 5.1.25, בסביבות 7:00 בבוקר, הערתי את בני מועתז כדי שילך לבית הספר. הוא קם מיד והתקלח – הוא אהב מאוד סדר וניקיון והכין תמיד כבר בערב את בגדיו וחפציו. אחרי שהוא התקלח, הוא נתן לי נשיקה ויצא מהבית.

לפני שיצא הוא אמר לי שהוא ילך עם החברים שלו לכיכר העיר בשכם כי יש שם חגיגות לרגל יום השנה להקמת פתח, ושהם יסתובבו בעיר ויאכלו שווארמה, והוא עלול להתעכב. אמרתי לו שלא יאחר כי יש לו לימודים ובחינה בטכנולוגיה, והוא ענה שהמבחן קל ושהוא יקבל ציון גבוה.

בהמשך היום, קצת אחרי השעה 15:30, התקשרתי אליו והוא אמר שהוא במחנה עם החברים שלו. ביקשתי שיביא לי כמה דברים, והוא הגיע במהירות והביא את מה שביקשתי. הוא ביקש ממני דמי כיס, ואמרתי לו שכבר נתתי לו בבוקר, אז הוא הזכיר לי שהבטחתי לפנק אותו היום. נתתי לו כסף והוא חייד חיוך גדול של שמחה וסיפוק.

בערב, בסביבות 18:30, האחיות שלי ובתי נג'אח היו אצלי, ואחרי שהן יצאו שמעתי שיש כוחות צבא באזור תל עסכר שבמזרח המחנה. התקשרתי למועתז ושאלתי איפה הוא, והוא אמר שהוא במחנה, קונה סנדוויץ עם נקניקיה, שהוא מאוד אהב. אמרתי לו שיש צבא במחנה, והוא ענה שהוא מיד חוזר – כמו שהוא נהג תמיד לעשות.

אבל הוא לא חזר. ניסיתי להתקשר אליו שוב ושוב אבל הוא לא ענה. אמרתי לבעלי ולבני מוראד, והם יצאו לחפש אותו. בסביבות 19:40 ראיתי בטלגרם דיווח על פצוע באזור התל. התקשרתי לבעלי, לבני מוראד ולאמא של אחד החברים של מועתז, שאמרה שהוא לא בבית. אחר-כך התברר שיש הרוג. רעדתי מפחד – למה הוא לא חזר? למה הוא לא עונה?

כשבני מוראד התקשר ואמר שלא מצא אותו, סיפרתי לו שיש הרוג, והוא ניסה להרגיע אותי ואמר שהפרמדיק אמר שההרוג בן 22. זמן קצר אחרי זה הגיע אחי של בעלי ואמר שהצבא תפס את מועתז והכה אותו קשות והוא בבית החולים.

התלבשתי מיד ונסעתי עם בעלי לבית החולים. כשבעלי התקשר לחבר שעובד שם, נודע לנו שמועתז נהרג. זה היה הלם גדול – איבדתי את ההכרה. התעוררתי בבית החולים. לא הצלחתי להאמין. ביקשתי לראות אותו – הוא שכב על המיטה, מכוסה בבד דק, בלי חולצה, אחרי ניסיונות ההחייאה. ראיתי את מקום הפציעה מתחת לצוואר ובחזה. הרחתי אותו וחיבקתי אותו, אבל הרחיקו אותי ממנו.

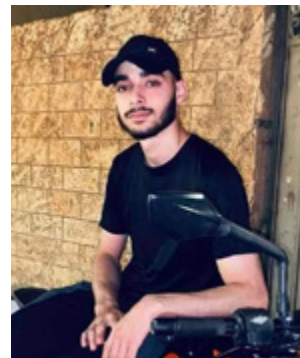
החזירו אותי הביתה, ומהרגע הזה התחילה תקופה אפופה בכאב האובדן ובזיכרונות. הכאב הולך וגובר מיום ליום, והגעגועים מתעצמים. אני ובעלי לבד בבית עכשיו. מועתז היה הבן הצעיר והמפונק שלנו, היחיד שנשאר איתנו בבית. אחיו הגדול מוראד, בן 32, ואחותו נג'אח, בת 24, כבר נשואים, ואחיו מוחמד, בן 30, כלוא כבר 12 שנים. מועתז היה זה שהפיג את בדידותי בבית.

מועתז היה כל עולמנו: ילד שמח שעוזר בכל דבר, במיוחד בגלל שבעלי חולה כבר הרבה שנים. הוא דאג לכל צורכי הבית – קניות, סידורים בעירייה ובשירותים. מועתז היה ילד עדין ואוהב, גם כלפי האחיינים שלו. הוא אהב במיוחד את רוז, הבת של מוראד, והיה חוסך מדמי הכיס שלו כדי לקנות לה שוקולד.

החיים שלנו השתנו לחלוטין. השנה הוא היה אמור לגשת לבחינות הבגרות, וכל פעם שאני שומעת על תלמידים – אני מדמיינת אותו ביניהם.

סולימאן מוסטפא סולימאן קטישאת, בן 17**טמון, מחוז טובאס, 7.1.25**

ב-7.1.25, במהלך פשיטה של הצבא על העיירה טמון ומחנה הפליטים אל-פארעה הסמוך, ניסו סולימאן קטישאת ואדם נוסף להטמין מטענים, ולטענת הצבא היו גם חמושים. כלי טיס ישראלי שיגר לעברם טיל והרג את שניהם.

אביו של סולימאן, מוסטפא קטישאת

בן 50, ואב לארבעה, סיפר בעדות שמסר ב-30.3.26:

ב-7.1.25, סולימאן יצא מהבית מוקדם מאוד בבוקר והלך לבית של סבא שלו, שלא רחוק מהבית שלנו. זמן קצר אחר-כך התחילו להתפשט שמועות בקרב התושבים וברשתות החברתיות שיש כוחות צבא וכוחות מיוחדים נכנסו לעיירה, ושהמצב קשה, והצבא מתפרס בכל מקום בטמון, וגם פלש למחנה הפליטים פארעה.

אחר-כך אמרו לי שסולימאן יצא מהבית של סבא שלו, ולא הצלחתי להבין איפה הוא. שמעתי שהרבה אנשים נתקעו ברחוב במהלך הפשיטה ולא יכלו לחזור לבתים שלהם. אני הייתי תקוע בבית ולא יכולתי לצאת.

ואז נפוצה שמועה שמטוס תקף צעירים ושבני סולימאן היה ביניהם. אמרו שהוא נפצע, אבל הצליח להתרחק קצת ברגל ואז פונה לבית החולים. אמרו גם שעוד אדם נפגע ונהרג, ושהגופה שלו נלקחה בידי הצבא.

ברגע שהצבא יצא מהמחנה, נסעתי מיד לבית החולים בטובאס, אבל כשהגעתי כבר הוכרז מותו של בני עקב פציעתו הקשה. החזרנו אותו לעיירה וקברנו אותו. יהי זכרו ברוך.

לא ידעתי שסולימאן היה מבוקש על-ידי הצבא. הוא היה אדם אהוב על כולם ואדיב ומוסרי. בסוף כיתה י' הוא עזב את הלימודים, ומאז עבד לעיתים בחקלאות וסייע לי. אני ואמא שלו תמיד אמרנו לו לשמור על עצמו.

היום הזה לא יוצא לי מהראש, וגם לא לאמא שלו ולאחיו. אנחנו מתגעגעים אליו והוא חסר לנו בכל אירוע ובכל חג. הוא היה ילד טוב וירא שמים, והאובדן

שלו שבר לנו את הלב. קשה לנו לתפוס שהוא איננו, אבל זה הגורל שנגזר עלינו. בהלווייתו ראיתי את חבריו, צעירים וילדים בני גילו, בוכים עליו. כולם עמדו לצידנו וניסו לנחם אותנו. הוא היה טהור. שמתו את התמונה שלו בסלון, וכשאני מביט בה נדמה לי שהוא מדבר אליי ואל המשפחה שלו, כאילו הוא עדיין בינינו, והפנים שלו מלאות אור. הוא היה רק נער, אבל הכיבוש הרג אותו בתוך העיירה שלו, בשכונה שלו.

גם אחר-כך הכיבוש לא הניח לנו לנפשנו, וחצי שנה אחר-כך הם הגיעו ועצרו את אחיו עז-א-דין, בלי שום סיבה. הוא במעצר מנהלי עד היום. הם משתמשים בכל מיני תירוצים כדי להצדיק את המעשים שלהם, שכוללים הרג ילדים ופלישות.

אני ואמא שלו והאחים שלו תמיד נזכור אותו. נזכור כל רגע יפה שעברנו איתו מאז שהוא נולד ועד מותו. אמא שלו תמיד הייתה מחבבת אותו - הוא היה חלק מהלב שלנו ומהדם שלנו. אני מבקש מאלוהים שיכניס אותו לגן עדן ושיאחד אותנו איתו בעולם הבא.

רידא עלי אחמד בשאראת, בן 8 ובן דודו חמזה עאמר אחמד בשאראת, בן 10

טמון, מחוז טובאס, 8.1.25

ביום רביעי, 8.1.25, בסביבות השעה 6:00 בבוקר, פשטו כוחות ישראליים על העיר טובאס, העיירה טמון והכפר אל-עקבה בצפון בקעת הירדן. באל-עקבה עצרו הכוחות שני צעירים בביתם. בטובאס, הם כיתרו בית ולאחר שככל הנראה לא הצליחו לעצור את האדם שחיפשו, עצרו את אחיו כדי להפעיל עליו לחץ להסגיר את עצמו.

במהלך הפשיטה על טמון התפתחו עימותים בין חמושים פלסטינים לכוחות הישראליים באזורים הדרומיים והמזרחיים בעיירה. בסביבות השעה 10:00, ירה כלי טיס ישראלי טיל שהרג שלושה בני דודים, שניים מהם ילדים, ליד ביתם: אדם בשאראת, בן 23, חמזה בשאראת, בן 10 ורידא בשאראת, בן 8. כ-10 דקות לאחר הירי הגיעו למקום כוחות ישראליים והרחיקו את קרובי המשפחה של ההרוגים לאחד הבתים. אנשי הכוחות לקחו מהבית שמיכות, עטפו בהן את שלוש הגופות ולקחו אותן מהמקום. הגופות הוחזרו למשפחה מאוחר יותר באותו יום באמצעות יחידת הקישור הפלסטיני.

[בתחקיר שפרסם הצבא](#) כשלושה שבועות לאחר מכן, נטען כי כלי טיס זיהה את הצעיר ואת שני הילדים שנהרגו כמטמיני מטענים. לדברי הצבא הם זוהו כך בעקבות מידע מודיעיני, אך בדיעבד לא נמצאו במקום מטענים. בתחקיר נטען ש"על בסיס הזיהוי בזמן המקרה היה קשה לזהות שמדובר בקטינים".

פידאא בשאראת, בת 41

אמא לחמישה, ביניהם רידא בשאראת, סיפרה בעדותה ב-29.1.25:

ב-8.1.25, בסביבות השעה 6:00 בבוקר, התעוררתי והכנתי ארוחת בוקר. הערתי את הילדים כדי שיתארגנו לבית הספר. אחר-כך אימאן הודיעה לי שהלימודים התבטלו בגלל הפשיטה של הצבא.

בערך ב-8:30 יצאתי עם הבן שלי, רידא בן השמונה, לבקר את גיסתי אימאן. רידא וחמזה בן העשר, הבן של אימאן, שיחקו קצת ביחד ואז יצאו לשחק בחצר קטנה בין הבתים, שהם משחקים בה הרבה. אני וגיסתי נשארנו לדבר בינתיים, וברקע שמענו זמזום של כטב"מ. אנחנו רגילות לצליל הזה, במיוחד בזמן פשיטות של הצבא.

בסביבות 9:30 יצאתי מהבית של אימאן וחזרתי הביתה. בדרך ראיתי את רידא וחמזה משחקים, ולידם את אדם שישב והסתכל בטלפון שלו. ברגע שנכנסתי הביתה שמעתי פיצוץ חזק שהפחיד אותי מאוד והרעיד את כל האזור. חזרתי מיד החוצה וראיתי את הגיסות שלי, אימאן ועבלה, אמא של אדם, עומדות ליד הילדים שהיו על הקרקע, מכוסים בדם. התקרבתני והרמתני את הבן שלי. דם ירד מהראש ומהצוואר שלו והוא גנח. צעקתי שיביאו אמבולנס, ופתאום הגיעו חיילים. אחד מהם אמר בערבית שהם יגישו לו עזרה ראשונה. החיילים הרחיקו את עבלה והילדים שלה, אובאי ואיסראא, שהגיעו למקום אחרי שהתעוררו מהפיצוץ.

המשכתי להחזיק את הבן שלי, אבל ידעתי שהוא מת. זמן קצר אחרי זה החיילים הביאו שמיכות מהבית של עבלה וכיסו את שלושת ההרוגים. הם לא ניסו להגיש להם עזרה ראשונה או אפילו לבדוק אותם, היה ברור שהם מתים. הם לקחו אותם על אלונקות ועזבו את המקום. השעה הייתה בערך 10:30. אחרי זה הצבא עזב את האזור. אחרי הצהריים הם מסרו את שלוש הגופות דרך המת"ק הפל-סטיני, במחסום תייאסיר. אחרי תפילת הערב קיימנו את ההלוויה שלהם והם נקברו בבית הקברות של הכפר.

רידא היה הבן היחיד שלנו. הוא נולד אחרי ארבע בנות. הוא היה נסיך הכיתה והבן המפונק. הוא תמיד רצה שנבקר בירושלים, אבל בגלל המצב לא יכולנו לעשות את זה. הוא היה אומר לי: "אני אקנה רכב, אקח אותך לירושלים

ואקנה לך את כל מה שאת רוצה". הוא היה מאוד קרוב אליי, ותמיד נישק לי את הידיים ואת הראש. למרות שהוא היה עדיין קטן, החשיבה שלו הייתה הרבה יותר מפותחת מזו של חברים שלו. הרגשתי שהוא חבר שלי. כל יום אני מרגישה אותו מתרחק ממני יותר ויותר. אלוהים, כמה זה קשה, בלתי נסבל ומפחיד להבין שהוא לא יחזור. הם לקחו אותי ממני, מהאחיות שלו, מהבית שלו. הוא לא עשה כלום, ומת רק בגלל שאחד מהחיילים טעה, או אולי רצה להרוג פלסטיני, ולא משנה אם מדובר במבוקש בכיר או בסתם פעיל חמוש. גם אני הייתי יכולה להיהרג שם, עברתי לידם רק כמה רגעים לפני ההפצה.

מחמוד אשרף מוסטפא ר'בייה, בן 15

מחנה הפליטים ג'נין, 14.1.25

ב-14.1.25 ירו כלי טיס ישראליים טילים על קבוצת אנשים שישבה סביב מדורה בחצר בית במחנה הפליטים ג'נין, לאחר שהצבא ניתק את אספקת החשמל למחנה חודש קודם לכן. מיירי הטילים נהרגו מחמוד אשרף מוסטפא ר'בייה וכן ארבעה פעילים בארגונים חמושים ואדם נוסף, וארבעה אנשים נוספים נפצעו. בשעת ההתקפה לא נכחו במחנה כוחות צבא ולא היו בו שום עימותים.

סמירה ר'בייה, אמו של מחמוד

בת 46 ואם לשישה, סיפרה בעדות שמסרה ב-27.3.26:

אנחנו גרים במחנה הפליטים ג'נין, ליד כיכר אל-עוודה בצד המערבי של המחנה. בתקופה שהבן שלי מוחמד נהרג, הרשות הפלסטינית וישראל ניהלו מבצע צבאי במחנה ג'נין כדי לעצור לוחמי התנגדות צעירים שהיו מבוקשים על-ידי ישראל והרשות הפלסטינית. כוחות הביטחון הפלסטינים הקיפו את המחנה וניתקו את החשמל.

ב-14.1.25, זמן קצר לפני שהוא נהרג, מחמוד הוא התעורר והכין נס קפה לי, לאחיות שלו, ולעצמו, למרות שבדרך כלל אני זאת שמכינה את הנס קפה לכולנו כל בוקר. באותו יום הוא נשאר בבית עד הערב. בגלל שלא היה חשמל והיה קר, השכנים נהגו להתאסף בערב בחצר ולהדליק מדורות כדי להתחמם. הילדים היו מגיעים וכל אחד הביא איתו תה או קפה ועוגיות שהכינו בבית.

בסביבות 22:00, בזמן שבעלי ומחמוד ישבו שם ליד המדורה, אני ישבתי עם שתי הבנות בבית ביחד עם שכנים שהגיעו לבקר אותנו. פתאום, נדהמנו לשמוע טיל שנורה מרחפן ישראלי. הטיל התפוצץ וניפץ את חלונות הדירה שלנו, ורסיסים של זכוכית התפזרו מעלינו כשישבנו בסלון.

נבהלנו מאוד ומיד קמתי ורצתי החוצה למקום שבו בני ובעלי ישבו סביב המדורה עם השכנים שלנו כדי להתחמם. כשיצאתי ראיתי מראה מחריד. אבל מה שהחריד אותי יותר מכל היה לראות את בני מחמוד שוכב על הקרקע. רסיסים חדרו וקרעו את ראשו וגופו.

מחמוד היה ילד שקט וביישן. כשחברות ושכנות באו לבקר אותי, הוא תמיד התבייש ויצא מהבית למרות שניסיתי לעודד אותו להישאר. הוא ואבא שלו היו קרובים מאוד הוא היה מלווה את אבא שלו לכל מקום שהלך. הוא נהג להצחיק אותנו, והביא אושר ושמחה לי ולאחיותיו.

מחמוד אהב מאוד את החתול הסקוטי שלי ותמיד דאג לו. הוא היה מביא לו אוכל מיוחד ולוקח אותו לווטרינר ומטפל בו באופן קבוע. למרבה הצער, גם החתול האהוב שלנו נהרג מהרסיסים של הטיל שהרג את בני.

ארבעה צעירים נוספים, שכנים שלנו, נהרגו באותו ערב. שלושה מהם היו אחים.

שבוע אחרי מותו של מחמוד, כוחות ישראליים הסתערו על המחנה שלנו וגירשו את כל תושביו. נעקרנו ונאלצנו למצוא מקלט במרכזים שנפתחו לקליטת עקורים עד שהצלחנו לשכור לנו דירה. עכשיו אני, בעלי והבנות שלנו גרים בשכונת אל-הדף בעיר ג'נין.

אחמד רשיד רושדי ג'זר, בן 14

סבסטיה, מחוז שכם, 19.1.25

ביום ראשון, 19.1.25, בסביבות 20:00, נכנסו ארבעה חיילים בגיפ צבאי לשכונה המערבית של העירייה סבסטיה שמצפון-מערב לשכם. החיילים ירו שתי יריות וכמה תושבים יצאו לרחוב לראות מה מתרחש.

ארבעת החיילים יצאו מהגיפ ועמדו ברחוב. במרחק של כ-300 מטרים מהם הסתתרו ארבעה נערים מאחורי קיר, בסמוך לגן ילדים, ומדי פעם הגיחו מעבר לפינה וכיוונו אל החיילים עט לייזר. בשלב מסוים, כשאחמד ג'זר (14) הגיח מעבר לפינה כדי לכוון את הלייזר על

החיילים, ירו עליו האחרונים שני יריות שאחת מהן פגעה בחזהו. ג'זר רץ כ-15 מטרים במעלה הרחוב והתרחק מהכוחות עד שהתמוטט על הכביש מדמם. תושבי השכונה פינו אותו ברכב פרטי לבית החולים א-נג'אח בעיר שכס, שם נקבע מותו זמן קצר לאחר מכן. מיד לאחר הירי עזב הג'יפ הצבאי את המקום.

בשכונה המערבית של סבסטיה קיים [אתר ארכיאולוגי](#) והוא והעסקים שסביבו מהווים מוקד משיכה וביילוי לתושבי היישובים הסמוכים, ומקור פרנסה לחלק מתושבי העיירה. בשל הפעילות המסחרית במקום וקרבתה של ההתנחלות שבי שומרון סובלים התושבים [מנוכחות מוגברת](#) [והתנכלויות](#) של הצבא.

[בתגובה לעיתון הארץ](#), נמסר כי "בעקבות האירוע נפתחה חקירה של המשטרה הצבאית החוקרת. מטבע הדברים, לא ניתן לפרט לגבי החקירה שמתנהלת". אך מניסיון העבר עולה כי גם חקירה זו צפויה להסתיים בלא כלום ואיש לא יידרש לתת את הדין על הריגתו של אחמד ג'זר שלא סיכן את החיילים או כל אדם אחר.

העובדה שהכוחות עזבו את העיירה מיד לאחר הירי מבלי לבצע פעולות נוספות, מרמזת כי כניסתם ליישוב נועדה מלכתחילה לייצור פרובוקציה שתגרוור תגובה מצד תושבים אשר תצדיק, לשיטתם, הפעלת כוח. מדובר בפרקטיקה מוכרת של הצבא שזכתה לאורך השנים לשמות שונים כמו "גירווי ותגובה" "יציירת תחושת נרדפות" ו"הפגנת נוכחות". השימוש בפרקטיקה זו ובפרקטיקות דומות, שמטרתן לייצר עימות יזום בין הצבא לבין התושבים הפלסטינים, התגבר מאוד ברחבי הגדה המערבית מאז תחילת המלחמה ברצועת עזה. כך ישראל משבשת באופן יום-יומי את שגרת החיים הפלסטינית, מטילה אימה על התושבים ומובילה למעצר, פציעה והרג חסרי כל הצדקה של פלסטינים.

מאלכ מח'אלפה

בן 46, אב לחמישה, סיפר בעדותו:

בסביבות 20:00, הייתי במספרה שלי, ברחוב אל-אעמדה בחלק המערבי של סבסטיה. שמעתי שתיים או שלוש יריות, שנשמעו מאוד קרובות אליי. דיברתי בטלפון עם אשתי שאמרה לי שיש צבא במרחק של 300 מטרים מהמספרה. ראיתי את הכדורים פוגעים בקיר של אחד הבתים. ראיתי כמה תושבים שהתקרבו ממרכז העירייה והיו בדרך לבתים שלהם בחלק המערבי של היישוב, אז אמרתי להם שיש שם ירי ושכנעתי אותם לחכות. ראיתי גם ארבעה נערים שהלכו לכיוון של הירי. תפסתי אחד מהם ביד וניסיתי לשכנע אותו לא להתקדם לשם, אבל הוא התעקש. אחד הנערים שהיה איתו הוא אחמד ג'זר, בן 14.

אחרי כמה דקות שמעתי בערך שתי יריות. ראיתי את אחמד ג'זר הולך כמה צעדים ואז נופל על הקרקע ליד המספרה. הוא דימם מאוד. משכתי אותו בעזרת

עוד אדם, אבל הוא היה מחוסר הכרה ונראה מת - כבר לא היו לו סימני חיים. לקחנו אותו לרכב של אחי בשאר, שפינה אותו יחד עם אבא של אחמד לבית החולים א-נג'אח בשכם. אחרי זמן קצר נודע לנו שהוא נהרג. אחרי הירי באחמד הצבא עזב מיד את העירייה.

אחר-כך הבנתי שהנערים כיוונו קרני לייזר לעבר החיילים, מה שכנראה הרגיו אותם. אבל מדובר רק בלייזר שהוא משחק ילדים, עט שמוכרים בכל המכולות ולא מזיק בכלל.

איבראהים אבו רעד

בן 28, סיפר בעדותו:

בסביבות השעה 20:00, הייתי בבית שלי ברחוב אל-אעמדה, ליד מספרת מאלכ וגן הילדים סבסטיה. שמעתי יריות, אולי שתיים. הצליל היה חזק מאוד. התרחקתי מהחלונות כדי לא להיפגע. ראיתי ברשתות החברתיות דיווחים שיש צבא ברחוב אל-אעמדה, במרחק של 300-400 מטרים מהבית שלנו.

ירדתי להרחיק את הרכב שלי, שחנה ליד הבית, כי פחדתי שהצבא ישחית אותו. ברגע שפתחתי את הדלת ראיתי מולי ארבעה נערים, שנשענו על קיר של עסק מול הבית שלי. אחד מהם הסתכל לכיוון שבו היה הצבא ואז שמעתי עוד ירי, שפגע בקיר ממול. קפאתי במקומי ולא התקדמתי לאוטו שלי. נשארתי במקום וחיכיתי שהמצב יירגע. בזמן שעמדתי שם ראיתי את אחד הנערים מגיח מעבר לפינה עם פלג הגוף העליון שלו לכיוון החיילים ואז הוא שם את היד על החזה שלו, צעק שהוא נפגע והתחיל לרוץ. הוא נפל אחרי בערך 15 מטרים. גם הנערים האחרים צעקו שיש פגיעה. לא האמנתי שזה קורה. היה המון דם על הכביש. הוא פונה ברכב פרטי לבית החולים. אחרי הירי בנער הצבא עזב את האזור.

אחר-כך נודע לי מהרשתות החברתיות ששמו של הנער היה אחמד רשיד ג'זר. מותו נקבע בבית החולים א-נג'אח.

אמו אל אחמד ג'זר, ופאא ג'זר

בת 45 ואם לשמונה, סיפרה על אובדן בנה בעדות שמסרה ב-12.3.25:

אני ובעלי רשיד ג'זר, בן 55, הורים לשמונה ילדים: רושדי, בן 20, מירא, בת 19, מאיה, בת 18, אחמד, בן 14, חלא, בת 12, אדם, בן 11, ג'וד, בת 8, אמיר, בן 6.

אנחנו גרים בסבסטיה אבל מאז שהתחילה המלחמה ברצועת עזה והצבא הטיל הגבלות תנועה קיצוניות, שכרנו גם דירה בשכם כי אני עובדת במתפרה בעיר

ושתי הבנות הגדולות שלנו לומדות שם, וסבלנו מהמחסומים בדרכים. מאז חלק מהילדים איתי בשכם וחלק נשארים עם אבא שלהם בסבסטיה. אחמד העדיף להישאר בסבסטיה, כי שם נמצאים כל החברים שלו והוא לא אוהב להיות בשכם.

ב-19.1.25 חזרתי מהעבודה לדירה שלנו ובקושי הספקתי לאכול ארוחת צהריים לפני שהבת שלי מירא קיבלה שיחה מחברה שלה בסבסטיה שאמרה לה שמישהו משהמשפחה שלנו נורה. היא לא אמרה במי מדובר, אבל מירא בדקה ברשתות החברתיות וראתה שזה אחמד.

כולנו יצאנו מהר לבית החולים. רושדי, שעובד במסעדה בשכם, גם הגיע לבית החולים. כשהגענו לשם כבר היו שם כמה קרובי משפחה שלנו והם מנעו ממני להיכנס לחדר הטראומה. הם אמרו לי שהפציעה של אחמד קשה. הם ניסו להרגיע אותי אבל אני השתגעתי. בערה לי אש בלב. איך אפשר להירגע כשאני יודעת שהבן שלי פצוע בחזה והוא שם בפנים במצב קשה? קיוויתי לחדשות שקצת ירגיעו אותי והתפללתי שהוא יינצל. נזכרתי בחיבוק שנתתי לו יום קודם ובבקשה שלו שאכין לו ממולאים של קישואים וחצילים.

אחמד אהב לצייר ולכן רצה ללמוד כמו אחותו במכון הגרמני. נזכרתי איך הוא אמר שיעבוד ויקנה לי בית כדי שלא אצטרך לשלם יותר שכירות. כל החיים שלו מאז שנולד עברו לי כמו סרט בראש.

בשלב מסוים ניגש אליי אחד הצעירים ושאל אם אני רוצה לראות את הבן שלי. כשאמרתי שכן הוא הוביל אותי לחדר, שבו היה רופא שאמר לי: "אללה ירחמו". לא האמנתי. הסתכלתי על המיטה וראיתי מולי את אחמד, גופה בלי תזוזה, עם חזה מוכתם בדם. רצתי אליו ונישקתי אותו. הוא עדיין היה חם, הדם שלו היה עדיין חם והכתים את הידיים והבגדים שלי. קיוויתי שהוא יפח עיניים ויקרא לי "יא חג'ה" כמו שהיה קורא לי בחיבה, והייתי גוערת בו ואומרת לו שאני לא מספיק זקנה כדי שיקרא לי כך.

צעקתי "אחמד, אל תלך ממני, תחזור יא אחמד, למה עזבת אותי, מי יקנה לי בית". איבדתי את הכרה. כשהתעוררתי ראיתי סביבי אחים והם נתנו לי זריקת הרגעה. מאותו יום אני חיה על תרופות הרגעה. אני לא מסוגלת לישון בלילה, רק שוכבת ערה ונשטפת דאגות ופחד.

המראה של אחמד מכוסה בדם במיטה בבית החולים לא מרפה ממני. התחלתי לסבול מיתר לחץ דם ומכאבי ראש. אני כל הזמן מותשת ואין לי כוח לעשות כלום, לא להכין אוכל ולא לעבוד. מאז המוות של אחמד חזרנו כולנו לסבסטיה וכולנו ישנים ביחד באותו חדר. אני לא חזרתי לעבודה. אני רוצה להישאר

קרובה לקבר של בני. אני מבקרת שם מדי יום ומדברת אליו. הם הרגו אותנו בדם קר, הוא לא עשה דבר שסיכן אותם. עד כמה שהבנתי מתושבים, אפילו אבנים לא נזרקו. הם ירו בו סתם, בלי שום הצדקה, למרות שהיה רק ילד.

הצבא ממשיך להגיע כל הזמן לעיירה שלנו, לחסום דרכים ולסגור עסקים.

אני חוששת לשאר הילדים שלי ולא רוצה שיצאו מהבית. בכל פעם שהם יוצאים אז אני עומד בפתח הדלת ומחכה להם עד שיחזרו. היום, בשעה שמונה בבוקר, שבה הילדים הולכים לבית הספר, ג'יפ ישראלי שוב הסתובב פה ביישוב. אסרתם על הילדים הקטנים ללכת לבתי הספר כי אני חוששת לאבד עוד אחד מהם.

מועתז עימאד מוסא אבו טביח', בן 16

ג'נין, 21.1.25

ב-21.1.25 לאחר שכוחות ישראליים פשטו על העיר ג'נין ועל מחנה הפליטים ג'נין ביומו הראשון של המבצע הצבאי "חומת ברזל" בצפון הגדה, ירו אנשי הכוחות במועתז אבו טביח' כשרכב על אופניים חשמליים בשכונת אל-ר'בז, בעיר ג'נין, באזור שבו לא התנהלו עימותים. אבו טביח' נפגע בבטנו ופונה לבית חולים אבן סינא בעיר, שם מת מפצעיו זמן קצר לאחר מכן. באותו יום הרגו הכוחות תשעה בני אדם נוספים, בהם קטין, בעיר ובמחנה הפליטים ג'נין, ואדם נוסף בכפר תיעניכ הסמוך, ופצעו ארבעים בני אדם נוספים, בהם רופא ואח.

ליילא מוחמד איימן אל-ח'טיב, בת שנתיים

מות'לת א-שוהדאא, מחוז ג'נין, 25.1.25

ביום שבת, 25.1.25, בשעות הערב, נכנסו חיילים בשלושה כלי רכב אזרחיים עם לוחיות רישוי פלסטיניות לכפר מות'לת א-שוהדאא במחוז ג'נין, והשתלטו על בית משפחת אבו א-סוכר ברחובו הראשי.

בסביבות 19:30, בעת שבני משפחת עסעוס עמדו לשבת לארוחת הערב בדירתם, בקומה השנייה של הבניין שממול, הם שמעו ירי ברחוב. בבית שהו אותה שעה בסאם עסעוס (58), אשתו אינתיסאר (51), שלוש בנותיהם: שיימאא (22), נימאר (18) ותיימא (25), עם

בתה בת השנתיים ליילא. בני המשפחה התיישבו כולם על הרצפה בתקווה שכך יהיו מוגנים יותר מירי. בסאם ואינתיסאר עסעוס נותרו בסלון ובנותיהם ונכדתם נכנסו לחדרן.

בעודם יושבים על הרצפה, נפתחה אש לעבר הבית. תיימאא ושיימא נפגעו מרסיסים בפלג גופן העליון, וליילא, שישבה בחיקה של תיימא, נפצעה באורח אנוש מפגיעת כדור בראשה. בסאם ואינתיסאר הרימו את ליילא, שדיממה בכבדות, וירדו מהר לרחוב שם נתקלו בחיילים במדים. בני המשפחה ראו גם חיילים משקיפים מחלון הקומה השנייה בבית משפחת אבו א-סוכר שמול דירתם שלהם. בסאם, שהחזיק בזרועותיו את ליילא המדממת, פנה לקצין שנכח במקום ושאל אותנו מדוע ירו על ביתם וזה התנצל בפניו. אינתיסאר ובסאם מצאו ברחוב רכב מקומי שלקח אותם למרכז הרפואי בעיירה הסמוכה קבאטיה, משם הועברו באמבולנס של הסהר האדום לבית החולים א-ראזי בג'נין, שם כשלו הניסיונות להציל את ליילא והרופאים נאלצו לקבוע את מותה. בינתיים פונו גם שיימאא ותיימאא לאותו בית חולים באמבולנס שהזעיק קרוב משפחה, ושתייהן טופלו ושחררו באותו ערב.

הכוחות נשארו בכפר עד לשעה 23:00 ולאורך שהותם התפתחו בינם לבין חמושים פלסטינים חילופי אש ספוראדיים, ללא נפגעים נוספים. במהלך הערב הם פשטו על שלושה בתים נוספים, ככל הנראה בניסיון לאתר חמושים, אך לא עצרו איש.

בתגובה שמסר הצבא לעיתון הארץ נכתב כי החיילים ירו לעבר הבית "שבו התבצר, לפי המודיעין, מחבל מבוקש" וש"מיד לאחר שהבחינו כי פגעו בילדה, החיילים הזעיקו את הסהר האדום ופינו גם את אמה ההרה של הילדה". בהמשך נמסר ש"הכוחות הגיעו למבנה והחלו בטיפול באירוע באופן הדרגתי, הכולל מספר קריאות בכריזה ליושבי הבית לצאת. לאחר שאף אחד לא יצא מהבית, הכוחות המשיכו בנוהל וביצעו ירי" וש"האירוע יתוחקר ויופקו לקחים בהתאם".

עם זאת, מתחקיר בצלם עולה כי בני המשפחה לא שמעו כלל כריזה לעבר ביתם וכי ליילא פונתה לטיפול ברכב אזרחי ואמה, שאינה הרה ודודתה פונו באמבולנס שהזעיק קרוב משפחה. כמו כן, איש לא התבצר בדירתם, שבה לא שהה באותו ערב שום גבר מלבד בסאם עסעוס.

אמה של ליילא, תיימאא אל-ח'טיב

אלמנה, בת 26, סיפרה בעדותה ב-26.1.25:

ביום שבת בערב, בסביבות השעה 19:30, אמא שלי, אינתיסאר, הכינה פיתות עם זעתר לארוחת הערב. ישבתי ליד שולחן האוכל בסלון עם הבת שלי, ליילא, בחיקי. האחיות שלי שיימאא ונימאא ישבו לידי. פתאום שמענו ירי ליד הבית שלנו שנמצא ברחוב הראשי שחוצה את הכפר. נבהלנו מאוד, כי בכלל לא ידענו שיש צבא בכפר.

בסלון יש חלונות שפונים לרחוב הראשי. אני והאחיות שלי השתופפנו וזחלנו לחדר שלנו שנמצא מול הסלון והתיישבנו שם על הרצפה, מתחת לגובה של החלונות. הבאנו איתנו את האוכל לשם. ליילא הייתה מפוחדת וישבה עליי. אבא ואמא שלי התיישבו על הרצפה בסלון.

אחרי כמה רגעים התחיל ירי לכיוון שלנו, לתוך הבית. לא הבנו מאיפה זה מגיע. ליילא נפגעה בראש בזמן שישבה בחיקי ודם פרץ מהחלק האחורי של הראש שלה. אחותי, שישבה לידי, נפגעה מרסיסים ובערך באותו זמן כנראה שאני נפגעתי מרסיסים בזרוע ימין, אבל באותו רגע לא הרגשתי את זה. המצב היה מפחיד מאוד, התחלנו לצרוח. ההורים שלי ישבו בצד של הסלון שמוגן על-ידי קיר בטון, והם לא נפגעו אבל היו בהלם. אבא ואמא שלי הרימו את ליילא וירדו לרחוב ואנחנו באנו אחריהם.

הופתענו כשראינו ברחוב חיילים, ליד הבית של משפחת אבו א-סוכר, ממש מול הבית שלנו. אבא, שהחזיק על הידיים את ליילא, שעדיין דיממה מהראש, התחיל לצעוק על החיילים באנגלית. אחד החיילים הסתכל על הילדה שלי ושמעתי אותו אומר לאבא: "I'm sorry!".

סבה של ליילא, בסאם עסעוס

בן 58 ואבא לחמש, סיפר בעדותו ב-26.1.25:

הבנות ישבו לאכול על הרצפה בחדר שלהן כשהתחיל הירי לעבר חלונות הבית שלנו. אני ואינתיסאר התיישבנו על הרצפה בסלון. הנכדה שלי, ליילא, ישבה על הברכיים של אמא שלה, תיימא, שהאכילה אותה, ואז פתאום נפצעה מכדור בחלק האחורי של הראש שלה. גם הבנות שלי נפצעו: תיימא, נפגעה מרסיס בזרוע הימנית, ושיימא גם נפצעה מרסיסים.

הבית התמלא צרחות וצעקות של כל בני המשפחה. אני ואשתי הרמנו את הילדה, שהיה לה דימום חזק מהראש, וירדנו במדרגות. בחוץ ראיתי חיילים ליד הבית של השכנים שלנו, משפחת אבו א-סוכר, שממש מול הבית שלנו. ראיתי גם חיילים שהתמקמו בחלון של בית משפחת אבו א-סוכר, שפונה ישר לחלונות הבית שלי - הם היו עם רובים שכוונו אלינו.

התחלתי לצעוק על אחד הקצינים באנגלית. שאלתי אותו למה הם הרגו את הילדה. הקצין התקרב אליי והסתכל על הנכדה שלי, שהחזקתי על הידיים ואמר לי באנגלית: אני מצטער, היא נפגעה בטעות. ניסינו להזעיק אמבולנס אבל לא היה אמבולנס קרוב אז אני, אשתי והבנות הלכנו ברגל לחפש רכב שיפנה את ליילא למרכז הרפואי הכי קרוב. אחרי 100 מטרים עצרנו רכב מקומי שלקח אותי, את אינתיסאר ואת ליילא למרכז הרפואי קבאטיה, ומשם העבירו אותנו באמבולנס של הסהר האדום לבית החולים א-ראזי בג'נין. הרופאים שם ניסו להציל את חייה של ליילא, אבל הפגיעה הייתה קטלנית היא לא שרדה.

אדם מג'די אחמד סוב לבן, בן 16**מחנה הפליטים קלנדיה, מחוז אל-קודס, 26.1.25**

ב-26.1.25 ירו מסתערבים של מג'די ופצעו את אדם סוב לבן, בן 16, ושני בני אדם נוספים במחנה הפליטים קלנדיה לאחר שלטענת המשטרה הם השליכו לעברם מטען ליד מחסום קלנדיה. הפצועים פונו לבית חולים ברמאללה שם מת סוב לבן מפצעיו זמן קצר לאחר-מכן.

אמו של אדם, אם לשלושה

סיפרה בעדות שמסרה ב-30.3.26:

אדם, שנהרג כשהיה בן 16, היה הבכור מבין שלושת ילדיי. הוא למד במגמת ספרות, אבל הוא אהב במיוחד כל מה שקשור למכוניות ותכנון ללמוד נהיגה ולהוציא רישיון כדי שיוכל לקנות רכב. כמו כל הצעירים, הוא חלם להקים משפחה ולבנות בית. יותר מהכול הוא התאפיין בטוב לב ובחמלה. בגלל שאנחנו חיים בנפרד מאבא שלו, הוא הרגיש הרבה אחריות כלפי, וכלפי אחיו ואחותו הצעירים. השאיפה הכי גדולה שלו הייתה למצוא עבודה ולהרוויח כסף כדי שיוכל לקנות לנו בעתיד בית, במקום המגורים הנוכחיים שלנו בשכירות.

האובדן של אדם הוא מכה קשה. הוא הלך ואין ולא יהיה לו תחליף. מותו השאיר בי פצע קשה לריפוי. אני רואה את הפנים שלו משתקפות בפנים של אחיו ואחותו, ולפעמים אני מרגישה שלא אוכל לשאת את כאב ההיעדר ואת הזיכרון שלו. אחרי שגידלתי אותו במשך 16 שנה, איבדתי אותו בגלל כדור בוגדני שירה חילי ישראלי. רק המחשבה שאני לא לבד בכאב הזה, שמצבי דומה לזה של אלפי אימהות פלסטיניות שאיבדו את בניהן רק בגלל שהיו פלסטינים ובחרו לחיות, מקלה על הכאב.

לפני כמה ימים עברתי ליד המכולת הקטנה שלי הבית שלנו, והרגשתי שהלב שלי נקרע מהזכרונות. בעל החנות הוא איש קשיש, ואדם נהג לעזור לשכנים שלנו ובעיקר לקשישים שביניהם. ביום שאדם נהרג ראיתי אותו בוכה. אדם הותיר חלל עצום בלב שלי, של אחיו ושל אבא שלו, אבל אבא שלו ואני מנסים למלא את החלל שהוא השאיר בלב הילדים הצעירים שלנו. למרות הקושי, ולמרות שעברה יותר משנה מאז שהוא מת, אני עדיין מרגישה שהוא מעולם לא עזב אותנו.

סדאם חוסיין איאד מוחמד רג'ב בן 10**טול-כרם, נורה ב-28.1.25 ומת ב-7.2.25**

ב-27.1.25, פשטו כוחות צבא, מג"ב ושב"כ על העיר טול-כרם ומחנות הפליטים הסמוכים במסגרת מבצע "חומת ברזל" שעליו הכריזה ישראל ב-21.1.25 ואשר התמקד תחילה באזור ג'נין. למחרת, בסביבות 18:30, בעת שאיאד רג'ב, בן 41, ישב עם שכניו בקומה השלישית של בניין מגוריהם במרכז טול-כרם, יצא בנו סדאם, בן העשר, לפתח הבניין כדי לשוחח בטלפון עם אמו. סדאם תועד במצלמת אבטחה כשהוא עומד בפתח הבניין כשבידו טלפון ואז נורה, נופל ארצה ומתחיל לצרוח ולהתפתל מכאבים. כשתי דקות לאחר מכן הצליח אביו, שנעזר בקביים בעקבות ניתוח, להרים את סדאם בעזרת תושבים נוספים ולהזיזו מטרים ספורים כדי לגונן עליו מירי נוסף. בשלב זה סדאם כבר חדל לזוז.

בתוך זמן קצר הגיעו למקום פרמדיק ואמבולנס פלסטיני שהזעיק שכן. סדאם הוכנס לאמבולנס ואז הגיעו למקום כוחות ישראליים, שאפשרו לאמבולנס לנסוע לכיוון בית החולים ת'אבת ת'אבת. אנשי הכוחות פשטו על הבניין ועיכבו את איאד רג'ב, אביו של סדאם ודיירים נוספים. הם החזיקו בהם למשך למעלה משעה ורק אז, לאחר ששחררו את רג'ב וחלק מהדיירים ועצרו שלושה דיירים אחרים, התאפשר לו להגיע לבית החולים, שם נודע לו כי הרופאים רוצים להעביר את בנו לניתוח בבית החולים רפידיא בשכם. סדאם רג'ב מת מפצעיו כעשרה ימים לאחר מכן, ב-7.2.25, בבית החולים רפידיא.

באותו ערב, בסביבות 21:30, נשמעה יריה בודדת בשכונת אירתאח שבדרום מזרח העיר. איימן נאג'י (22), שישב אותה שעה בסלון עם הוריו, יצא מהר החוצה לחפש את אחיו, שנהג לשבת ברחוב הראשי סמוך לבית עם בן-דודם. מיד עם צאתו של נאג'י לסמטת מגוריהם, ירו בו חיילים שארבו בסמטה כמה פעמים. הוריו, ששמעו את הירי, מיהרו לפתח הבניין אך לא יכלו לצאת לסייע לו - על אף ששכב במרחק של פחות ממטר מהם - כי ירי החיילים נמשך. הירי פסק רק לאחר שקצין שב"כ התקשר לבן דודו של איימן, מחמוד, בן ה-16, ודרש כי יסגיר את עצמו לכוחות.

מחמוד הסגיר עצמו ורק אז הגיע למקום אמבולנס צבאי וצוותו ניסה להחיות את איימן. בשלב זה כפו החיילים על בני משפחתו להיכנס לבניין והם לא היו עדים לפינויו. לאחר הפינוי פשטו החיילים על הבניין, אזקו את כל הגברים והחזיקו בהם אזוקים באחת הדירות עד אחרי חצות. רק אז, לאחר שהכוחות עזבו את המקום, נודע לבני המשפחה כי איימן מת מפצעיו. אין זה ברור אם הוא פונה מהמקום בעודו בחיים, וידוע רק שגופתו נמסרה לסהר האדום על-ידי הצבא במחנה צבאי ממערב לטול-כרם.

מאז הכריזה ישראל על המבצע, שעל-פי ההצהרות צפוי להמשך זמן רב, נהרגו מלבד סדאם רג'ב ואיימן נאג'י עשרות פלסטינים נוספים. רבים מהם, כמו רג'ב ונאג'י, נהרגו כשהיו בתוך ביתם או בסמוך אליו, לא היו קשורים ללחימה וחלקם אף נורו בעת שלא התנהלו עימותים בסביבתם. בעקבות הריגתו של סדאם רג'ב פרסם הצבא תגובה גנרית לפיה "בעקבות הירי נפתחה חקירה של המשטרה הצבאית לבירור נסיבות המקרה". על הריגתו של נאג'י לא הגיב הצבא כלל.

אביו של סדאם, איאד רג'ב

בן 41 ואבא לחמישה, סיפר בעדות שמסר ב-10.2.25:

ביום שלישי, 28.1.25, ישבנו עם השכנים בחדר אירוח של הבניין בקומה השלישית. זה בניין של דירות סטודיו קטנות וגרים בו בעיקר צעירים רווקים. הבן שלי, סדאם, ביקש ממני רשות לרדת למטה, כדי להתקשר לאמא שלו. הרשיתי לו ללכת, ונשארתי עם השכנים. ישבנו מסביב לתנור גחלים בגלל הקור.

זה היה היום השני של הפשיטה של הכוחות הישראליים על טול-כרם, אבל ידעתי שלא היו בעיות או עימותים באזור שבו אנחנו גרים. העימותים התרכזו במחנה טול-כרם, וכוחות הצבא הישראלי נכנסו אליו ולעיר עם הרבה חיילים, כלי רכב וציוד צבאי. בגלל זה, כל התושבים נשארו בבתים ומיעטו לצאת.

רגע אחרי שהבן שלי ירד למטה, שמעתי ירי ואז אותו צורח. הבנתי שהוא נפצע, ירדתי מהר במדרגות לקומת הקרקע ומצאתי אותו שוכב מול הכניסה לבניין. הוא דימם בכבדות מהגב ומהחזה.

משכתי אותו יחד עם עוד אנשים כמה מטרים הצידה, לכיוון הצד המזרחי של הבית, כדי שלא יהיה מול הרחוב שמולנו. אני חושב ששם החיילים היו, במרחק של יותר מ-300 מטרים מאיתנו. באותו רגע, הגיע אלינו צעיר שאמר לי שהוא פרמדיק. הוא בדק את הבן שלי, ותוך כמה שניות הגיע אמבולנס פלסטיני. החובשים הכניסו אותו לתוך האמבולנס.

ברגע שהבן שלי הועלה לאמבולנס, הגיעו בערך עשרים חיילים מכיוון חנות ממתקי אל-מאסה, אבל האמבולנס הצליח לצאת לכיוון בית חולים ת'אבת ת'אבת. החיילים החזיקו אותי יחד עם עוד צעירים מהבניין במשך יותר משעה ובדקו את תעודות הזהות שלנו בקפדנות. בין הצעירים היו שני פועלים עזתים שעבדו בישראל ונשארו בגדה המערבית אחרי שהתחילה המלחמה ברצועת עזה. החיילים עצרו את שניהם וגם עוד צעיר ממחנה נור שמס שגר איתנו בבניין. אחרי יותר משעה, ביקשתי מקצין שיאפשר לי ללכת לבית החולים כדי לראות מה מצבו של הבן שלי אבל הוא אמר שרק אחרי שהחיילים יעזבו את הבניין אוכל ללכת לבית החולים.

בסופו של דבר הלכתי ברגל, כשאני נעזר בקביים, לבית החולים. ושם, מול הכניסה למיון, עמד ג'יפ צבאי והחיילים עיכבו את כל מי שנכנס לבניין. זיהיתי את החיילים האלה, הם השתתפו לפני כן בפשיטה על הבניין שלנו ובעיכוב שלנו. בזמן שהחיילים בדקו את תעודת הזהות שלי, שמעתי אחד מהם אומר בעברית מתוך הג'יפ: "זה האבא של הילד שירינו בו, הילד עוד לא מת". רק אז הם הרשו לי להיכנס לבית החולים.

כשנכנסתי פנימה, הרופאים אמרו לי שהם רוצים להעביר את סדאם לבית החולים רפידיא בשכם, בגלל חומרת הפציעה. הוא הועבר ועבר שם ניתוח, אבל הוא לא שרד ונפטר ב-7.2.25. הכדור קרע את כלי הדם בבטן שלו, ופגע באיברים הפנימיים. קברנו אותו בכפר א-לבד, שם נולדתי.

ג'יהאד נאסר יוסף בני מטר, בן 17

טמון, מחוז טובאס, 29.1.25

ב-29.1.25, במהלך המבצע הצבאי "חומת ברזל" בצפון הגדה, ירה כלי טיס ישראלי טיל על חצר ביתו של ג'יהאד בני מטר, פעיל בזרוע הצבאית של הג'יהאד האיסלאמי, בכפר טמון, בעת שהוא ישב בה עם קבוצת פעילים נוספים. מהירי נהרגו בני מטר ותשעה בני אדם נוספים, בהם שני אחים, כולם פעילים בזרוע הצבאית ונפצע אדם נוסף.

דיאא עומר אחמד סבאענה, בן 15

קבאטיה, מחוז ג'נין, 1.2.25

ב-1.2.25, במהלך המבצע הצבאי "חומת ברזל" בצפון הגדה המערבית, שיגר כלי טיס ישראלי טיל לעבר רכב שבו נסעו שני צעירים בעיירה קבאטיה, ושניהם נהרגו במקום. מהפיצוץ נפצע גם דיאא סבאענה, בן 15, שישב במכונית מחוץ לחנות הסמוכה של משפחתו. אביו של הנער, שהיה ברכב אחר של המשפחה לא רחוק מהמכונית שבה היה בנו, נפצע גם הוא מרסיסים. דיאא ואביו פונו לבית החולים, שם, לאחר שהיה מאושפז שבועיים וחצי, מת דיאא מפצעיו ב-17.2.25.

י.נ., תושב קבאטיה

בן 75 ואב לשישה, סיפר ב-20.3.25:

ב-1.2.25 הייתי בעסק שלי שנמצא ליד בתי הספר של הבנות. בערך בשעה 8:45 שמעתי פיצוץ חזק מולי ברחוב.

יצאתי החוצה כדי לראות מה קורה ברחוב הראשי שממול, ואז ראיתי רכב פרטי עולה באש, וכל השטח שמסביב היה מלא ברסיסים. עשרות רסיסים חדרו גם לשער הברזל של בית סמוך.

ברכב שנפגע ועלה באש היו שני צעירים. הם נהרגו הגופות של שניהם היו מבותרות. אחרי שהתושבים התחילו להתאסף במקום, הבנו שמדובר בסאלח זכאר-נה ועבד אל-האדי כמייל, תושבי קבאטיה.

הילד דיאא סבאענה היה בתוך הרכב של המשפחה שלו, מעבר לרחוב מול החנות של אמא שלו. הוא נפצע מרסיסים בראש, וגם אבא שלו נפצע, למרות שבזמן הפיצוץ הוא היה ברכב אחר מעבר לכביש - והרוחב של הכביש הוא יותר מ-15 מטרים. התושבים פינו את שניהם למרכז הרפואי בעיירה. גם השרידים של שני הצעירים שנהרגו מהטיל הובאו למרכז הרפואי.

17 יום אחרי זה גם הילד מת מפצעיו.

בנוסף לכך, הטיל גרם לנזקים ברכוש, ולניפוץ החלונות בבתים הסמוכים. גם החזית הקדמית של חנות מוצרי הקוסמטיקה שבעלות משפחת סבאענה - התנפצה ונהרסה. ובנוסף נגרם נזק לרכבים שחנו בכביש.

אחמד סבאענה, אביו של דיאא

בן 42 ואב לארבעה, סיפר ב-20.3.25:

ב-1.2.25 בסביבות השעה 8:45, הייתי בדרך הביתה מהעבודה שלי בעיר טובאס ועצרתי מול החנות של אשתי, שנקראת "א-דיאא לחומרי קוסמטיקה וניקיון", כדי לקחת ממנה את מפתחות הבית. החנות נמצאת בצד הדרומי של העיירה, ליד בתי הספר של הבנות. ראיתי את הבן שלי דיאא, יושב ברכב השני שלנו, ליד החנות. אני הייתי מעבר לרחוב.

פתאום הוכיתי בהלם, כשטיל נורה ממזל"ט על רכב שעבר ברחוב לידי, בין הרכב שלי לבין זה שדיאא ישב בו.

נכנסתי להלם. הטיל התפוצץ במרחק של פחות ממטר ממני ונפצתי מכמה רסיסים, באוזן ובפנים. מרוב פחד ואימה, ברגע שהצלחתי לרדת מהרכב - דרך הדלת של המושב שליך הנהג - ברחתי צפונה.

לא הייתי מודע למה שקורה, כי הייתי בהלם. הרכב שהופצץ הגיע מכיוון צפון, והיו בתוכו שני הצעירים סאלח זכארנה ועבד אל-האדי כמייל, שנהרגו מפגיעת הטיל. התושבים התאספו סביב הרכב של הצעירים, שעלה באש, אז רצתי לשם כדי שיראו שגם אני נפצתי. בשלב הזה עדיין לא ידעתי שהבן שלי, שישב ברכב בצד השני של הכביש, נפצע מרסיס בראש.

אחר-כך חזרתי לחנות כדי לבדוק מה מצבם של אשתי והילדים שלי שהיו איתה שם, ואז הבחנתי שדיאא מחוסר הכרה בתוך הרכב. בהתחלה לא הבנו שהוא נפצע מרסיס בראש, חשבנו שהוא פשוט איבדהכרה מרוב פחד, בגלל הפיצוץ והטיל.

קרוב משפחה שלי לקח אותי ואת דיאא למרכז רפואיבקבאטיה, שם בדקו את הפציעות שלנו, והעבירו אותנו באמבולנסים לבית החולים א-ראזיבג'נין.

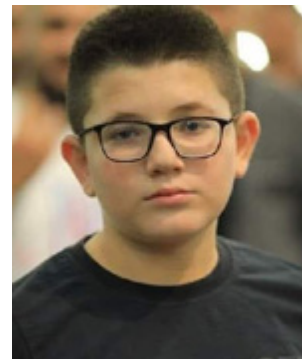
התברר שדיאא נפצע מרסיס שחדר לתוך המוח שלו מצד שמאל. הוא אוש-פז בבית החולים א-ראזי, ואחרי יומיים העבירו אותו לבית חולים אבן סינא בג'נין, למחלקת טיפול נמרץ. יום אחר-כך, ב-17.2.25, הוא מת מפצעיו.

אני אושפזתי בבית החולים ללילה אחד. הרופאים אמרו שאי אפשר להוציא את הרסיס שליך האוזן שלי, בגלל שהוא קרוב מאוד לעצב הפנים, ושאיני צריך לחיות עם הפציעה. לגבי הרסיסים האחרים, אמרו לי שהם ייצאו לבד עם הזמן.

גם החזית הקדמית של החנות שלנו נפגעה. יכולתי לאבד את כל המשפחה שלי באותו יום, אני לא רוצה לדמיין את זה.

אחמד עבד אל-חלים שאכר סעדי, בן 14**ג'נין, 1.2.25**

ב-1.2.25, במהלך המבצע הצבאי "חומת ברזל" בצפון הגדה המערבית, נהרג אחמד סעדי, בן 14 כשכלי טיס ישראלי ירה טיל עליו ועל בני משפחתו בעת שעמדו ליד ביתם. שניים מקרובי משפחתו נפצעו. כמה שעות לאחר מכן, ירה הצבא טיל נוסף למקום סמוך והרג שניים מקרובי משפחתו בעת שרכבו על אופנוע. במהלך התקיפות לא נכחו כוחות בעיר או במחנה הפליטים ג'נין.

אמו של אחמד, ניהאיה סעדי

בת 49 ואם לארבעה, סיפרה בעדות שמסרה ב-27.3.26:

בני אחמד היה תלמיד בכיתה ט' בבית הספר בשכונה המזרחית. הוא היה שקט מאוד ואהוב על משפחתו ושכניו. הוא אהב לעזור לאחרים, וכשמישהו מהשכנים ביקש ממנו טובה, הוא לא היסס לעזור.

אחמד היה ילד יפהפה, שאהב את אחיו ואחיותיו. הוא היה בני הצעיר אבל למרות גילו אהב להיות בחברת מבוגרים ממנו.

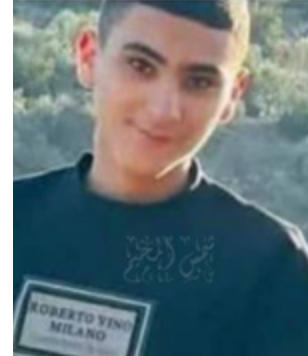
נותרו לנו רק הזיכרונות היפים ממנו. כל בני המשפחה והשכנים אהבו אותו מאוד. הוא חלם שיהיה לו אופנוע, אבל בעלי ואני חששנו לשלמו, והרגשנו שזה מסוכן במיוחד בגלל האירועים שהתרחשו בעיר ג'נין ובמחנה. לכן לא הרשינו לו. אחמד אהב לשחק כדורגל עם החברים שלו, ולעיתים קרובות הם היו משחקים ברחוב הרחב שליד הבית שלנו.

אחמד נהרג מרסיסים של טיל שנורה מרחפן ישראלי, בזמן שישב מול הבית שלנו עם אחיו וקרובי משפחה נוספים. הוא נהרג מבלי שביצע כל פשע או עשה משהו רע. הטיל הזה לא הבחין בין ילד למבוגר. הוא גם פצע כמה צעירים אחרים שישבו מול הבית שלנו. מאז שהוא נהרג, אני מבקרת בקביעות את קברו בבית הקברות המזרחי בג'נין.

מוחמד ר'סאן אבו עאבד, בן 16

מחנה הפליטים נור שמש, טול-כרם, 12.2.25

ב-12.2.25, נהרג מוחמד אבו עאבד, בן 16, בעת שלקח חלק בחילופי אש בין פעילים חמושים לצבא, במהלך פשיטה על מחנה הפליטים נור שמש בשכם במסגרת המבצע הצבאי "חומת ברזל" בצפון הגדה המערבית. בחילופי האש נהרג אדם נוסף, ולדברי הצבא חייל נפצע באורח בינוני. היה פעיל בזרוע הצבאית של הג'יהאד האיסלאמי.

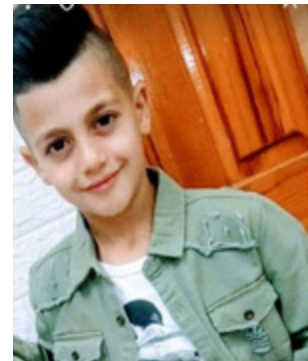

ישראל מחזיקה בגופתו.

איימן נסאר מוחמד תייסיר אל-הימוני, בן 12

חברון, 21.2.25

ב-21.2.25, חיילים שפשטו על שכונה בחברון ירו לעבר איימן אל-הימוני, בן 12, בעת שיצא מבית סבו יחד עם אחיו, בן עשר, בדרכם לבית דודם הצמוד. לפי תחקיר בצלם, השניים ניסו לחזור לבית הסב לאחר שהבחינו בנוכחות חיילים באזור והסתובבו כדי לחזור, נורה אל-הימוני בגבו ונפל על הקרקע. דודו ניסה לפנות את הילד, אבל חיילים שהתקרבו אליו ירו לעברו והוא נאלץ לסגת. לאחר כמה דקות החיילים עזבו, ואז פינתה המשפחה את איימן ברכב פרטי לבית החולים, שם נקבע מותו.

נדים עג'לוני, דודו של אל-הימוני

בן 28 ואב לשניים, סיפר ב-25.2.25:

אני גר בשכונת ג'בל ג'והר, בחלק הדרומי של העיר חברון. אני עובד בבנייה בגדה המערבית.

ב-21.2.25 אחותי אנוואר, בת 29, הייתה אצלנו בביקור עם הילדים שלה, איימן, בן 12, אייסר, בן 10, תייאלרה, בת 5, ואיאן, בן שנתיים.

בסביבות 18:30, אנוואר התכוננה לצאת חזרה לבית שלה. לפני שהם יצאו, אחי אשרף ביקש מאימן לקחת סכום כסף לאחי טארק שגר בבית ממול.

איימן ואחיו אייסר, בן 10, יצאו לשם. באותם רגעים נודע לי שיש צבא בחוץ אז

מיד יצאתי אחריהם. איימן היה במרחק של 10 מטרים ממני. ראיתי אותו ואת אייסר עולים בחזרה במדרגות של הבית. הוא התנשף. ואז שמעתי ירייה אחת, ואיימן נפל על המדרגות. ירדתי במהירות במדרגות לכיוונו.

באותו רגע התחלתי לראות את הזרקורים של החיילים, שהתקדמו על הכביש שמוביל לבית.

הרמתי את איימן ונשאתי אותו בערך 4 מטרים, עד שהייתי מאחורי שער הברזל שבצד ימין של הבית, ואז החיילים פתחו לעברי באש. נאלצתי להניח את איימן על הקרקע והתרחקתי לכיוון רחוב צדדי, כדי שלא יירו בי.

ראיתי בחזית הבית שלנו שלושה חיילים, אז הסתובבתי והגעתי לכניסה האחורית לבית ומשם צעקתי למשפחה שלי לצאת כי איימן נפצע. בני המשפחה יצאו ורצו מהבית לכיוון הכביש.

אחותי אנוואר, אמא של איימן, הלכה עם האחים שלי לכביש, והם התחילו לצעוק על החיילים, שעצרו לשתי דקות ואז נסוגו, כשאנוואר צורחת עליהם.

לקחנו את איימן במכונית לבית החולים הממשלתי "מוחמד עלי אל-מוחתסב", שנמצא בחלק הדרומי של חברון. הרופאים ניסו לבצע בו החייאה, אבל נאלצו לקבוע את מותו חצי שעה אחרי שהוא הגיע לשם. הם אמרו שהוא נורה בגב, והכדור יצא דרך הצוואר שלו.

למחרת הגיעו ג'יפים צבאיים לכניסה לבית. החיילים הסתובבו באזור הבית, ואחרי זמן קצר עזבו.

אמו של איימן, אנוואר אל-הימוני

בת 29 ואם לארבעה, סיפרה ב-25.2.25:

לי ולבעלי נסאר, שעובד במשמר הנשיאותי של העיר רמאללה, היו ארבעה ילדים, איימן הבכור, בן 12, שנהרג ב-21.2.25 והשלושה שנותרו לנו: אייסר, בן 10, תייאלרה, בת 5, ואייאן, בן שנתיים.

ביום שאיימן נהרג, ביקרתי עם הילדים בבית של ההורים שלי, בשכונת ג'בל ג'והר בדרום העיר חברון. אחי אשרף ביקש מאיימן לקחת סכום כסף לאחי טארק, שגר בבית שמול ההורים שלי. אשרף שם את הכסף בתיק קטן והניח אותו על הכתף של איימן וביקש שימסור אותו לפני שנצא בחזרה הביתה.

איימן יצא מהבית של ההורים שלי עם אחיו הצעיר אייסר, בן 10. באותו רגע שמעתי שצבא הכיבוש נמצא בשכונה. ניגשתי מהר לחלון כדי לראות מה קורה ולקרוא לילדים לחזור הביתה, מחשש לחייהם.

ברגע שהסתכלתי מהחלון, שמעתי לפחות ירייה אחת. נבהלתי ורצתי מהר לדלת. גם האחים וההורים שלי באו אחריי, ויצאנו למדרגות שמובילות לכביש, מול הכניסה לביתו של אחי טארק.

אייסר רץ אלינו בבהלה ואמר "היהודים ירו באיימן". ראיתי שלושה חיילים מקיפים את איימן, ששכב על הקרקע ומאירים עליו בפנסים שלהם. הוא היה קרוב לשער.

ניגשתי אליו וצעקתי על החיילים "מה עשיתם לבן שלי?", איימן אמר לי בקול חלש "אמא, החיילים ירו בי". קיבלתי הלם והתחלתי לצעוק על החיילים, "מי מכם ירה בבן שלי?", בזמן שאחד האחים שלי הרים את איימן ולקח אותו למכונית.

החיילים נסוגו. האחים שלי הכניסו את איימן מהר למכונית ונסעו לבית החולים ואני הלכתי אחרי החיילים והמשכתי לצעוק עליהם "מי מכם הרג את הבן שלי?", הלכתי אחריהם בערך 200 מטרים עד שהגעתי לכביש הראשי, אל-כסארה, שם היו מכמה חיילים והמשכתי לצעוק עליהם,

באותו רגע אחד מקרובי משפחתי אסף אותי במכונית ונסענו לבית החולים מוחמד עלי אל-מוחתסב. כשהגענו איימן היה במיון והרופאים ניסו במשך כחצי שעה להחיות אותו בכל דרך אפשרית, עד שהם נאלצו לקבוע את מותו.

איימן היה תלמיד בכיתה ז' והוא לא עשה כלום ולא יידה אבנים על החיילים, שהרגו אותו בדם קר.

עדותו של נסאר אל-הימוני, אביו של איימן

בן 39 ואב לארבעה, שסיפר ב-25.2.25:

ביום שישי, 21.2.25, אשתי התקשרה אליי כשהייתי בעבודה ואמרה לי שהיא רוצה ללכת לבקר את ההורים שלה בשכונת ג'בל ג'והר, בדרום חברון.

באותו ערב, בסביבות 19:00 התקשרו אליי קרובי משפחה והודיעו לי שבני איימן נפצע מירי של חיילי הכיבוש ליד הבית של הדוד שלו, טארק אל-עג'לוני.

יצאתי מהעבודה עם חבר שלי ונסענו במכונית שלו. כשהגענו למחסום הקונטיינר, מצפון-מערב לבית לחם, חיילים ושוטרי מג"ב שעמדו במחסום

הורו לחבר שלי, שנהג ברכב, לכבות את המנוע ולמסור להם את תעודת הזהות שלו. הם התחילו לערוך חיפוש יסודי ברכב, ואחרי כמה רגעים ניגש אליי שוטר מג"ב ולקח את תעודת הזהות שלי לבדיקה. אחרי שתי דקות הוא חזר אליי בריצה, ומאחוריו היו עוד שני שוטרי מג"ב ושוטרת מג"ב. הם כיוונו אליי את הרובים שלהם, והוא צעק "צא מהרכב, שים את הידיים שלך על הראש".

צייתי לפקודות שלו ויצאתי מהרכב. ברגע שיצאתי, הוא הורה לי להוריד את כל הבגדים שלי, אבל סירבתי. בסוף, אחרי ויכוח, הוא הורה לי להוריד את הז'קט שלבשתי, ואז הוא שאל אותי "מה מידת הקרבה המשפחתית בינך לבין הילד שהרגנו?"

באותו רגע נכנסתי להלם. פתאום הבנתי שאימנן מת. עניתי לשוטר, שדיבר ערבית, "זה הבן שלי". הוא ענה "אנחנו נצרף אותך אליו בעזרת השם".

התחיל בינינו עימות מילולי, והוא צעק וניסה לתקוף אותי עם הנשק שלו. אחר-כך הוא הורה לי להתקדם לחדר בטון, ליד המחסום, והעמיד אותי ליד הכניסה לחדר. ואז הגיעה שוטרת מג"ב. היא דיברה עם השוטר, שאלה אותו עליי והוא אמר לה בעברית "הרגנו את הבן שלו" ואז היא התחילה לצחוק ולרקוד. צעקתי עליה שהלוואי שגם היא תמות.

השוטר דחף אותי לחדר ונכנס אחרי, אני מניח שהוא התכוון לתקוף אותי. אבל באותו רגע הגיע בריצה שוטר אחר, עם טלפון ביד, והניח לי אותו ליד האוזן. הדובר, שהציג את עצמו כקצין שב"כ, אמר לי: "שאלוהים יגמול לכם על סב-לנותכם", והוסיף: "זה ילד ואנחנו מצטערים, הוא נהרג בטעות". אחר-כך הוא שאל, "למה אתה חוזר לחברון עכשיו?", עניתי לו, "כדי לראות את הילד שלי ולקבור אותו", והקצין ענה, "אנחנו עוקבים אחריך, ואם תעשה משהו לא בסדר, אני אבוא לעצור אותך בבית שלך". אמרתי לו "למה אתה רוצה לעשות את זה שם? תעצרו אותי כאן עכשיו" והוא השיב: "לא, עכשיו תלך לקבור את הבן שלך, ואם תעשה משהו אני אעצור אותך".

הם שחררו אותי והמשכתי לחברון.

הגעתי לבית החולים הממשלתי בחברון, ושם מצאתי את הילד שלי בחדר המ-תים. ביקשתי שיעשו לו נתיחה לאחר המוות במכון הפתולוגי. מאוחר יותר, בדקתי את את הגוף שלו וראיתי סימנים של פצעי ירי בגב שלו ובחזה.

רימאס עומר מוחמד עמורי, בת 13

ג'נין, 21.2.25

רימאס עמורי, בת 13, גרה עם משפחתה בשכונת אל-ג'אבריאט שבחלקו הדרומי של המחנה. ב-21.2.25, חודש לאחר תחילת הפלישה למחנה, בסביבות 15:00, ביקשה רימאס מאימה להרשות לה ללכת לבית השכן שבו גרים הדודים שלה כדי לבלות עם בנות דודה. באותו זמן לא היו שום עימותים בשכונה, אולם כשפנתה לשביל המוביל לבית דודה, הנמצא במרחק של 20 מטרים מהבית, קבוצה של 5-6 חיילים פתחה לעברה באש ממרחק של 30-40 מטרים. רימאס נפגעה בגבה ונפלה על הקרקע בעודה צועקת לעזרה.

אימה, רודיינה עמורי (40), אחיה ובן דודה יצאו מיד מהבית אך לא יכלו לגשת לרימאס, על אף שהייתה במרחק של כ-20 מטרים מהם, משום שירי החיילים נמשך. בעודם מחכים להזדמנות לחלץ את רימאס, הזעיקו בני המשפחה אמבולנס. ירי החיילים נמשך במשך כמה דקות, וגם לאחר מכן, בכל פעם שבני המשפחה ניסו להגיע לרימאס. לאחר זמן מה, אזרו אימה ואחיה, מואאמין, בן 21, אומץ והצליחו לגרור אותה לכיוון הבית.

האמבולנס הפרטי שהזעיקו בני המשפחה נאלץ לנסוע בדרכים עקלקלות בשל נוכחות הצבא והרס הרחובות ודרכו התארכה מעט. הוא הגיע באיחור של כמה דקות ופינה את רימאס יחד עם אביה, עומר עמורי (44) ואחיה מואאמין, אך עם הגיעה לבית החולים הממשלתי בג'נין נקבע מותה. רימאס נקברה למחרת בבית הקברות של המחנה, בהלוויה שישראל התירה רק לארבעים בני אדם להשתתף בה.

בתגובה שמסר לעיתון הארץ, טען דובר צה"ל כי החיילים שירו ברימאס "זיהו דמות חשודה שנעה בסמוך לכוחות שפעלו במרחב. הכוחות פתחו בנוהל מעצר חשוד לעבר הדמות, שכלל קריאות לעברה. לאחר שלא נענתה לקריאות, בוצע ירי שכוון לעבר פלג גופה התחתון". עם זאת, מבדיקת בצלם, עולה שהחיילים היו במרחק של כ-40 מטרים בלבד מרימאס וצריכים היו לזהות שמדובר בילדה, וכי איש מהעדים לא שמע קריאות אזהרה. לפי הדוח הרפואי מבית החולים, רימאס נהרגה מירי בגבה ולכן יתכן כי כלל לא הייתה מודעת לנוכחות החיילים.

ב-11.3.25, כשלושה שבועות לאחר הריגתה של רימאס, כוחות ישראלים פשטו על השכונה ועל בית המשפחה וגירשו אותה ואת כל התושבים ממחנה ג'נין, כחלק ממדיניות ישראלית מוצהרת לרוקן את מחנות הפליטים בצפון הגדה מתושביהם ולמנוע מהם לשוב לבתיהם - בניגוד מוחלט למשפט הבינלאומי. המשפחה נאלצה לעקור למרכז לקליטת עקורים שהוקם במעונות האוניברסיטה האמריקאית בכפר א-זבאבדה שמדרום מזרח לג'נין ואז אינה יכולה להגיע לביתה - שמצבו אינו ידוע - או לבקר בקברה של רימאס.

אימה של רימאס, רודיינה עמורי

בת 40 ואם לארבעה, סיפרה בעדותה ב-21.4.25:

ב-21.2.25, בסביבות 15:00, הייתי בבית עם הבן שלי מואמין, הבת שלי רימאס ועבד אל-ג'באר, הבן של גיסי. רימאס השתעממה מאוד בבית, אחרי חודש של מבצע צבאי שבו אי אפשר היה כמעט לצאת. היא ביקשה ללכת לבית של דוד שלה, שנמצא ליד הבית שלנו, כדי לפגוש את בנות הדוד שלה, שבגילה. הרשתי לה ללכת בגלל שזה קרוב לבית שלנו.

שניות אחרי שרימאס יצאה מהבית, שמענו ירי בחוץ, ואז שמענו גם את רימאס צועקת: "אימא, אימא". יצאתי עם מואמין ועבד אל-ג'באר לפתח הבית והופתענו לראות את רימאס על הקרקע, במרחק של כמה מטרים מהכניסה לבית. היא ניסתה להרים את היד, כדי לבקש עזרה, אבל הירי לכיוון שלנו נמשך ולא יכולנו לצאת החוצה. התקשרנו לאמבולנס. ראיתי קבוצה של 5-6 חיילים במרחק של 20-30 מטרים, מול הבית שלנו. נשארנו בפתח הבית ולא יכולנו להגיע לרימאס בגלל ירי ונוכחות החיילים, שעמדו שם ולא התקדמו אלינו.

בסופו של דבר, מרוב ייאוש, התקדמתי יחד עם מואמין והצלחנו להגיע לרימאס ולהרים אותה, למרות שהירי לעברנו נמשך. הצלחנו להעביר אותה לבית. אחרי כמה דקות הגיע האמבולנס והפרמדיקים אמרו שרימאס נפגעה בגב והכדור יצא מהבטן. היה לה דימום כבד והיא כבר לא הייתה מסוגלת להרים את הידיים שלה או לא לדבר.

בעלי, שהיה אצל השכנים שלנו, הצליח להגיע הביתה באותו זמן שהאמבולנס הגיע, הוא ומואמין עלו לאמבולנס שפינה את רימאס לבית החולים הממשלתי בג'נין, שם קבעו את מותה.

למחרת קברנו את רימאס, אחרי שמשרד הקישור הפלסטיני עדכן אותנו שלפי הוראות המת"ק הישראלי שרק ל-40 אנשים מותר להשתתף בהלוויה.

ב-11.3.25, במהלך הסעודה המפסקת בחודש הרמדאן, כוח של הצבא הישראלי פשט על הבית שלנו ואילץ אותנו לצאת - גירשו אותנו מהבית. נאלצנו ללכת לבית של קרוב משפחה בבירקין, ומשם העבירו אותנו למרכז קליטה לעקורים במעונות של האוניברסיטה האמריקאית בא-זבאבדה ופה אנחנו נמצאים עד עכשיו.

אחיה של רימאס, מואאמין עמורי

בן 21, סיפר בעדותו ב-21.4.25:

ביום שישי, 21.2.25, בסביבות 15:00, הייתי בבית עם בן דוד שלי עבד אל-ג'באר. שמעתי את אחותי הקטנה, רימאס, מבקשת מאמא ללכת לבית של דודים שלי, שליד הבית שלנו, כדי לשחק עם בנות הדוד שלנו. אחותי רק הספיקה לצאת מדלת הבית ואז שמעתי צרור יריות מבחוץ, ואותה צועקת: "אמא, אמא". רצתי לדלת הבית ואמא שלי ובן דוד שלי באו אחריי. נדהמנו לראות את רימאס שוכבת על הרצפה. היא מרימה את היד שלה למעלה כדי שנציל אותה. אבל הירי הממושך לכיוון שלנו מנע מאתנו לצאת ולעזור לה, למרות שהיא שכבה במרחק של כמה מטרים מאיתנו. החיילים היו מולנו, לא כל-כך רחוקים.

יצרנו קשר עם אמבולנס של הסהר האדום וגם פרטי וביקשנו מהם להגיע כדי לפנות אותה לבית חולים. במשך כמה דקות לא היינו מסוגלים להגיע לרימאס ששכבה פצועה מול הכניסה לבית, עד שאמא שלי אזרה אומץ והלכה לכיוונה. הלכתי איתה. בשלב זה הירי נמשך והכדורים פגעו בקיר של הבית, אבל הצלנו למשוך את רימאס ולקחנה אותה לתוך הבית שלנו.

כמה דקות אחרי שרימאס נפצעה הגיע אמבולנס ואז גם אבא שלי הצליח להגיע לבית. הפרמדיקים פינו את אחותי לבית החולים ח'ליל א-סלמאן, אני ואבא שלי התלווינו אליה. בבית החולים נקבע מותה, מפגיעת כדור שחדר לגב שלה ויצא מהבטן.

למחרת הבאנו את רימאס לקבורה. יכולנו לקבור אותה רק אחרי שקיבלנו אישור ממשרד הקישור הפלסטיני. הצבא הורה לנו להביא אותה לקבורה בנוכחות מספר מצומצם של קרובי משפחה.

ביום ה-11 לחודש הרמדאן, 11.3.25, חיילים פשטו על הבית שלנו וגירשו אותנו מהבית. עכשיו אנחנו נמצאים במרכז קליטה במעונות האוניברסיטה האמריקאית בא-זבאבדה.

חאמד מוחמד פדל נזאל, בן 16**קלקיליה, 26.2.25**

ב-26.2.25 ירו חיילים בחאמד נזאל, בן 16, בעת שיידה אבנים לעבר מחסום אייל ביחד עם נערים נוספים. לפי פרמדיקים שפינו את גופתו כרבע שעה לאחר הירי, החיילים לא הגישו לו טיפול רפואי.

עומר עאמר יאסר זיוד, בן 16**סילת אל-חארית'יה, מחוז ג'נין, 2.4.25**

ב-2.4.25 נכנסו לעיירה סילת אל-חארית'יה שני כלי רכב צבאיים משוריינים ונערים וצעירים, בהם עומר זיוד, השליכו לעברם אבנים ומטענים מאולתרים. החיילים פתחו באש ממקלע שהיה מותקן על אחד מכלי-הרכב, פגעו בגבו של עומר זיוד, הרגו אותו ופצעו שני נערים נוספים וכמה דקות לאחר מכן עזבו את המקום מבלי להגיש טיפול למי מהנפגעים.

מ.ט., תושב העיירה

סיפר ב-3.4.25:

ביום רביעי, 2.4.25, בסביבות השעה 15:45, עבדתי במכון שטיפת רכב, שנמצא בכניסה לעיירה סילת אל-חארית'יה, בסמוך לכביש חיפה.

באותו זמן הגיעו שני נגמ"שים מסוג "איתן" מכיוון מזרח לאורך כביש חיפה, חלפו מול המכון והמשיכו דרך דרכים חקלאיות לעבר מישור מרג' אבן עאמר ואזור הכפר תיעניכ. המשכתי בעבודתי כרגיל.

כעבור בערך רבע שעה הופתעתי לראות את שני הנגמ"שים חוזרים מכיוון מערב, מקיפים את הכיכר ונעצרים מימין לה, כשהחזית שלהם פונה מערבה. לא ראיתי חיילים מחוץ לרכבים - הם היו בתוך הנגמ"שים.

אחרי זמן קצר התחילו להגיע למקום נערים וילדים, שהתמקמו במרחק של כ-100-150 מטרים מהנגמ"שים, ליד קיר בית הספר התיכון. הם התחילו ליידות אבנים לעבר הנגמ"שים וגם השליכו לעברם מטענים מאולתרים.

החיילים התחילו לירות רימוני גז מדמיע לעבר הילדים והנערים, ואחר-כך הם ירו לעברם כמה יריות מהנשק שמותקן על גבי הנגמ"ש, ושלושה ילדים מהכפר נפגעו.

מאוחר יותר נודע לי ששמו של אחד מהם הוא עומר עאמר זיוד, והוא נפגע בחזה. אני סבור שהוא מת מיד לאחר שנפגע, כי הוא לא אז בכלל.

מה שהפתיע אותי הוא שאחרי שהם ירו על הילדים והם נפלו ארצה, שני הנגמ"שים עזבו את המקום ונסעו מערבה לכיוון מחנה סאלם. אף חייל לא ירד מהם - לא לפני הירי ולא אחריו. נראה שאחרי שהחיילים ראו את הפגיעה בילדים ואת נפילתם, הם עזבו את המקום.

כמה דקות אחרי שהילדים נפגעו הגיעו אמבולנסים של הסהר האדום ופינו אותם לבית החולים אבן סינא, שם הוכרז רשמית על מותו של הילד עומר עאמר זיוד מפגיעת ירי בחזה.

רנין זיוד, אמו של עומר

בת 41 ואם לחמישה, סיפרה ב-26.3.26:

ב-2.4.25, בני עומר התעורר מוקדם, אכל ארוחת בוקר ונשאר בבית. מאוחר יותר באותו בוקר, הוא שאל אותי מה אני הולכת להכין לארוחת צהריים. אמרתי לו שאני אבשל את המנה האהובה עליו, כבסה, שהיא תבשיל העשוי אורז, ירקות ובשר, וניתן לאכול אותו עם יוגורט או סלט. הוא נשאר איתנו ושיחק עם אחותו הקטנה.

אחרי שסיימתי להכין את האוכל, אכלנו צהריים ביחד. עומר ביקש מאיתנו קצת כסף כי הוא רצה לצאת לקנות כמה דברים. אנחנו גרים בכניסה המזרחית של סילת אל-חארית'יה, ליד הרחוב הראשי, רחוב חיפה. באותו זמן לא היו בעיות או נוכחות צבאית באזור, אז נתנו לו כמה שקלים, והוא יצא מהבית כדי לפגוש חברים ולקנות כמה דברים.

כמה דקות אחרי שהוא יצא, נודע לנו מהרשתות החברתיות שכוח צבאי ישראלי פושט על העיירה. התמלאתי חרדה ופחד, במיוחד אחרי שדיווחו שהכוח מסייר בשכונות של העיירה. התקשרתי אליו כדי לבדוק מה שלומו ולבקש ממנו לחזור

הביתה, מחשש שיקרה לו משהו רע. ניסיתי כמה פעמים, אבל הוא לא ענה. באותו רגע, אנשים התחילו להתקשר לבעלי ולדווח לו שעומר נפגע. הוא ניסה להסתיר ממני את החדשות ויצא מהר מהבית כדי לבדוק.

אבל אז קרובי משפחה שלנו התחילו פתאום להגיע לבית שלנו וידעתי בוודאות שמהו רע קרה לבן שלי. אבל לא ידעתי בוודאות שהוא מת מפצעי ירי, עד שקרובי משפחה הודיעו לי בבירור שהוא נורה ונהרג. למחרת הביאו את הגופה שלו מבית החולים ומסע הלוויה שלו התקיים בעיירה.

בני עומר היה ילד אדיב ומנומס שכיבד את המבוגרים והיה גם ילד חכם. הוא אהב מאוד לשחק כדורגל והצטרף לקבוצת הנוער במועדון הספורט של העיירה, ואהב להיות על המגרש. הרגעים המאושרים ביותר שלו היו כשהוא שיחק כדורגל.

היו לו הרבה חברים טובים. מאז מותו, החברים שלו מבקרים אותנו לבדוק מה שלומנו, להביע את תנחומיהם ולבלות איתנו זמן. אני מבקרת בקביעות את קברו של בני עומר וקוראת שם תפילות מהקוראן. הוא היה כל כך טוב לב, ואני מתגעגעת אליו כמו לדבר היקר ביותר בחיי.

אני עדיין זוכרת אותו מארח את החברים כשבאו לבקר בביתנו. הוא היה כל כך נדיב ומסביר פנים, תמיד ניסה להציע להם את האוכל הכי טוב וטעים שהיה לנו.

האובדן של בני עומר הוא קשה ביותר. הוא מכביד על ליבי, ואני מרגישה עצב עצום בהיעדרו.

עאמר מוחמד סעאדה רביע, בן 14

תורמוסעיא, מחוז רמאללה ואל-בירה, 6.4.25

ביום ראשון, 6.4.25, בסביבות 18:20 (לפי שעון חורף שהיה בתוקף בגדה המערבית באותה עת), ירו חיילים ירי מאסיבי לעבר שלושה נערים במטע שקדים בקצה הצפוני של העיירה תורמוסעיא, במרחק של כשלושים מטרים מכביש 60, לאחר שככל הנראה לפחות אחד מהם יידה אבן לעבר הכביש. החיילים היורים ארבו ככל הנראה לנערים מצדו השני של הכביש ואז ירו לעברם יותר משלושים כדורים. שלושת הנערים נפגעו מהירי. אחד מהם, עאמר רביע (14), נפל מייד ארצה ואילו השניים האחרים, שאחד מהם נפגע בירך ובמפשעה והשני בבטן, הצליחו לברוח ולהזעיק חבר

שפינה אותם ברכב פרטי למרפאה בעיירה הסמוכה אבו פלאח. היות שירי החיילים נמשך, לא התאפשר להם לפנות את חברים, שנותר שוכב על הקרקע. זמן קצר לאחר מכן הגיעו אליו חיילים וככל הנראה ניסו להגיש לו עזרה ראשונה אך הוא מת מפצעיו. החיילים לקחו את גופתו מהמקום.

שני הפצועים קיבלו טיפול ראשוני במרכז הרפואי אבו פלאח, משם הוסעו באמבולנס פרטי לתורמוסעיא, שם הועבר אחד מהם לאמבולנס של הסהר האדום. לאחר מכן נסעו שני האמבולנסים לכיוון היציאה מתורמוסעיא לכביש 60, כדי לפנות את הפצועים לבית החולים אל-איסתישארי ברמאללה. אולם ביציאה מהעיירה עוכבו האמבולנסים באיומי נשק בידי חיילים רעולי פנים שהציבו מחסום ואשר כפו על אנשי הצוות ואביו של אחד הפצועים לצאת מהם. החיילים נכנסו לאמבולנסים וצילמו את הנערים הפצועים. כרבע שעה לאחר מכן הגיעו למקום חיילים נוספים, שירו גז מדמיע לעבר תושבים מהעיירה שהתאספו במקום או נתקעו בפקק שיצר המחסום. לאחר מכן צילמו גם הם את הנערים הפצועים ובדקו את תעודות הזהות של האב ואנשי הצוות, ורק אז התירו לאמבולנסים להמשיך בדרכם.

הנערים הגיעו לבית החולים אל-איסתישארי ברמאללה, שם נותחו וטופלו. רק בסביבות 20:00 הודיע המת"ק הפלסטיני למשפחתו של עאמר רביע כי הוא נהרג. מאוחר יותר באותו ערב נמסרה גופתו לידי אביו וצוות הסהר האדום שהגיעו למחנה הצבאי חווארה. הלווייתו נערכה למחרת בתורמוסעיא.

לאחר הירי בנערים **פירסם** הצבא סרטון שבו נראים לדבריו שלושתם בעת שאחד מהם זורק עצם כלשהו, ככל הנראה לא גדול, ואז נפתחת לעברם ככל הנראה אש והם מנסים לברוח. לצד הסרטון נכתב שהחיילים זיהו שלושה פלסטינים ש"יידו סלעים לעבר כביש מהיר עם רכבים אזרחיים".

אביו של אחד הנערים

עובד עיריית תורמוסעיא, סיפר בעדות שמסר ב-7.4.25:

ביום ראשון, 6.4.25, אחרי שהתפללתי את תפילת הערב בבית שלי, בצד המזרחי של העיירה תורמוסעיא, התכוננתי ללכת לבית קפה במרכז העיירה. לפני שיצאתי שאלו אותי בבית אם שמעתי ירי, אבל לא שמעתי שום קול. יצאתי מהבית ונסעתי למרכז העיירה. הגעתי לבית הקפה בסביבות 18:15 וגם שם דיברו על יריות שנשמעו לפני כן. גם בקבוצות של העיירה התחילו להתפרסם ידיעות על ירי בעיירה.

אחרי כמה דקות שמעתי שיש פצועים מיירי של הצבא. ביקשו ממני ללכת לבדוק מה המצב של הפצועים שפוננו למרכז הרפואי באבו פלאח [עיירה שכנה]. נסעתי

לשם, וכשהגעתי לשם, בערך ב-18:55, אנשים אמרו: "פנו דרך, אבא שלו הגיע". אבל בהתחלה לא הבנתי שהם מתכוונים אליי. ראיתי שם את אמבולנס של העירייה ושם להפתעתי, היה הבן שלי. הוא שכב על המיטה ומסביבו הרופאים שניסו לעצור דימום בבטן שלו. הוא היה בהכרה מאלה, אבל היה הרבה דם על הבגדים שלו. כשהוא ראה אותי, הוא ביקש ממני מחילה [קשור למנהגים של לפני המוות]. לא לגמרי קלטתי את הסיטואציה ולא ידעתי מה לעשות ברגע ההוא, אבל הרגשתי פחד נוראי על הבן שלי.

במרכז הרפואי היה עוד פצוע, חבר של הבן שלי. הוא נפגע בבטן. החליטו להעביר את שני הילדים לבית חולים אל-איסתישארי ברמאללה, עם ליווי של רופא, ונסעתי איתם באמבולנס. נסענו קודם כל למרכז העיירה תורמוסעיא, שם העברנו את הבן שלי לאמבולנס של הסהר האדום, שמצויד יותר טוב מהאמבולנס הפרטי, כי המצב שלו היה יותר קשה מהמצב של החבר שלו. אחר כך הנהגים חשבו באיזו דרך הכי טוב לנסוע לרמאללה, והחליטו לנסוע דרך כביש 60. נסענו לכיוון הכניסה הראשית לעיירה ובדרך הבן שלי המשיך לבקש את סליחתי. אני לא שאלתי אותו מה קרה.

כשהגענו לכניסה הראשית, ראינו שהצבא מעכב רכבים שיוצאים מהעיירה ועורך בהם חיפוש. האמבולנס הפרטי נסע לפנינו, בכוונה, כדי שאם יעכבו אותו אנחנו נוכל להסתובב ולנסוע בדרך חלופית. כשראינו את הפקק ניסינו לעקוף אותו דרך הנתיב הנגדי.

ראיתי שני חיילים עוצרים את האמבולנס הראשון ומורידים את מי שהיו בתוכו, חוץ מהילד הפצוע. אנחנו היינו במרחק של בערך עשרים מטרים מאחוריו. הגיע חייל שלישי וכיוון על האמבולנס שלנו את הנשק שלו. הוא הורה לנו לעצור ולי ולצוות לרדת. אמרתי לחייל: "לי ולבן שלי יש אזרחות אמריקאית, והבן שלי פצוע". החייל ענה לי, בערבית שהוא יודע והצביע על הבטן שלו - כלומר הוא ידע שהבן שלי פצוע בבטן. למרות זאת, הוא הכריח אותי ואת הצוות לרדת ולשבת על קצה המדרכה.

הפנים של שלושת החיילים היו מכוסים במסכות שחורות וראינו רק את העיניים שלהם. רק לאחד מהם הייתה קסדה, ולאחד היה עם נעלי ספורט לבנות ולא נעליים צבאיות. הקול של אחד מהם היה מוכר לי ואני חושב שזה מתנחל שמגיע עם מתנחלים נוספים שפולשים לאדמות החקלאיות בעמק ליד תורמוסעיא. אני חושד שאלה לא היו חיילים רגילים.

החובש ס.ע.

סיפר בעדותו בתאריך 7.4.25:

כשהגענו לכניסה הראשית לעיירה היה פקק תנועה רציני בנתיב שמוביל לכביש 60. הבנתי שהחיילים במחסום עוצרים את כל כלי הרכב ועורכים בהם חיפוש ולכן החלטתי לנסוע בנתיב התנועה הנגדי. מאחורי נסע האמבולנס של הסהר האדום. כשהגעתי למרחק של 15-20 מטרים מהמקום שבו עמדו החיילים, חייל רעול פנים חסם לי את הדרך וכיוון עליי את הנשק שלו. הוא צעק בעברית ולא הבנתי מה הוא אומר. חשבתי שהוא מורה לי לעצור, וכך עשיתי. היה שם אוטו לבן קטן, עם לוחית רישוי ישראלית, שעמד לרוחב הכביש וחסם את התנועה אל מחוץ לעיירה.

ראיתי את האמבולנס של הסהר האדום מנסה לחזור אחורה, כדי לנסות לנסוע לבית החולים מדרך אחרת. אבל חייל נוסף רץ לעברו, כיוון את הנשק שלו לנהג וסימן לו לעצור. שני חיילים הורידו אותי ואת הרופא שהיה איתי מהאמבולנס שלי והשיבו את שנינו על הקרקע, בשטח שבין שני הנתיבים. את הילד הפצוע הם השאירו באמבולנס. הם לקחו את מפתחות האמבולנס שלי. חייל שלישי הורה לצוות האמבולנס של הסהר האדום ולאבא של הילד הפצוע השני לצאת מהאמבולנס ולשבת על הקרקע לידנו.

הם לא נראו לי כמו חיילים רגילים. אני חושב שאחד מהם הוא אחראי הביטחון של ההתנחלות הסמוכה שילה. רק שבוע לפני האירוע הזה, בזמן שחרשתי את האדמה שלי, הגיע מתנחל והזדהה כאחראי הביטחון של ההתנחלות. אני חושב שגם האחרים לא היו חיילים רגילים, מה גם שהרכב שלהם היה אזרחי, עם לוחית רישוי אזרחית ולא צבאית. אחד החיילים דיבר ערבית.

אחד החיילים עלה לאמבולנס שלי, ראיתי אותו מצלם את הילד הפצוע ושואל אותו מה שמו. אחר כך הוא ירד מהאמבולנס. ראיתי אחר כך שחייל אחר עשה אותו דבר עם הילד הפצוע השני. בינתיים, החייל השלישי שאל אותי ממה נפצע הילד שבאמבולנס שלי. עניתי לו שהוא נפגע מירי חי, ואז החייל אמר: "אה, אלה הילדים שזרקו אבנים על הצבא". אמרתי לו שהם מדממים ושחייבים לתת לנו לעבור, אבל הוא ענה לי שאניח להם לדמם כי הם זרקו אבנים על חיילים.

אחרי שעוכבנו שם במשך 5-7 דקות, תושבים מתורמוסעיא התחילו להתקרב לאמבולנסים ולנסות ללחוץ על החיילים לתת לנו לעבור. אחר כך הגיעו שלושה רכבים צבאיים וירדו מהם כמה חיילים ועוד איש בבגדים לבנים, אני חושב שהוא היה פרמדיק. שלושת החיילים שערכו אותנו התרחקו לכיוון הרכב שלהם שחסם את הכביש, וזה חיזק את ההנחה שלי שהם לא שייכים לצבא הסדיר.

החיילים שהגיעו ברכבים הצבאיים התחילו מייד לירות רימוני גז מדמיע לעבר התושבים שהתאספו במקום. האיש בלבוש הלבן ניגש לשני הילדים הפצועים בתוך האמבולנסים, אחד אחרי השני, ובדק אותם. אחד החיילים ניגש לאמבולנס שלי, הוציא את הטלפון שלו והתחיל לצלם את הילד. אחר כך הוא עשה אותו דבר עם הילד באמבולנס של הסהר האדום. ביקשתי מאבא של הילד הפצוע להגיד לחיילים שיש להם אזרחות אמריקאית. החייל לקח את הדרכון האמריקאי של האבא וצילם אותו. אחר כך, החייל הזה דיבר עם שלושת החיילים שערכו אותנו בהתחלה ועכשיו עמדו ליד הרכב האזרחי שלהם. הוא ביקש את המפתחות של שני האמבולנסים והם נתנו לו. החיילים החזירו לנו את המפתחות ואפשרו לנו להמשיך לבית החולים.

בדרך לבית החולים אל-איסתישארי הילד הפצוע שאל אותי: "הוא נהרג?" ועניתי לו שהחבר שלו במצב טוב והוא בדרך לבית החולים באמבולנס שלפנינו. ואז הוא אמר לי: "לא התכוונתי אליו, אני מדבר על עאמר רביע". רק אז הבנתי שהיה איתם ילד שלישי כשהם נפגעו, עד אז לא שמעתי אף אחד מזכיר אותו. כשהגענו לבית החולים, ראיתי בחדשות שאמרו שהילד השלישי נפצע קשה, ושהוא נמצא בידי הצבא. בסביבות השעה 15:20 ראיתי ברשתות החברתיות שעאמר רביע נהרג.

אביו של עאמר, מוחמד רביע

בן 48 ואב לחמישה, סיפר בעדותו בתאריך 12.4.25:

ביום ראשון, 6.4.25, בזמן תפילת הערב, התקשר אליי חבר ואמר שהוא שמע ששלושה נערים נפצעו מירי בצד הצפוני של העיירה. הוא אמר ששניים מהם הצליחו לברוח מהמקום, ושהנער השלישי הוא הבן שלי, עאמר. הוא אמר שלא ידוע מה קרה לו, אבל שאומרים שהוא נפצע ושחיילים לקחו אותו. מיד התקשרתי לשגרירות ארצות הברית והודעתי להם על האירוע, ביקשתי מהם ליצור קשר עם הגורמים הישראליים בשביל שיגישו לבן שלי את הטיפול הנדרש, אם הוא עדיין בחיים. אבל התגובה של השגרירות הייתי מאוד איטית. השיחה ביני לבין הפקיד נמשכה קרוב ל-17 דקות עד שהוא וידא את מספרי הדרכון שלי ושל עאמר.

אחרי בערך שעה וחצי, הודיעו לי מהמת"ק הפלסטיני שהבן שלי נהרג ושהגופה שלו מוחזקת בידי הצבא. הם גם אמרו לנו שהצבא מתכוון למסור את הגופה באותו יום בבסיס הצבאי חווארה. בערב, הגעתי לשם עם צוות פרמדיקים של הצלב האדום ובסביבות 22:30 מסרו לנו את הגופה של עאמר. משם נסענו עם הגופה לבית החולים אל-איסתישארי ברמאללה. בבדיקה של הגופה של עאמר נראו ב-11 פגיעות ירי: שתיים בצד השמאלי של האגן - ליד האזור הרגיש, אחד

במצח, אחד בצוואר מצד ימין, אחד בכתף הימנית, אחד בכתף השמאלית, שניים באזור הלב, אחד בחזה מצד ימין, אחד ביד הימנית, והאחרון בירך הימנית.

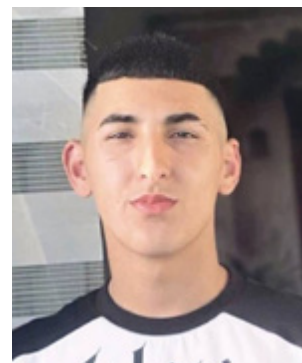
ההלוויה של עאמר נערכה למחרת אחרי תפילת הצהריים, והוא נקבר בבית הקברות בתורמוסעיא. הבן שלי נולד בארצות הברית בשנת 2010, והוא היה גם תושב הגדה וגם אזרח אמריקאי. בשנת 2013 הוא חזר איתנו לפלסטין. הוא למד בכיתה ט' בבית הספר לבנים בעיירה והיה ילד חכם ותלמיד מצטיין. היו לו הרבה חברים, לא רק מהכיתה שלו אלא גם נערים גדולים ממנו וילדים קטנים, וכולם אהבו אותו בעיירה.

בתקופה שלפני שהרגו אותו, עאמר ביקש שוב ושוב לחזור לארצות הברית ולהצטרף לאחים הגדולים שלו שגרים ועובדים שם. הוא חלם לפתוח שם עסק משלו, כפי ששני האחים שלו עשו. אני תמיד אמרתי לו שהוא לא ייסע עד שהוא יסיים את הלימודים שלו כאן, בפלסטין. כשראיתי שהוא מתעקש על זה, פתחתי לו אתר מכירות באינטרנט, כמו שהוא כל-כך רצה. הוא התכוון למכור מכונות להכנת צמר גפן מתוק וקרא לו "פראזו" כי הוא אהב מאוד את המותג "פרארי".

מאלכ עלי איבראהים חטאב, בן 17

מחנה הפליטים ג'לזון, מחוז רמאללה, 14.4.25

ב-14.4.25 ירו חיילים ממרפסת בקומה השנייה של בניין ברחוב הראשי במחנה ג'לזון לעבר קבוצת צעירים שניסתה להימלט משני גיפים צבאיים, לאחר שצעירים יידו לעברם אבנים. לא ידוע האם מאלכ חטאב השתתף בעימותים. מהירי נפצע חטאב, בן 17, בבטנו. אישה המתגוררת בסמוך ניסתה לחלץ את חטאב, אך נאלצה לסגת לביתה לאחר שהחיילים ירו גם לעברה. חטאב פונה לבית החולים אל-איסתישארי ברמאללה, שם נותח, אולם כעבור כמה שעות נאלצו הרופאים לקבוע את מותו. שני צעירים נוספים, בהם קטין, נפצעו גם הם מהירי.

חברו של חטאב סיפר ב-25.4.25:

ביום שני, 14.4.2025 בשעה 00:25, הייתי יחד עם 7-8 מחבריי באזור השוק שבמרכז מחנה הפליטים ג'לזון, מצפון לרמאללה. ישבנו בבית קפה, שוחחנו ושיחקנו קלפים. בין החברים היה גם מאלכ חטאב, שנורה מאוחר יותר בידי חיילי הכיבוש ומת אחר-כך מפצעיו.

בשעה 00:30 התפרסם ברשתות החברתיות שהצבא נכנס למחנה, ושהוא נמצא באזור בתי הספר, ליד בית משפחת סאפי, ליד הכביש הראשי בין רמאללה לשכם, מדרום-מזרח למחנה. במקביל הופסק זרם החשמל במחנה.

מיד אחרי ששמענו על כניסת הצבא, עזבנו את בית הקפה והתקדמנו לאזור שבו אמרו שהוא נמצא. כשהתקרבונו לבית משפחת סאפי לא ראינו חיילים, אז חזרנו לאזור השוק. הרחובות היו חשוכים מאוד וריקים כמעט מאנשים.

ישבתי עם מאלכ ושאר החברים באזור השוק, ופתאום הופיעו שני רכבים צבאיים במרחק של בערך 25-30 מטרים מאיתנו. לא שמענו ולא ראינו אותם לפני שהם התקרבו, כי האורות שלהם היו כבויים והכל מסביב היה חשוך.

מיד כשזיהינו אותם ברחנו בריצה והתפזרנו. אחרי בערך 5 דקות נפגשנו שוב באזור חארת אל-קייסיה ליד השוק ואז ראינו שהאורות של הרכבים הצבאיים הודלקו, אבל לא ראיתי חיילים יורדים מהם.

באותו רגע צעירים התחילו ליידות אבנים לעבר הרכבים ממרחק של בערך 30-35 מטרים. החיילים לא ירדו ולא ירו. אחרי בערך 5 דקות הרכבים החלו להסתובב, וחשבנו שהם עומדים לצאת דרך הכביש הראשי, אז התקדמנו לכיוון חארת ג'בינה/רחוב דאר סאפי, כדי ליידות עליהם אבנים בזמן שהם נסוגים.

רק אחרי שהתקדמנו בערך 55-60 מטרים לכיוון הכביש הראשי, ולא ראינו את הרכבים עוברים שם, הבנתי שהם בכלל לא נסוגו. בזמן שחיכינו להם שם שמענו ירי חי - כבד ורצוף - קרוב אלינו. בהתחלה חשבתי שהם יורים מתוך הרכבים, אבל כשניסיתי לצאת מהסמטה נורו לעברי שתי יריות, ואז הבנתי שהירי מגיע מהכביש הראשי.

נאלצתי לטפס מעל קיר בגובה של 6-8 מטרים, ואז לקפוץ ממנו לצד השני, וכשנחתתי נפצעתי ברגליים וביד שמאל.

אחרי הקפיצה הבחנתי באדם ששכב על הקרקע במרכז הרחוב, במרחק של 2-3 מטרים ממני, וניסה לזחול תוך שהוא צועק מכאבים. זיהיתי שזה חברי מאלכ חטאב, אבל לא העזתי להתקרב אליו מחשש שהחיילים יירו עלי.

באותו זמן נפתחה הדלת באחד הבתים ואישה קראה למאלכ להתקרב, אבל באותו רגע נורה ירי לכיוון הבית והיא נאלצה לחזור פנימה.

ניסיתי להתקדם אל מאלכ כדי להרחיק אותו, אבל הפציעה שלי הקשתה עליי מאוד, והחיילים גם ירו לעבר כל מי שניסה התקרב. רק אחרי 10 דקות בערך הצלחתי לגרור אותו, מהיד שלו, למקום מחסה סמוך. הפכתי אותו על הגב וראיתי שהוא נפצע בבטן. הורדתי את החגורה והחולצה שלו וניסיתי לעצור את הדימום, כשאני צועק לעזרה.

אחרי 5 דקות בערך הצבא נסוג והירי פסק, ואז העלינו את מאלכ לרכב פרטי שהגיע למקום ונסענו לבית החולים אל-איסתשאר, דרך ג'יפנא. בדרך שמעתי אותו נושם בכבדות. ניסיתי להעיר אותו והוא אמר: "תפתח את הדלת, אני נחנק, ואז איבד את ההכרה.

בבית החולים מאלכ הוכנס לחדר מיון. הרופא אמר שמצבו קשה מאוד ויש דימום פנימי חמור. הוא נותח במשך 4 שעות, ואחר-כך הועבר לטיפול נמרץ. בשעה 22:30 הרופאים הודיעו שהוא מת מפצעיו.

עבד אל-חכים נח'לה

תושב מחנה הפליטים ג'לזון, בן 62, סיפר ב-16.4.25:

אני גר לבדי בשכונת אל-וכאלה במחנה הפליטים ג'לזון, על הכביש הראשי, ליד משרד אונר"א. הדירה שלי היא בקומה השנייה בבניין בן שלוש קומות. מתחתי יש מחסנים והקומה השלישית לא מאוכלסת. בבית שלי יש מרפסת שפונה לכביש הראשי של המחנה.

ביום שני, 14.4.25 בשעה 1:15, התעוררתי מיריות במחנה, שנשמעו קרובות לבית שלי. הערכתי שהקולות מגיעים מכיוון הכביש הראשי. שמעתי משהו כמו 10 יריות רצופות, ולא שמעתי קולות נוספים. קמתי מיד ופתחתי את חלון חדר השינה שלי, שפונה לכביש הראשי, מעל סופרמרקט אל-ברכה, אבל לא הבחנתי בשום דבר חריג.

בהתחלה חשבתי שהיורים הם אנשי מנגנוני הביטחון הפלסטיניים, כי לפני כן היו שמועות שהם עומדים לפתוח במבצע נגד כלי רכב לא חוקיים, ויום קודם לכן הם היו בכפר ג'יפנא שמצפון למחנה.

כעבור בערך 15 דקות קיבלתי שיחת טלפון מקרוב משפחה, שהודיע לי שחיילים נמצאים על מרפסת הבית שלי בקומה השנייה, שפונה לכביש הראשי. כששאלתי אותו מה מקור המידע, הוא אמר שקבוצות מקומיות דיווחו על זה ושהוא ראה

אותם על המרפסת ואז ראה אותם יורדים במדרגות ונעלמים משדה הראייה שלו. בהתחלה לא העזתי להתקרב לחלונות שפונים למרפסת, מחשש שיראו אותי, אבל בסוף, אחרי חצי שעה בערך, ניגשתי לחלון, והחיילים כבר לא היו שם.

בסביבות 5:30, אחרי תפילת שחרית במסגד, כשחזרתי הביתה, בדקתי את סביבת הבית וגיליתי שהשער האחורי פתוח, למרות שאני תמיד סוגר אותו לפני שאני הולך לישון. סגרתי אותו וניגשתי למרפסת שבה אמרו לי שראו את החיילים. מצאתי שם על הרצפה 8 תרמילים של קליעים. רק אז הבנתי בוודאות שהצבא היה על המרפסת לפנות בוקר. אספתי אותם, צילמתי אותם בטלפון ואז זרקתי אותם.

אחר-כך ראיתי סרטון שבו רואים נער שוכב על הקרקע בסמטה שנמצאת מול המרפסת שלי שבה עמדו החיילים ושעליה מצאתי את התרמילים של הירי על מאלכ חטאב, שנהרג, והצעירים שהיו איתו. התברר לי שהיו גם שני צעירים נוספים שנפצעו מהירי.

תושב ג'לזון נוסף, שנקלע לאזור ונפצע מירי החיילים

סיפר ב-16.4.25:

בלילה שבין ה-14.4.25-15, בערך בחצות, בזמן שהייתי במסעדה שלי בצפון המחנה - על הדרך בין המחנה לכפר ג'יפנא - נודע לי דרך הרשתות החברתיות שכוח של צבא הכיבוש נכנס למחנה מדרום, דרך האזור שבו נמצאים בתי הספר. באותו זמן גם הופסק זרם החשמל במחנה.

כעבור בערך 5 דקות הופצה בקבוצות של התושבים ברשתות החברתיות ידיעה שכוח נוסף נכנס למחנה מצפון, שם נמצאת הדרך שיורדת לכיוון ג'יפנא. מיד סגרתי את המסעדה כדי לחזור הביתה, כי היא נמצאת על הדרך שיורדת לג'יפנא.

יצאתי ברגל לכיוון הבית שלי במרכז המחנה. הדרך הייתה חשוכה בגלל הפסקת החשמל. כשהגעתי לאזור השוק במרכז המחנה, ראיתי שני כלי רכב צבאיים שנסעו על הכביש הראשי לכיוון מרכז המחנה אז בחרתי בדרך אחרת, שעוברת דרך המסגד שעל הכביש הראשי, במרחק של כ-100 מטר מהמקום שבו היו החיילים.

בדרך פגשתי קבוצה של כ-7-8 צעירים, ביניהם מאלכ חטאב, שנהרג אחר-כך. הם עמדו וחיפשו לאן לברוח, ולא ידענו באיזה כיוון ללכת, כי היו דיווחים סותרים על מיקום החיילים.

כעבור בערך שתי דקות התפרסם ברשתות שהרכבים הצבאיים נעצרו באמצע המחנה באזור השוק. לא יכולנו לראות את האזור, כי מבנים וחנויות הסתירו אותנו. חיכינו קצת באזור המסגד, ואז ראינו ברשתות שכוח נוסף מתקדם לאזור השוק, אז התחלנו להתקדם דרך אחת הסמטאות לכיוון חארת אל־קייסיה, במרחק של 75-80 מטר משם.

אחר-כך עברתי לכיוון שכונת ג'בינה (או חארת דאר סאפי), ליד הכביש הראשי. שם יש קיר שמקיף מגרש ריק, והתחבאתי לידו כששמעתי שהכוח מתקדם.

באותו רגע חזר החשמל לכמה שניות ואז שוב נותק, ומיד אחרי זה התחיל ירי לעב־רנו בחארת דאר סאפי, ולעבר צעירים נוספים שעמדו למטה, בשכונת אל־קייסיה.

כשנפתח הירי הרגשתי שנפגעתי, ונפלתי על הקרקע, עם הגב לכיוון הכביש הראשי והפנים לכיוון השוק. ראיתי את הצעירים שהיו איתי בורחים לרחוב הצדדי שנקרא אבו א־סאבונה. שמתי לב שהירי הגיע מכיוון הכביש הראשי, אבל לא ראיתי את החיילים.

הירי נמשך - בהתחלה ברצף, ואחר-כך באופן מקוטע - בזמן ששכבתי שם ולא יכולתי לקום.

בזמן ששכבתי על הקרקע שמעתי מישהו צועק בעברית "בוא", וחשבתי שה־חיילים מתקרבים אליי. הכרחתי את עצמי לקום ולנסות לברוח לסמטה נסת־רת, אבל נפלתי שוב ונשארתי שם בערך 5-7 דקות, כשאני מדמם וחושש שיגיעו אליי ויעצרו אותי.

אחר-כך הגיעה אישה מהמחנה, עזרה לי לקום והכניסה אותי לבית שלה. נשארתי שם בערך 25 דקות, כי אי אפשר היה לפנות אותי מיד לבית החולים בגלל נוכחות החיילים. אחרי זה הגיעו שני צעירים, לקחו אותי לרכב פרטי והסיעו אותי דרך אזור המגרש, שם פגשנו אמבולנס שפינה אותי לבית החולים אל־איסתשארי.

בבית החולים הכניסו אותי לחדר מיון והרדימו אותי. כשהתעוררתי נודע לי שמאלכ חטאב נפצע קשה בבטנו מירי באותו רגע שבו אני נפצעתי.

עברתי ניתוח ברגל ימין, ובשבוע הבא אני אמור לעבור ניתוח להשתלת פלטינה ברגל. הרופאים מצאו הרבה רסיסים בתוך הגוף שלי, בין היתר בידיים וברגליים.

באותו יום הודיעו הרופאים כי הנער מאלכ חטאב מת מפצעיו אחרי שהיה מאושפז בטיפול נמרץ במשך מספר שעות.

ג'יהאד אדהם עבדאללה עדילי, בן 16

אוסרין, מחוז שכם, 17.4.25

ב-17.4.25, ירו חיילים ממארב לעבר עדילי ושני בני אדם נוספים שיידו אבנים לעבר כביש 505 בסמוך לאוסרין והרגו את עדילי ואדם נוסף. האדם השלישי שהיה עמם לא נפגע.

ישראל מחזיקה בגופתו.

מחמוד מית'קאל עלי אבו אל-היג'א, בן 12

אל-יאמון, מחוז ג'נין, 23.4.25

ב-23.4.25 פשט כוח רגלי של חיילים על הכפר אל-יאמון. החיילים פרצו לאחד מבתי הכפר, וקבוצה של 10-12 ילדים ונערים, ביניהם מחמוד אל-היג'א, בן 12, התאספה בשטח בית הקברות הסמוך, והחלה ליידות אבנים לעבר מרפסת הבית ממרחק של כ-50 מטרים. עד ראייה ששוחח עם בצלם סיפר כי אחד החיילים ירה כמה כדורים לעברם ופגע באל-היג'א שנפל ארצה. בתיעוד וידיאו נראה הירי לעבר הילדים והנערים בבית הקברות, שנמשך בעת שהם נשאו את אבו אל-היג'א אל מחוץ לשטחו, ומשם הוא פונה ברכב פרטי למרכז הרפואי בכפר, שם נקבע מותו. זמן קצר לאחר פינויו הגיע למקום ג'יף צבאי שאסף את החיילים, והם עזבו את האזור.

אמו של מחמוד, נזמייה אבו אל-היג'א

בת 52 ואם לארבעה, סיפרה בעדות שמסרה ב-26.3.26:

ב-23.4.25 בבוקר בני מחמוד יצא מהבית שלנו במרכז אל-יאמון, ליד המסגד הישן, והלך לבית הספר שלו, חטיבת הביניים בילאל, שם למד בכיתה ז'. בצהריים הוא חזר הביתה ואמר שהוא כבר אכל עם חברים. אחרי התפילה הוא יצא שוב מהבית לשחק עם חברים באזור.

בסביבות השעה 16:00, נתקפתי בהלם כשחבריו הגיעו לבית שלנו כדי לספר לי שמחמוד נורה על ידי כוחות ישראליים שפשטו על היישוב שלנו. כמה רגעים אחר-כך נודע לי שהוא נורה בבטן ובירך, ונלקח לבית החולים בג'נין, שם נקבע מותו.

בני מחמוד היה הבכור שלנו. הוא היה ילד מלא חדווה שאהב את החיים, אהב לשחק ואהב במיוחד לשחות. הוא היה מבקש מאביו וממני לקחת אותו לבריכות המקומיות. הוא גם טיפל בחיות מחמד, כולל גור חתולים שזה עתה נולד, ודאג לו היטב. מחמוד גם אהב מאוד סוסים, והיה יוצא לרכוב עם חבריו תמורת תשלום. הוא רצה קורקינט חשמלי כדי להתנייד, אבל המצב הכלכלי שלנו לא איפשר לנו לקנות לו.

כשהוא היה רואה שאני מותשת, הוא היה בא לחזק ולחבק אותי ולטפל בי. הוא היה מאוד קשור אליי והיה מלווה אותי בביקורים חברתיים אצל קרובי משפחה בג'נין. הוא היה בני הבכור, והגיע לעולם אחרי 13 שנים מאז נישואינו, שבהן התקשיתי להביא ילד לעולם. לידתו הייתה מקור לשמחה עצומה לכל המשפחה.

הוא השאיר מאחוריו את אחיו, איבראהים, בן עשר, הבן היחיד שנותר לנו, ואת האחיות שלו, תאלא, בת 11, ונור, בת 6. מאז שמחמוד נהרג הם מתאבלים עליו ומתגעגעים אליו. איבראהים עדיין ילד, אבל הוא מנסה למלא את החלל שנוצר בעקבות האובדן שלנו, ומתנהג כאדם בוגר. הבנות שלי שואלות אותי כל הזמן על מחמוד ומתגעגעות אליו מאוד.

עבד אל-ח'אלק עבד אל-ח'אלק, בן 16

סאלם, מחוז שכם, 25.4.25

ביום שישי, 25.4.25, בסביבות 15:30, נכנסו שני ג'יפים צבאיים לכפר סאלם שממזרח לעיר שכם וכשהגיעו למרכז הכפר, חיילים שישבו בהם זרקו כמה רימוני הלם ללא סיבה ברורה. אותה שעה עבד נער בן 16, עבד אל-ח'אלק עבד אל-ח'אלק, לבדו במכולת של משפחתו, ליד כיכר סמוכה, כמנהגו לאחר הלימודים. עבד אל-ח'אלק, ששמע כנראה על כניסת החיילים לכפר, החליט לסגור את המכולת. בינתיים יצאו חלק מהחיילים מהג'יפים והתקדמו רגלית אל הכיכר בחסות חורשה הגובלת בה.

לאחר שעבד אל-ח'אלק סגר את תריס הגלילה החשמלי של המכולת ופנה שמאלה כדי לעזוב את המקום, נשמעה ירייה בודדת והוא נפגע בצדו השמאלי של חזהו ונפל ארצה. שני צעירים, שהגיעו מעסק סמוך לשטיפת מכוניות, ניסו לפנות את עבד אל-ח'אלק והספיקו לשאת אותו אל מאחורי החנות, אך אז התקרבו הג'יפים למקום וחסמו את היציאות מהכיכר. מהג'יפים יצאו 6-5 חיילים שהורו לצעירים להתרחק.

בינתיים הגיעו למקום גם קרובי משפחתו של עבד אל-ח'אלק, מידחת ג'בור (41) ואמו המבוגרת, סמאח ג'בור. החיילים, שניסו להעניק לעבד אל-ח'אלק טיפול ראשוני, אפשרו למידחת לגשת אליו לאחר שהזדהה כקרוב משפחתו. כעבור זמן קצר, התירו החיילים לצעירים שהגיעו מהעסק לשטיפת המכוניות לפנות את עבד אל-ח'אלק במכונית פרטית.

שני הצעירים ומידחת ג'בור הכניסו את עבד אל-ח'אלק למכונית ולאחר שחיילים חסמו את דרכם, הם נסעו בדרך חלופית לכיוון העיר שכם. לדברי ג'בור, בשלב זה עבד אל-ח'אלק כבר לא הראה סימני חיים. בשכם הועבר עבד אל-ח'אלק לאמבולנס שלקח אותו לבית החולים כשג'בור מלווה אותו. עם הגיעם ביצעו הרופאים פעולות החיאה, שלא צלחו, ונאלצו לקבוע את מותו.

זמן קצר לאחר פינויו של עבד אל-ח'אלק עזבו הכוחות את הכפר.

שיפאא מערוף

בת 69, סיפרה בעדותה ב-26.4.25:

ביום שישי, 25.4.25, אחר הצהריים, הייתי בבית שלי במרכז הכפר ליד כיכר א-תותה, יחד עם אחותי פאיזה, בת 66, שבאה לביקור. בסביבות 15:30, שמענו פתאום פיצוצים של רימוני הלם. ניגשתי לחלון שמשקיף צפונה וראיתי שני ג'יפים צבאיים עומדים ליד מסגד עז א-דין אל-קסאם, במרחק של בערך מאה מטרים מהבית שלי. הג'יפים התחילו לנסוע לכיוון הצד המערבי של הכפר, ואז כבר לא יכולתי לראות אותם יותר, כי הם נסעו בין הבתים.

זמן קצר אחר-כך שמעתי את הקול של דלת הברזל החשמלית של מכולת אל-איח'ווה, שנמצא במרחק מטרים ספורים מהבית שלי. המכולת הזו שייכת לתושב הכפר מוסעב עבד אל-ח'אלק, וכל יום אני שומעת את הדלת החשמלית כשהם פותחים או סוגרים. ניחשתי שהם סגרו את הדלת של החנות בגלל הנוכחות של הצבא בכפר - הם בדרך כלל סוגרים כשהצבא פולש, מחשש שהחיילים יכנסו לתוך החנות וישחיתו את הסחורה. בדרך כלל, כשיש פלישה של הצבא, כל התושבים נכנסים לבתים שלהם וננעלים בפנים.

מייד אחרי שהדלת של החנות נסגרה, שמעתי ירייה אחת. הסתכלתי מהחלון

שלידי, וראיתי את עבד אל-ח'אלק (16) נופל על הקרקע. הוא הבן של בעל החנות ונמצא שם הרבה פעמים אחרי בית הספר כדי לעזור. צעקתי לבחור שיש לו עסק לשטיפת רכבים ליד הבית שלי, והוא הגיע מיד עם עוד בחור ששטף אצלו את הרכב.

שני הצעירים הצליחו להרחיק את עבד אל-ח'אלק רק כמה מטרים והניחו אותו על האדמה בשטח שמאחורי החנות. כשהגעתי עם אחותי למדרגות של הבית, ראיתי 5-6 חיילים מגיעים מכיוון הכיכר, עם נשקים מכוונים לעברנו. הם הורו לי ולאחותי לעצור ליד דלת הכניסה לבית, ואז הכריחו אותנו לחזור הביתה והורו לשני הצעירים להתרחק. התקשרתי לאמבולנס, וחזרתי להסתכל מהחלון. החיילים נעמדו ליד עבד אל-ח'אלק, שנראה במצב לא טוב, למרות שלא ראיתי דימום. החיילים קרעו והורידו לו את הבגדים. בינתיים הגיעו קרובי משפחה שלו, וכשהחיילים ראו אותם הם צעקו עליהם להתרחק, אבל אז האיש אמר להם שהוא קרוב משפחה של הפצוע והם נתנו לו להתקרב.

ראיתי את החיילים מוצאים מאחד התיקים שלהם ציוד עזרה ראשונה, אבל לא השתמשו בציוד הזה אלא סימנו לצעירים להתקרב ולפנות את הפצוע. הצעירים השתמשו ברכב שהיה במכון השטיפה, הכניסו אליו את הפצוע ונסעו דרך הרחוב שעובר בכיכר א-תותה. אבל בכיכר הג'יפים הצבאיים חסמו להם את הדרך, לכן הם הסתובבו ונסעו בדרך אחרת. אחר-כך ראיתי את הג'יפים הצבאיים עוזבים את האזור.

בן דודו של עבד אל-ח'אלק

מידחת ג'בור, בן 41 ואבא לארבעה, סיפר בעדותו ב-26.4.25:

ביום שישי, הייתי בבית שלי במרכז הכפר, ליד כיכר א-תותה. בסביבות 15:30, הבן שלי יוסף, בן עשר, אמר לי שהוא ראה מהחלון שבן דודי עבד אל-ח'אלק (16) נפצע. קמתי מהר מהספה, יצאתי מהדירה שלי בקומה השנייה וירדתי לכניסה לבניין, ושם מצאתי את אמא שלי. נתתי לה יד והלכנו בערך עשרה מטרים לאיפה שעבד אל-ח'אלק היה שרוע על האדמה. מסביבו עמדו כמה חיילים ואחד מהם סימן לי לעצור ואז שאל אותי בערבית, "אתה אח שלו?". עניתי לו שהוא אח שלי, ואז הם סימנו לי להתקרב.

התיישבתי והשענתי את הראש עבד אל-ח'אלק על הברכיים שלי. הוא עדיין נשם, אבל נשימות איטיות מאוד, והיה כמעט מוחסר הכרה. בינתיים, החיילים קרעו לו את הבגדים והפכו אותו מצד לצד. הבנתי שהם מחפשים את מקום הפגיעה של הכדור, וכשהבחנתי בחור קטן מאוד בצד שמאל של החזה שלו, אמרתי להם "הנה, זה המקום". אחד החיילים הוציא מהתיק שלו מזרק, וברגע

שהוא פתח אותו, עבד אל-ח'אלק נאנח בקול רם - אני חושב שבאותו רגע הוא נפח את נשמתו. החייל אמר לנו "תיקחו אותו", אז קראתי לבעל מתקן השטיפה ולעוד בחור שהיה איתו, הרמנו ביחד את עבד אל-ח'אלק והכנסנו אותו לרכב של הבחור. נסענו דרך כיכר א-תותה אבל שם, שני ג'יפים צבאיים חסמו את הרחוב, ולידם עמדו אותם חיילים שהיו סביב עבד אל-ח'אלק קודם. הם כיוונו אלינו את הנשקים שלהם ונאלצנו להסתובב ולנסוע בדרך אחרת לכיוון שכם. התקשרתי לאמבולנס ועדכנתי אותם שאנחנו בדרך עם פצוע. בשלב הזה כבר לא ראינו אצל עבד אל-ח'אלק סימני חיים.

פגשנו את האמבולנס ליד עיריית שכם, העברנו אליו את עבד אל-ח'אלק ואני נסעתי אותו. צוות הפרמדיקים בדקו את הדופק שלו ואת הנשימה אבל לא היו שום סימני חיים. כשהגענו לבית החולים, הרופאים ניסו לבצע בו פעולות החייאה, אבל לשווא - הם נאלצו לקבוע את מותו. זה היה הלם גדול בשבילי, הוא הבן של בן דוד שלי ואהבתי אותו מאוד. הוא היה אהוב מאוד, ילדים ומבוגרים ביקשו את חברתו ותמיד היה נחמד מאוד ועזר לכולם.

אביו של עבד אל-ח'אלק, מוסעב עבד אל-ח'אלק

בן 49 ואב לשמונה, סיפר בעדותו ב-16.3.26:

נפרדתי מאמא של עבד אל-ח'אלק כשהוא היה בן ארבע. הילדים נשארו בחזקתי והיא התחתנה בשנית. אחרי הפרידה הרגשתי חמלה רבה כלפי הילדים ובמשך עשור לא התחתנתי והקדשתי את עצמי לטיפול בהם, כדי שלא ירגישו מחסור. היינו קשורים מאוד, הייתי בשבילו גם אם וגם אב והוא הפך להיות נשמתי.

ביום שישי, 25.4.25, בסביבות השעה 15:30, ככל שאני זוכר, עזבתי רק לחצי שעה את החנות שלי - מכולת בכיכר התות שבמרכז הכפר. אני מחזיק בחנות הזו מאז שנת 2000, וכשבני עבד אל-ח'אלק גדל, התחלתי להסתמך עליו בעבודה בכל דבר.

ברגע אחד הכול השתנה. יצאתי מהחנות רק לחצי שעה וביקשתי ממנו לבוא לשמור עליה כדי שאוכל ללכת לארוחת חתונה של אחד מבני השכונה. הארוחה הייתה בחלק המערבי של הכפר, וכמעט שלא היו גברים ברחוב כי כולם היו שם.

ואז התקשר אליי חבר ואמר לי שעבד אל-ח'אלק נפצע. פתחתי בטלפון את מצלמות האבטחה של החנות וראיתי שהיא סגורה. יצאתי מיד לכיוון החנות ברכב שלי יחד עם אחי מוג'אהד, ובדרך ראיתי שני ג'יפים ואמבולנס בצד המערבי של הכפר. עצרתי את האמבולנס ושאלתי אם הפצוע אצלם אבל הם אמרו שהוא

נמצא באמבולנס אחר שנסע לכיוון בית החולים א-רפידייה. שאלתי על מצבו, והם שאלו אם אני קרוב משפחה. אמרתי שלא, כי לא רציתי שישקרו לי, ואז אמרו לי שהוא נהרג.

אחי מוג'אהד צעק "לא, זה בלתי אפשרי". אני רק קפאתי במקום, לא הבנתי מה קורה. הוא החליף אותי במושב הנהג, ונסענו משם לכיוון בית החולים רפידיא. בדרך מוג'אהד כל הזמן חזר ואמר לי לא להאמין למה ששמעתי. הגענו לבית החולים רפידיא, ושם, בחדר המיון, הרופאים ניסו להציל את הבן שלי. הוא נפגע משתי יריות בחזה. לאחר שהרופאים לא הצליחו להציל את בני, הם הודיעו לי שהוא מת, ניחמו אותי וחיזקו אותי. הבן שלי איננו. איבדתי אותו ברגע אחד.

חיילים נכנסו לכפר וירו בו בלי שום סיבה. לא היה כלום - לא נזרקה לעברם אפילו אבן אחת. הרחוב היה ריק.

הבן שלי היה תלמיד בכיתה י"א, והיום היה אמור להיות בכיתה י"ב, ואולי בשנה הבאה סטודנט באוניברסיטה. הוא אהב ספורט ורצה להיות מורה לחינוך גופני, כמו סבא שלו. הוא שחה, רכב על סוסים, אהב כדורגל, שיחק בנבחרת בית הספר והלך באופן קבוע לחדר כושר והתאמן בהרמת משקולות. אפילו קניתי לו סוסה - הוא אהב אותה מאוד והיה מפנק אותה בביסקוויטים ורחת לוקום.

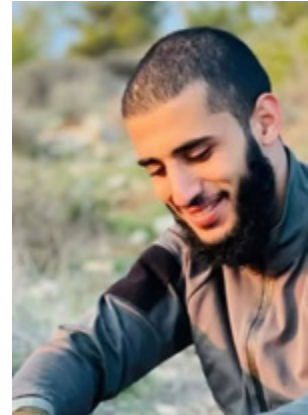
היה לו קשר חזק מאוד עם האחים והאחיות שלו, והוא היה חם ואוהב במיוחד כלפי אחותו נרמין, שצעירה ממנו בשנה וסובלת ממוגבלות שכלית. היא אהבה אותו מאוד ומתגעגעת אליו.

מאז מותו עברנו תקופה קשה מאוד. אי אפשר לתאר את עוצמת הכאב של האובדן. בכל יום אני הולך לבית הקברות לבקר אותו, מדבר אליו כאילו הוא חי. כשאני לבד אני מביט בתמונה שלו בטלפון. אני מרגיש צער עמוק כשאני רואה את חבריו גדלים - היום הם בכיתה י"ב, לפני האוניברסיטה - והבן שלי מת, קבור באדמה בלי שום סיבה, רק כי חייל רצה לשפוך דם.

הוא נהרג מול החנות. אני חושב שהם מכוונים דווקא לנערים בגיל הזה - הם לא רוצים אותם חיים, אלא מתים. הרבה ילדים בגיל שלו נהרגו ככה, בלי שעשו כלום.

רידא מחמוד כמאל בני עודה, בן 17**טמון, מחוז טובאס, 15.5.25**

ב-15.5.25, במהלך פשיטה צבאית על העיירה טמון, כיתרו החיילים בניין בן שלוש קומות שבו התבצרו חמושים פלסטינים, ובהם גם רידא בני עודה, וירו לעברו טילי כתף. במהלך חילופי האש שהתפתחו במקום נהרג רידא יחד עם ארבעה בני אדם נוספים. במהלך הפעולה הרסו הכוחות חלק ניכר מהבניין והפכו אותו לבלתי ראוי למגורים. בתום הפעולה, כפי שעשה הצבא במקרים נוספים בעבר - העמיס דחפור צבאי את גופתו של בני עודה ושל שלושה הרוגים נוספים על כפו ועבר כך ברחובות העיירה וביישובים סמוכים. לדברי הצבא, במהלך הפשיטה נעצרו בעיירה ובעיר טובאס הסמוכה ארבעה בני אדם. היה פעיל בזרוע הצבאית של הג'יהאד האיסלאמי. ישראל מחזיקה בגופתו.

אמו של רידא, סמאהר בני עודה

בת 49 ואם לארבעה, סיפרה בעדות שמסרה ב-30.3.26:

ב-14.5.25, יום לפני שנהרג, רידא הגיע לבית והתנהג בצורה שלא הייתה אופיינית לו. הוא ישב איתי ועם בני משפחה אחרים במשך שעות ארוכות. הרגשנו שהוא כאילו בודק את כולם. הוא גם הלך לבקר אצל אחיו, דיבר הרבה, ושאל הרבה שאלות. מתישהו במהלך אותו יום הוא אמר לי שהוא רוצה לקנות מכנסיים חדשים, ואמרתי לו שאבא שלו יילך לקנות לו.

רידא תמיד צחק ושיחק עם הילדים של אחותו. הוא גם אהב להצטלם עם כולם. ברוב הימים, הוא היה יוצא וחוזר מאוחר בערב, אבל באותו יום הוא נשאר כל היום. בערב הוא התקלח, לבש בגדים חדשים ושאל אותי: "איך הבגדים עליי, אמא?" ועניתי לו: "מה שאללה, אתה יפה וכל מה שתלבש יהיה יפה". הייתי במטבח והסתכלתי עליו, ואמרתי "מה שאללה", הרגשתי שאני רואה אותו לראשונה מזה הרבה זמן, והפנים שלו מאירים. אז הוא בא אליי ואמר לי: "תסתכלי עליי, אני יפה?" והתחיל לנשק אותי ולחבק אותי. הוצאתי את בקבוק הבושם של אחיו והתחלתי להתיז עליו את הבושם, והוא אמר לי: "מספיק בושם, אמא".

הוא יצא אחרי ארוחת הערב ואני עמדתי והסתכלתי עליו כאילו אני נפרדת ממנו. אמרתי לו: "אלוהים ישמור עליך, בני". אני לא יודעת לאן הוא הלך בלילה הזה. בבוקר התעוררתי מוקדם מאוד כדי להעיר את אבא שלו ולהכין לו

ארוחת בוקר. אחר-כך, לפני שחזרתי לישון, פתחתי את הטלפון אבל לא ראיתי שום דבר על פעילות של צבא הכיבוש או משהו דומה. בדרך כלל אין כמעט שבוע שצבא הכיבוש לא פושט על אזור טמון. כיביתי את הטלפון.

בערך בשעה 7:00 בבוקר, עדיין ישנתי. ואז התקשרה אחותי, ואמרה שהצבא פשט על העיירה וכוחות מיוחדים הטילו מצור על אחד הבתים, והציעה שאם רידא לא בבית כדאי שאתקשר לבדוק אם הוא בסדר. התקשרתי לרידא אבל הוא לא ענה. אחר-כך קיבלתי עוד שיחות מקרובי משפחה ששאלו אותי על רידא: "האם הוא בבית? האם הוא בסדר?". אחיו אשרף ישן עדיין. הערתי אותו וסיפרתי לו שהצבא פשט על העיירה ורידא לא בבית אבל הוא לא התרגש מזה - הוא לא חשב שיקרה לו משהו. אחר-כך הלכתי להכין ארוחת בוקר לבן שלי ולבנותיי ואז התקשרו לאשרף ואמרו לו: "התפללו למען רידא". אשרף ניגש אליי ואמר לי: "אמא, תכבי את הגז, תכבי את הגז, אל תכיני ארוחת בוקר, אני לא רוצה לאכול". הוא הסתובב בבית בחוסר מנוחה וכל הזמן אמר: "תתפללי למען רידא, אמא". שאלתי אותו: "קרה משהו לרידא?" והוא אמר לי שרידא נמצא עם הבחורים בבית שהצבא כיתר. התחלתי לבכות.

התחילו להגיע אלינו אנשים הביתה וניסו לנחם אותי. אמרו לי שכולם בסדר, ושהבחורים ייצאו מהבית. ואז הגיעה הידיעה על מותו של רידא. בני, שעדיין לא הגיע לגיל 18. ילד תמים, רך לב, היו בו כל התכונות היפות. התחלתי להאשים את עצמי: למה לא חיבקתי אותו כשהוא יצא? למה נתתי לו ללכת? והתחלתי לשאול את עצמי שאלות ולדבר עם עצמי. דמיינתי שהוא יחזור אליי עכשיו, ייכנס לבית. כל הזמן הסתכלתי על הדלת ועל החלונות. ראיתי אותו בכל פינה בבית ולא הפסקתי לבכות. רק אלוהים ידע באיזה מצב אני. אבל אלוהים יתברך לקח אותו אליו והוא נהרג יחד עם האחרים.

בעיד אל-פיטר האחרון לפני שהוא מת, היינו יחד והעברנו ימים יפים יחד, אבל השנה רידא כבר לא היה איתנו בחג. בכיתי הרבה בחג, לא יכולתי לשמוח.

רידא והאחרים נלקחו, והגופות שלהם מוחזקות בידי הכיבוש. כל יום אני מתייסרת עליו, וכל יום אני מתפללת לאלוהים שיחזירו לנו את הגופה שלו. אני רוצה לנשק את רידא ולחבק אותו. אני רוצה לחבק את הקבר שלו, אבל הכיבוש עדיין מחזיק בגופתו. זה כאילו שהוא נהרג כל יום מחדש, כי אפילו הגופה שלו רחוקה ממני. אני זוכרת אותו כל דקה. אני לא יודעת איפה הוא עכשיו, הכיבוש מחזיק בגופה שלו כפי שהוא מחזיק בעשרות גופות של שהידים.

אני פונה לכל הארגונים ההומניטריים, ולארגוני זכויות אדם, כדי שיתערבו ויעזרו לנו להחזיר את הגופה שלו ולקבור אותו. אני סובלת, אני חולה. אני לא יכולה לחיות בלי לראות את הגופה שלו ולקבור אותו כאן בארצנו, וללכת אליו אל הקבר כאילו אני רואה אותו כל יום.

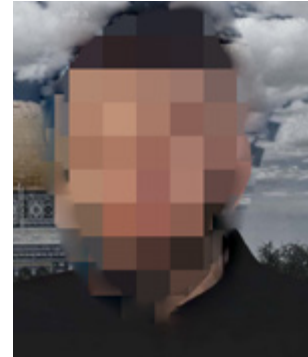
הידיעה על מותו הייתה הלם עבורי, אבל אני מאמינה באלוהים ובגורל. אני מתגעגעת אליו מאוד ורוצה לחבק אותו או אפילו לגעת בקבר שלו. אני מסתכלת על הדלת מדי יום כאילו אני מחכה שיחזור אליי, ואומרת: "רידא בא ורידא הלך". אבל עד עכשיו לא אפשרו לי לקבור אותו, ורק זה יאפשר לי להירגע קצת ולהרגיש שהוא איכשהו עדיין בינינו, אפילו אם רק בקבר שלו.

מוחמד נידאל מאג'ד אבו ליבדה, בן 17

העיר העתיקה בירושלים, 16.5.25

ב-16.5.25 ירו שוטרים למוות במוחמד אבו ליבדה, בן 17, תושב העיר העתיקה, בבאב א-סילסלה (שער השלשלת של הר הבית) בעיר העתיקה, לדברי המשטרה לאחר שדקר שוטר ופצע אותו באורח בינוני.

ישראל מחזיקה בגופתו.

נידאל שר'נובי, בן 16

בורקה, מחוז שכם, 17.5.25

ב-17.5.25 ירו חיילים ממארב על נידאל שר'נובי ושני נערים נוספים בעת שהשלושה יידו אבנים על כביש 60. שר'נובי נפצע קשה וחבריו, שנפצעו גם הם, נמלטו מהמקום ופונו בידי תושבים לאמבולנסים שלקחו אותם לבית חולים בעיר שכם. תושבים שחיפשו את שר'נובי לא יכלו להתקרב למקום בגלל נוכחות החיילים, שירו באוויר ומנעו את פינויו באמבולנס. כשעתיים לאחר הירי נמסר למת"ק הפלסטיני כי הוא מת מפצעיו. ישראל מחזיקה בגופתו.

אביו של נידאל, וואיל שר'נובי

בן 54 ואב לחמישה סיפר בעדות שמסר ב-26.3.28:

כשנידאל היה בן שנתיים אני ואמא שלו התגרשנו ומאז אני נישאתי שוב. נידאל גר איתנו, ונהג לבקר את אמא שלו פעמיים בחודש לכמה ימים.

ביום שבת, 17.5.25, בסביבות 11:00, נידאל חזר מביקור של שלושה ימים אצל אמא שלו, שגרה במחנה הפליטים עסכר בשכם. כשחזר, הוא היה שמח ונרגש, והראה לי תעודת זהות ראשונה שהנפיק יומיים קודם לכן בשכם. הוא ביקש שאסתכל על התמונה שלו ושאל איך הוא נראה. אמרתי לו שהוא נראה טוב. הוא התרגש מזה שהוא כבר בוגר ויש לו תעודת זהות. גם אני הרגשתי ככה - הוא כבר היה גבוה ממני, וראיתי את תהליך ההתבגרות שלו יום-יום. הוא נהג להתגלח כדי שהזקן והשפם שלו ייראו ברורים יותר, והיינו צוחקים על זה.

בסביבות 16:30 אכלנו יחד ארוחת צהריים, רק שנינו. הוא סיפר על הביקור אצל אמא שלו, ועל זה שביקר גם את הדודים שלו בשכם. בשעה 18:00 הגיע חבר שלו, יזן, והם יצאו להסתובב ביחד בכפר. נידאל התלבש בקפידה, כפי שנהג לעשות, שם בושם, והשאיר את תעודת הזהות החדשה בבית כי חשש לאבד אותה. הוא יצא ולא חזר.

בסביבות 22:00 התקשר אלי מישהו מהכפר, ואמר לי שנידאל נפצע ואני צריך להגיע לאזור הצפוני של הכפר. הגעתי מיד. היו שם כמה תושבים וגם 3-4 חיילים שעמדו על הכביש. ניגשתי לאחד מהם ושאלתי מה קרה. הוא דרש לראות את תעודת הזהות שלי. אמרתי שאני רוצה לראות את הפצוע. הוא הצביע לעבר מטע זיתים סמוך ואמר: "זה מחבל". שאלתי איפה הבן שלי וביקשתי לראות אותו. ניסיתי להתקדם לשם, אבל החייל דרך את הנשק שלו, אסר עליי להתקרב ואיים לירות בי. אמרתי לו שאני אבא שלו ושהוא רק ילד.

החייל התקשר בטלפון ונתן לי לדבר עם מישהו שהציג את עצמו כקצין שאחראי על האזור. הקצין דיבר בערבית ואמר לי להתפלל על הבן שלי ולרחם עליו. הבנתי מהדברים שלו שנידאל נהרג. כל מה שרציתי היה לראות את הבן שלי ולדעת מה קרה לו - איך ולמה ירו בו, ואיפה הוא נפצע.

היו שם גם כלי רכב צבאיים ואמבולנס של מד"א על כביש 60 הסמוך. תושבים החזיקו אותי וניסו להרגיע אותי. התקשרתי לקישור הפלסטיני, והם אמרו לי שהקישור הישראלי עדכן אותם על מותו של הבן שלי. שאלתי איפה בגוף הוא נפגע, אבל הם אמרו לי שאין להם מידע כזה.

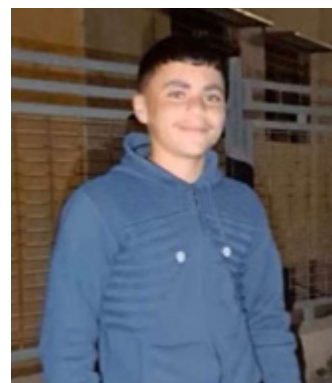
מאז מותו של נידאל אני סובל מקשיים נפשיים, נוטה להסתגר ומתקשה לעבוד, למרות שאני צריך לפרנס את המשפחה שלי. אין לי מקור הכנסה יציב, והמצב הכלכלי של המשפחה שלי קשה מאוד.

עד היום לא ראיתי את הבן שלי. לא נתנו לי לראות אותו אחרי שנפצע, וגם לא אחרי שמת. כשהוא שכב שם במטע לא הרשו לי להתקרב אליו או להביט בו, ואני לא יודע איפה בגוף הוא נפצע. הגופה שלו לא הוחזרה לנו, ולא ניתנה לנו אפשרות להיפרד ממנו או לקבור אותו.

יוסף פוקהאא, בן 14

סינג'ל, מחוז רמאללה, 2.6.25

ב-2.6.25 ירו חיילים למוות ביוסף פוקהאא, ממארב שהציבו בשטח חקלאי הצמוד לכביש 5056, סמוך לכפר סינג'ל. מעדות שגבה בצלם מאדם שמתגורר בסמוך ושהאירוע תועד במצלמות האבטחה שלו, עולה כי קבוצה גדולה של חיילים הציבה במקום מארב משעות הבוקר ובשעה 13:32 נשמעו שתי יריות. כ-7 דקות לאחר מכן נורו שתי יריות נוספות. לאחר הירי נראו בתיעוד שני חיילים עומדים מעל לפוקהאא השוכב פצוע. כעשר דקות לאחר הירי השני הגיעו למקום שלושה אמבולנסים צבאיים, והחיילים כיסו את פוקהאא והעלו אותו לאחד מהם. מיד לאחר שהאמבולנסים עזבו, ניגשו

שניים מהחיילים לבית הסמוך ודרשו לראות את התיעוד ממצלמות האבטחה. לדברי העד, הוא צפה עמם בתיעוד שבו נראה פוקהאא כדקה לפני שנשמע הירי הראשון כשהוא צועד לכיוון כביש 5056, ואז חוזר כמה מטרים לאחור ומתחבא בין עצי הזית למשך כ-7 דקות, במהלך עוברים 3 כלי-רכב עם לוחית ישראלית בכביש ופוקהאא אינו עושה דבר. לאחר שהחיילים צפו בצילומים מספר פעמים הם מחקו אותם. בעקבות האירוע טען הצבא כי פוקהאא ניסה להשליך אבנים על הכביש.

גופתו של פוקהאא מוחזקת מאז בידי ישראל.

תושב הכפר

בן 45 סיפר בעדות שמסר למחרת האירוע:

אני גר בשכונת אל-מזירעה, בצד הצפוני של העיירה סינג'ל. הבית שלי נמצא על כביש 5056, שמוביל להתנחלויות מעלה לבונה וגבעת הרואה, ולכביש 60. הכביש מוכר גם בשם "דרך שכם הישנה".

בעשרת הימים שלפני האירוע, מאז יום שבת 24.5.25, שמת לי לב שהייתה תנועה חריגה של חיילים סביב הבית שלי, בעקבות טענות של מתנחלים על יידוי אבנים לעבר רכבים. במהלך הימים האלה חיילים פשטו על הבית שלי כמה פעמים, בגלל שהתקנתי מצלמות אבטחה כדי להגן על הבית בעקבות תקיפות של מתנחלים.

ביום שני, 2.6.25, משעות הבוקר, הבחנתי בנוכחות ותנועה של חיילים סביב הבית ובשטח החקלאי שמולו, במרחק כ-25-20 מטרים.

בשעה 12:54, בזמן שעמדתי על גג הבית, ראיתי ארבעה חיילים יושבים בשטח החקלאי ממול, מוסווים ביריעות בד בצבע מדברי. כמה דקות אחר-כך הבחנתי גם ברחפן, וירדתי לתוך הבית.

בשעה 13:32 שמעתי שתי יריות בהפרש של כמה שניות. יצאתי לחצר ולא ראיתי כלום, ואחר-כך הסתכלתי מהחלונות - אבל לא הבחנתי בתנועה חריגה.

בסביבות שעה 13:40 יצאתי שוב לחצר, שמעתי שוב שתי יריות, חזקות וקרובות יותר. ראיתי שני חיילים יורדים מהשטח החקלאי לכיוון הכביש, ושמעתי אחד מהם אומר בעברית לחייל אחר: "מכאן, בוא".

נכנסתי הביתה ועקבתי אחרי המתרחש דרך מצלמות האבטחה. ראיתי אדם פצוע שוכב מתחת לעץ במרחק כ-10-15 מטר מהבית. שני החיילים עמדו לידו בערך דקה או שתיים, ואז חזרו לשטח החקלאי.

בסביבות 13:50 הגיעו רכבים צבאיים, כולל רכב רפואי. החיילים הוציאו אלונקה וכיסו את הפצוע. בשעה 14:13 פינו אותו לאמבולנס, שהגיע קצת לפני כן, והאמבולנסים עזבו את המקום.

מיד אחר-כך הגיעו ארבעה חיילים לבית שלי, נכנסו פנימה והשליכו כפפות לפח. הם דרשו ממני להציג את התיעוד של מצלמות האבטחה ולהריץ אותו לאחור. בצילומים ראינו נער צעיר בלבוש שחור הולך בשביל חקלאי, מגיע סמוך לכביש ואז חוזר לאחור ונעמד מתחת לעץ זית, ליד קיר אבן נמוך, למשך כ-7 דקות. במהלך הזמן הזה עברו בכביש כלי רכב ולא אירע דבר.

הגיעו עוד חיילים ושאלו אם רואים משהו בתיעוד, והחיילים שצפו בצילומים ענו: "לא, רק שהוא מאחורי העץ". אחד החיילים צילם את הסרטון, ואחר-כך הם ניסו למחוק את ההקלטות.

בהמשך הגיע שוטר מג"ב והראה לי בטלפון תמונה של הנער הפצוע, שבה נראה שהוא כבר מת. זיהיתי שמדובר באחד מבני משפחת פוקהאא, אבל אמרתי שאני לא מזהה אותו.

מאוחר יותר הגיע קצין, שיבח את אחד החיילים ואמר לו "עשית עבודה טובה". אחר-כך הם הורו לי להישאר בחדר בזמן שהם ממשיכים לבדוק. הם גם בדקו את הטלפון שלי ושאלו אם צילמתי משהו.

החיילים נשארו בבית עד בערך 15:20 ואז עזבו. מיד לאחר מכן הודעתי לרשויות הפלסטיניות ושלחתי הודעה לתושבי הכפר לוודא שהילדים שלהם בסדר. כשבדקתי את המצלמות גיליתי שכל ההקלטות נמחקו.

בערך שעה אחר-כך כלי תקשורת ישראלים דיווחו שהצבא הרג "מחבל בן 16" שיידה אבנים - דבר שסותר לחלוטין את מה שראיתי בצילומים. בערך שעתיים אחרי האירוע נודע לי מהרשתות החברתיות שההרוג הוא הילד יוסף פואד עבד אל-כרים פוקהאא, בן 14. גופתו עדיין מוחזקת בידי הרשויות הישראליות.

אביו של יוסף, בן 48 ואב לשישה

סיפר בעדות שמסר ב-10.6.25:

אני חקלאי ואנחנו גרים בעיירה סינג'ל, מצפון-מזרח לרמאללה. לי ולאשתי היו שישה ילדים, שלושה מהם מתחת לגיל 18, כולל יוסף.

בני המנוח, יוסף, נולד ב-12.8.10. הוא היה תלמיד כיתה ט' בבית הספר התיכון לבנים בסינג'ל. הוא אהב מאוד כלי-רכב, במיוחד רכבי BMW, ורצה להיות מכונאי, אז תכננו שהוא יעבור לבית ספר מקצועי.

ביום שני, 2.6.25, בסביבות 13:00, נודע לי מהרשתות החברתיות שילד נפצע בחלק הצפוני של העיירה, אבל לא ידוע מיהו. בסביבות השעה 14:00 החלו להתפרסם ידיעות שהפצוע הוא בני מוחמד (בן 16), אבל מוחמד ישב באותו זמן מולי בבית. העירייה יצרה איתי קשר כדי לבדוק, ואמרתי להם שמוחמד יושב מולי וגם מסרתי להם את מספר תעודת הזהות שלו לאימות.

יוסף לא היה בבית באותו זמן, אבל חשבתי שהוא במרכז העיירה, ולא עלה בדעתי שהוא בחלק הצפוני. אחרי בערך שעה, סביב 15:00, התחילו להתפרסם ידיעות שהצבא טעה בזיהוי והילד הפצוע הוא למעשה בני יוסף.

בשלב הזה התקשרו אליי שוב מהעירייה והודיעו לי שהצבא פנה לתיאום הפלסטיני וביקש שראש העיר יגיע לבדו למחנה חווארה כדי לזהות את הילד. העירייה ביקשה ממני מסמך זיהוי נוסף של בני יוסף לצורך אימות. ראש העיר נסע למחנה חווארה ואכן זיהה שם את ההרוג כבני יוסף.

עבר כבר יותר משבוע, ועד עכשיו הרשויות הישראליות לא מסרו לי את הגופה של בני, ולכן לא יכולתי להקים אוהל אבלים ולקבל את פני המנחמים. אנחנו - בני משפחתו וחבריו - לא הצלחנו להיפרד ממנו כראוי. עד עכשיו אני לא יודע איפה הוא ומה עשו עם הגופה שלו; כל ההליכים מתנהלים דרך העירייה. אני דורש את זכותי לקבל את גופתו של בני כדי לקבור אותו ולאפשר לנו להיפרד ממנו.

שום דבר לא יכול להצדיק הרג של ילד בן 14.

עמאר מועתז חמאייל, בן 14

כפר מאלכ, מחוז רמאללה, 23.6.25

ב-23.6.25 ירו חיילים מתוך רכב צבאי ממוגן בגבו של עמאר חמאייל לאחר שיידה אבן לעבר הרכב מגבעה שמעל לכביש. חברו ראה אותו נופל ונמלט מהמקום. חמאייל פונה ללא רוח חיים באמבולנס פלסטיני שהגיע למקום בעקבות תיאום עם המת"ק. מותו נקבע בבית חולים בעיר רמאללה.

חברו של עמאר

סיפר ב-25.6.25:

ביום שני, 23.6.2025, בשעה 14:15, חבר שלי עמאר התקשר וביקש שאפגוש אותו בשעה 14:30 במרכז הכפר. קמתי מיד, התארגנתי, ויצאתי לשם. נפגשנו והלכנו לבית קפה של דוד שלו, מוחמד חמאייל, במרכז הכפר שנקרא "בית קפה אל-ליגה". עמאר התחיל לנקות ולהכין את בית הקפה ובזמן שהוא עבד, דיברנו על המצב שלנו בפלסטין.

כשעמאר סיים להכין את המקום לפתיחה, הוא הציע שנלך לשתות משהו במקום שנמצא מערבית לעיר, ונקרא 'מיסק'. הלכנו לשם ברגל, אבל המקום

היה סגור. עמאר הציע שנלך לאזור שמסקיף על כביש 449. יצאנו ברגל לאזור, וכשהגענו לשטח החקלאי שנמצא במרחק של בערך 150-200 מטרים מהכביש, עמאר הצביע בפניי על חיילים במדים שחורים שהיו שם. ראיתי גם ניידת משטרה ישראלית, בצבעי כחול-לבן, חונה מולנו.

אחד החיילים הציב את הרובה שלו על הרכב בעמדת צלפים, וכיוון את הנשק למקום שבו היינו. מיד התחבאנו על גבעה גבוהה, כך שאי אפשר היה לראות אותנו מהרחוב או מהקצה הדרומי של הכביש, שבו היו החיילים. מדי פעם הצצנו לכיוון ניידת המשטרה - פעם אני ופעם עמאר. רצינו לראות אם היא עזבה.

אחרי בערך 10 דקות, הניידת נסעה לכיוון תל אל-עאסור, אבל עמאר עדיין היה מודאג. הוא אמר שהוא מרגיש שיש צבא באזור. למרות זאת, התקרבו קצת ועצרנו במרחק של משהו כמו 100-150 מטרים מכביש 449. עמדנו על גבעה שקצת יותר גבוהה מהכביש, ומתחתינו הייתה גבעה נמוכה יותר, ואחריה הכביש.

באותו רגע, ראינו רכב לבן שעולה מכביש אלון/עין סאמיה, לכיוון תל אל-עאסור. אני חושב שזה היה רכב של מתנחלים, כי זה הכביש שנחשב צבאי ופלסטינים לא נוסעים בו. הרכב נסע בצורה מוזרה ולא באופן ישר כרגיל, אך המשיך לכיוון תל אל-עאסור. אני חושב שהמתנחלים שהיו ברכב הבחינו בנוכחות שלנו במקום.

ישבנו שם בערך 10 דקות אחרי שהרכב חלף. ואז ראינו רכב צבאי שעליו תלוי דגל ישראלי מגיע ממזרח ונוסע לכיוון מחנה תל אל-עאסור. אנחנו מכירים את הרכב הזה וקוראים לו "סיירת הדגלים", בגלל הדגל הישראלי שתלוי עליו. הוא ידוע בכפר כזה שבו נוסעים בדרך כלל החיילים הגרועים והאלימים ביותר.

באותו רגע אבא שלי התקשר, אז חזרתי במהירות איזה 30-40 מטר אחורה, לכיוון הכפר. עניתי לשיחה, וכשהוא שאל אותי איפה אני, אמרתי לו שאני משחק כדורגל עם עמאר במגרש של הכפר. אמרתי את זה כי פחדתי מאוד.

תוך כדי השיחה הסתכלתי על עאמר, וראיתי אותו מסתכל עליי. הוא עדיין עמד באותו מקום שבו השארתי אותו, קרוב יותר לכביש העוקף. הסתובבתי רגע לכיוון הכפר ואז שמעתי פתאום שתי יריות. הסתובבתי חזרה לכיוון של עמאר וראיתי שהוא כבר נפל על הקרקע. נמלטתי משם מיד והתחלתי לרוץ לכיוון הכפר דרך האדמות החקלאיות. בזמן שרצתי, שמעתי מישהו צועק בקול רם, "עצור!", אבל לא הסתכלתי אחורה. ברחתי משם.

ברגע שהגעתי לאזור הבתים של הכפר, התקשרתי לטלפון של עמאר, והוא לא

ענה. הסקתי מהנפילה שלו, ומזה שהוא לא זז ולא השמיע שום קול, שהוא נפגע מכדור קטלני ומת. מאוחר יותר נודע לי שהוא אכן נהרג והגעתי למרכז הרפואי פלסטיני כדי להיפרד ממנו.

עאהד סמיראת

בן 48, תושב סילוואד, הפרמדיק שפינה את חמאייל, סיפר ב-26.6.25:

ביום שלישי, 24.6.25, בסביבות 17:30, צעירים מהכפר כפר מאלכ התקשרו והודיעו לי שיש פצוע שמוחזק בידי הצבא ליד הכביש העוקף מזרוע לכפר.

נסעתי לשם מסילוואד באמבולנס יחד עם הפרמדיק סוהיל חאמד ובני, הפרמדיק מוחמד סמיראת, דרך הכפר דיר ג'ריר. הגענו לכניסה המערבית-הראשית לכפר מאלכ, שקרובה למחנה הצבאי המכונה "תל אל-עאסור". הכניסה הזאת סגורה בשער ברזל כבר יותר משנה. נסעתי לשם כי הצעירים אמרו שצבא הכיבוש ימסור לי שם את הפצוע.

הגענו לשם תוך חמש דקות וראינו שם אמבולנס של הסהר האדום הפלסטיני, אבל לא ראינו שום כוחות של צבא הכיבוש.

לקח לנו כמה זמן לאתר את הפצוע. בסוף הבנו שהוא קרוב לכביש העוקף שמחבר בין כביש אלון לבסיס הצבאי תל אל-עאסור. נסעתי לשם למרות שזה נחשב לכביש צבאי ופרוסים בו כמה מאחזים, עד שהגעתי לחורשה צפופה. חנו שם לאורך הכביש העוקף ארבעה כלי רכב צבאיים וטנדר צבאי לבן. לא ראיתי אמבולנסים ישראלים או רכבי רפואה צבאיים.

הרכב הצבאי הראשון חסם לנו את הדרך למשך חמש דקות. אחר-כך חייל כיוון אותי לרכב האחרון ושם חייל אחר אמר לי לחזור לאמצע הכביש. חזרתי לאחור, עצרתי ויצאתי. מיד ניגש אליי חייל, הציג את עצמו בעברית, אמר שהפצוע מת וביקש ממני להביא אלונקה. אחר-כך הוא הצביע על גבעה בקצה הצפוני של הכביש, לכיוון כפר מאלכ.

יצאנו לשם ברגל, אני, הפרמדיק סוהיל, ובני מוחמד. הלכנו בערך 100-150 מטר, והגענו לגבעה שקצת גבוהה מהכביש. אחד החיילים הצביע לי על המיקום המדויק של הפצוע, וכשהגענו לשם, בשעה 18:05, ראיתי ילד שוכב על הקרקע על גבו. הוא לבש מכנסיים שחורים, והייתה לו נעל בית על אחת הרגליים שלו והרגל השנייה הייתה יחפה. החזה שלו היה חשוף ונראה שמישהו קרע את החולצה שלו, אבל לא היו סימנים שניסו לטפל בו. אראיתי שום חבישות,

כפפות או ציוד רפואי שמעידים על ניסיון להעניק עזרה ראשונה. היה שם חייל שהזדהה כרופא אבל הוא לא לבש כפפות. הילד לא הראה שום סימנים חיוניים.

ראיתי שנמלים טיפסו עליו והסקתי שהוא שכב על הקרקע הרבה זמן.

בדקתי את הילד ומצאתי חור קטן, שם הייתה נקודת הכניסה של הכדור, מעט מעל אמצע הגב. היה גם חור גדול, נקודת היציאה של הכדור, בצד השמאלי הקדמי של הצוואר שלו. כשהנחנו את הילד על אלונקה, דם החל לזרום ממנו, דבר שמעיד על דימום פנימי.

לקחנו אותו לאמבולנס ומיד נסענו למרכז הרפואי פלסטיין ברמאללה. עם הגעתנו, הרופאים הכריזו רשמית על מותו של הילד. אחרי שהם ביצעו סריקות CT וצילומי רנטגן, אחד הרופאים אישר לי שהכדור נכנס מהגב שלו, חדר לליבו ויצא מהצוואר. מאוחר יותר נודע לי דרך הרשתות החברתיות הילד שמת הוא עמאר חמאייל, בן 14, מכפר מאלכ.

מועתז חמאייל, אביו של עמאר

בן 46 ואב לארבעה, סיפר ב-25.6.25:

אני עובד כפקיד ממשלתי בשירותי הביטחון הפלסטיניים וגם מגדל כבשים, שמספקות לנו הכנסה נוספת.

בני המנוח עמאר למד בכיתה ז' בבית הספר לבנים כפר מאלכ. בדרך כלל הוא הצטיין בלימודיו והשיג ציונים מצוינים. הוא גם התאמן ב"מואי תאי" (אגרוף תאילנדי) במשך כארבע שנים.

עמאר ייצג את נבחרת המואי תאי הפלסטינית שלוש פעמים, וזכה במדליית ארד עולמית בשנת 2023, וגם במדליות וגביעים באליפויות מקומיות. הוא שאף להמשיך את הקריירה שלו בספורט, ולהפוך למקצוען ברמה בינלאומית.

ביום שני, 23.6.25, מתישהו בין השעות 12:30-13:00, בזמן שהייתי בעבודה במשרד הממשלתי בטייבה, עמאר התקשר אליי ואמר שהוא ראה שהסיגריות שאני מעשן זמינות בכפר ורצה לקנות לי חפיסה, כי שמע אותי מתלונן שאי אפשר להשיג אותן בכפר. ביקשתי שיקנה לי חפיסה וישאיר אותה בבית של סבתא שלו, במרכז הכפר, לפני שהוא יוצא לבלות עם חבריו.

בשעה 14:40 סיימתי לעבוד ונסעתי חזרה לכפר מאלכ. כשהגעתי לבית של אמא שלי, ראיתי שעמאר שם את חפיסת הסיגריות על אדן החלון שלה. נחתי קצת

ואכלתי צהריים, ואז אחרי שעה בערך הוצאתי את הכבשים למרעה. באותו זמן חשבתי שעמאר והחברים שלו משחקים בכפר.

בסביבות 16:40 התקשר חבר שלי וסיפר שהיה ירי בחלק הדרומי של הכפר, ליד הכביש העוקף 449. לא ממש הקדשתי לזה תשומת לב והמשכתי לרעות את הצאן יחד עם עוד חבר מהכפר.

בשעה 17:00 אשתי התקשרה ואמרה לי שעמאר נעדר מהבית כבר הרבה זמן, והיא לא יודעת איפה הוא. מיד ניסיתי להתקשר אליו, ואחרי הרבה ניסיונות, בסביבות 17:30 ענה לטלפון שלו אדם שדיבר בעברית. הוא הציג את עצמו כקצין בשם "אבו א-נימר". שאלתי אותו אם בני עמאר אתו. הנחתי שהוא נעצר. השוטר שאל: "מי אתה?" ואמרתי לו שאני אבא של עמאר. הוא שאל אותי לשמי, ועניתי "מועתז מוסטפא". הוא אמר לי שעמאר נפצע באורח קל וניתק את השיחה.

ביקשתי גם מהחבר שהיה איתי לנסות להתקשר לטלפון של עמאר. אותו אדם ענה, והזדהה שוב כ"אבו א-נימר". חברי התרחק ממני כמה מטרים והמשיך בשיחה עם הקצין. הם דיברו במשך כחמש דקות. ברגע שהחבר התרחק ממני כדי לדבר עם הקצין, הרגשתי שעמאר מת.

ברגע שהוא סיים את השיחה, נסעתי לבית שלי, שנמצא במרכז הכפר, ומשם נסעתי ברכב של החבר שלי לכניסה הראשית הסגורה של הכפר, שם יש כביש שמוביל לכביש עוקף, כביש 449.

יש עמדה צבאית בתחילת הכביש שמוביל מהכניסה הראשית לתוך הכפר, והצבא מנע מאיתנו להתקרב. עצרנו את הרכב מול החיילים, במרחק של בערך 10-15 מטרים. הזדהיתי בפני החיילים כאביו של הפצוע.

בשלב זה, ניגש אליי חייל דובר ערבית וביקש את תעודת הזהות שלי. ואז הוא אמר לי שאם אני רוצה לראות את בני עמאר אני צריך לבקש מהצעירים של הכפר להתרחק מהאזור.

ביקשתי מהצעירים להתרחק, ואז החיילים נתנו לי להתקרב. החייל הזה ליווה אותי, יחד עם ארבעה חיילים נוספים, לכביש 449. מהמקום שבו עמדתי עם החיילים ראיתי אמבולנס, אבל לא הצלחתי להבחין אם זה אמבולנס פלסטיני או ישראלי. אמרתי לחיילים שאני רוצה לראות את הבן שלי.

החייל דובר הערבית אמר לי שהאמבולנס לקח אותו לבית החולים. שאלתי את

הקצין היכן בני עמאר נפצע. הוא ענה שהוא לא יודע ושבת החולים ייצור איתי קשר ויעדכן אותי במצבו של עמאר. אחר-כך הוא החזיר לי את תעודת הזהות שלי וביקש ממני לעזוב את האזור.

עדיין לא ידעתי שעמאר מת. נסעתי למרכז הרפואי פלסטין ברמאללה ובדרך לשם התקשר חבר שסיפר לי שעמאר נהרג מכדור שחדר לגבו ויצא דרך צווארו.

למחרת, 24.5.25, קיימנו את הלווייתו של עמאר וקברנו אותו בבית הקברות הצפוני של הכפר.

ריאן תאמר אנוור חושייה, בן 14

אל-יאמון, מחוז ג'נין, 25.6.25

ב-25.6.25 פשטו חיילים על העיירה אל-יאמון. בערך באותו זמן הגיעו ריאן חושייה, בן 41, ונער נוסף, בן דודו, למספרה במרכז העיירה וגילו שהיא סגורה. בינתיים התפתחו באזור עימותים שכללו ירי, השלכת מטענים מאולתרים ויידוי אבנים של תושבים לעבר החיילים. כשנדע להם על הפשיטה, וכי חיילים השתלטו על בית באזור, נכנסו שני הנערים לרחוב צדדי, מבלי לדעת שקבוצת חיילים הוצבה על גג מבנה סמוך. כשהגיעו לפינת הסמטה שמול הבית, ירה לעברם אחד החיילים ממרחק של 30-40 מטרים ופגע בחושייה, שנפל ארצה. בן הדוד נמלט מהמקום וחושייה נלקח על-ידי תושבים לאמבולנס שפינה אותו לבית חולים, שם נקבע מותו.

בן דודו של חושייה

סיפר ב-26.6.25:

ביום רביעי, ה-25.6.25, בסביבות 15:30, אני ובן דוד שלי ריאן חושייה הלכנו מהשכונה שלנו שבמערב העיירה אל-יאמון למספרה שנמצאת במרכז העיירה, ליד המסגד הישן. כשהגענו למספרה, היא הייתה סגורה ולא ידענו למה.

בערך באותו הזמן נכנסו כוחות צבא לעיירה, ובמיוחד לאזור המזרחי, ונדע לי שהם פושטים על בית כדי לעצור צעיר מבוקש. התפתחו עימותים בין צעירים לבין כוחות הצבא הישראלי, שכללו ירי מצד חמושים, פיצוץ מטען חבלה, ויידוי אבנים לעבר כלי רכב צבאיים.

אני וריאן נכנסנו לרחוב צדדי ליד המסגד הישן, ולא ידענו שיש חיילים על הגג של אחד הבתים של משפחת עבד אל-מאלכ. כשהגענו לפינת רחוב שנמצאת במרחק של בערך 30-40 מטרים ממערב למיקום החיילים, אחד מהם התחיל פתאום לירות לכיווננו.

אני הייתי 2-3 צעדים לפני ריאן והצלחתי לברוח ברגע ששמעתי את הירי, אבל הוא נפגע מהירי ונפל על הקרקע.

אני יודע שכמה תושבים פינו משם את ריאן באמבולנס שכבר חיכה במקום - עברנו לידו לפני הירי - ושהוא נהרג מפעמי ירי באזור הראש והצוואר ובמקומות אחרים בגוף, והגופה שלו הוחזרה מבית החולים והובאה לקבורה.

תושב אל-יאמון שהיה עד לאירוע

סיפר ב-26.6.25:

בשעות אחר הצהריים של יום רביעי, 25.6.25, עמדתי מחוץ לבית שלי. זה היה בזמן פשיטה של כוחות הצבא הישראלי על העיירה ואמבולנס פלסטיני עמד בקרבת מקום. הכוחות פשטו על בית של אחד המבוקשים בצד המזרחי של מרכז העיירה וכלי רכב צבאיים גם נסעו ברחובות ובסמטאות של העיירה. נערים וצעירים יידו אבנים ומטענים מאולתרים לעבר כלי הרכב הצבאיים, ושמעתי ירי של אש חיה, ופיצוצים של רימוני הלם ורימוני גז מדמיע ברחובות.

בערך ב-15:30 ראיתי שני נערים צעירים עוברים מול הבית שלי. לא ידעתי שיש חיילים על אחד הגגות שממול, אבל כשהנערים הגיעו לנקודה שבה היה ניתן לראות אותם מהגג הזה - פתאום ירו עליהם משם כמה כדורים. אחד מהנערים הצליח לברוח צפונה, אבל הנער השני, ריאן, נפגע מכמה כדורים, אחד בצוואר. הוא הלך כמה צעדים לאחור ואז נפל לקרקע, במרחק של בערך 15 מטרים ממני. אני ועוד כמה תושבים רצנו אליו, יחד עם צוותי האמבולנס, והפרמדיקים פינו אותו למרכז הרפואי אל-הדף בעיירה אל-יאמון.

בערך רבע שעה אחרי הירי בריאן, החיילים עזבו את העיירה, בלי שהם עצרו אף אחד.

אמו של ריאן, זכייה חושייה

בת 39 ואם לחמישה, סיפרה בעדות שמסרה ב-26.3.26:

אני עדיין זוכרת איך הבן שלי ריאן התעורר ביום רביעי, 25.6.25, ואכל ארוחת בוקר ואז הוא נסע עם אבא שלו, תאמר, לג'נין כדי לקנות פירות וירקות לחנות של תאמר.

הם חזרו מג'נין בסביבות הצהריים, ואכלנו יחד ארוחת צהריים. אחר-כך הכנתי פירות ואבטיח למשפחה, ומאוחר יותר גם החברים של ריאן הצטרפו אלינו. ישבנו ביחד ואכלנו מהפירות. היינו כל כך מאושרים ושמחים.

בסביבות 14:30, בזמן שהיינו בבית שלנו, שנמצא באזור המערבי של אל-יאמון, נודע לנו מהרשתות החברתיות שכוח צבאי פושט על העיירה. באותו זמן ריאן כבר התלבש ויצא עם חבריו, כרגיל, לשחק ולבלות יחד בעיירה.

בסביבות 16:00 דווח ברשתות החברתיות שצעיר מהעיירה נפצע ופונה לבית החולים בג'נין. כמה רגעים אחר-כך הבן שלי אנוור, בן 17, חזר הביתה וסיפר לי שהבחור שנפצע זה ריאן, ושהוא נהרג. אלה היו חדשות קשות וכואבות כל כך, ונתקפתי סחרחורת קשה. ניסיתי לצאת מהבית, אבל איבדתי את ההכרה וקרסתי ארצה, המומה מהבשורה המרה. תוך כמה דקות התחילו להתקבץ בבית שלנו בני המשפחה, קרובים ונשות השכנים, ונראה שהם כבר קיבלו ואימתו את הידיעה על מותו של בני, ריאן.

ריאן אהב לגדל בעלי חיים והוא היה מביא הביתה כל גור שמצא ומטפל בו, מאכיל אותם בחלב עד שגדלו, וגם מאלף אותם. זה נתן לו שמחה עצומה.

ריאן פינק ואהב מאוד את אחותו היחידה, לוג'יין, שהייתה בת שבע. הוא דאג לה בצורה יוצאת דופן. הייתה לו הרבה סבלנות אליה והוא נתן לה המון תשומת לב. הוא לא היה נותן לאף אחד להתגרות באחותו או לפגוע בה.

לריאן היה לב טוב. בכל פעם שהוא היה נסער או כעס על משהו, הוא היה מהרהר במעשים שלו ואם עשה עוול למישהו, מתנצל מיד. מצד שני הוא לא פחד להתבטא, והיה מביע את הדעות שלו באומץ.

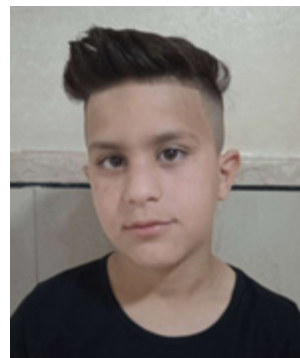
מאז מותו, אני חושבת עליו כל יום ובוכה על האובדן שלו. איבדנו את כל השמחה מאז שהוא מת.

אמג'ד נסאר שחאדה עוואד, בן 16**רמאללה, 1.7.25**

ב-1.7.25 ירו חיילים למוות באמג'ד עוואד, בן 16, שיידה אבנים לעבר כוחות ישראליים, יחד עם קבוצה של צעירים נוספים, בכיכר אל-מנארה שבמרכז העיר, לאחר שהכוחות פלשו לעיר ועצרו בה ארבעה בני אדם.

איאד עבד אל-מועטי איאד שלח'תי, בן 14**מחנה הפליטים עסכר, שכם, 6.7.25, מת ב-9.7.25**

ב-6.7.25 ירו חיילים על נערים שיידו אבנים על כוחות ישראליים שנסוגו ממחנה הפליטים עסכר בשכם בתום פלישה, ופצעו קשה את איאד שלח'תי, בן 14, ושני נערים נוספים. שלח'תי פונה לבית החולים רפידיא בעיר ברכב פרטי, וכעבור שלושה ימים מת מפצעיו.

אמו של איאד, שורוק שלח'תי**בת 32 ואם לחמישה, סיפרה בעדות שמסרה ב-7.8.25:**

התחתנתי בגיל 15 ובמשך שנים אני ובעלי גרנו בחדר בבית של המשפחה של בעלי בתנאים קשים מאוד. איאד היה בני הבכור, וילדתי אותו בשנת 2011 - זו הייתה השמחה הראשונה בחיי, הדבר היפה היחיד שהקל עליי את שנות הקושי. הילדים שלי הם הכול בשבילי - כל מה שאני רוצה מהחיים זה שהם יגדלו ושחינו ישתפרו.

לפני ארבע שנים בעלי חלה בסרטן בעצמות, ומאז מצבו החמיר מאוד. הוא כבר לא מסוגל לעבוד וזקוק לטיפול גופני ונפשי אינטנסיבי. בני איאד נאלץ לעזוב את בית הספר למרות גילו הצעיר. הנסיבות כפו עליו להתבגר מהר - במקום ללמוד ולשחק כמו בני גילו, הוא היה צריך לעבוד כדי לפרנס אותנו ואת האחים שלו. לא היה לנו מקור פרנסה אחר: אם איאד עבד - אכלנו, ואם לא - לא היה אוכל.

איאד עבד באיסוף בקבוקים ריקים של משקאות, ועל כל שק שמכר קיבל רק 10 שקלים. הוא היה יוצא ב-4:00 לפנות בוקר וחוזר בשעה 10:00, ולפעמים הוא היה יוצא שוב בערב כדי לעבוד עוד כמה שעות ולהרוויח כ־30 שקלים. הוא אהב לשחק ביליארד וכדורגל.

ביום ראשון, 5.7.25, בערך ב-16:00, איאד יצא מהבית כדי לאסוף בקבוקים. בסביבות 21:00, בזמן שהייתי בבית, הרגשתי שמהו חונק אותי. כשחמי - אבא של בעלי - קרא לו להיכנס אליהם הביתה, הרגשתי שמהו קורה. אין לנו אינטרנט בבית ולא ידעתי כלום.

בעלי חזר מההורים שלו ואמר לי שאיאד נפצע. התחלתי לצעוק ולהתחנן שלא ילקח ממני. נסעתי לבית החולים וכשהגעתי איאד היה במיון. אמרו לי שהוא נפצע ברגל, וחשבתיו שהוא יהיה בסדר. הוא אפילו דיבר איתי ואמר לי שכואב לו בראש ובבטן.

אמרו לי שהוא זקוק לניתוח ארוך. הניתוח נמשך שעות רבות, עד בערך 5:00 לפנות בוקר. הרופאים יצאו ואמרו שהוא יהיה בסדר, אבל כשהוציאו אותו מהניתוח איאד אמנם הוא פקח עיניים, אבל לא היה בהכרה. ניסיתי לדבר אליו אבל הוא לא הגיב.

העבירו אותו לטיפול נמרץ. עמדתי מחוץ לחדר, קראתי בקוראן והתפללתי שיצליחו להציל אותו, אבל הרגשתי שהוא הולך ומתרחק ממני. שאלתי את הרופא והוא אמר שהפציעה קשה מאוד - עורקים נקרעו בבטן ונשארו לו רק שעות לחיות.

בזמן שחיכיתי שם התעלפתי כמה פעמים ובעלי לקח אותי הביתה. זה היה הלילה הארוך והקשה בחיי. לא עצמתי עין.

בשעה 7:00 בבוקר צלצל הטלפון והודיעו לנו שאיאד מת. זו הייתה מכה אנושה - כל היופי בחיי נגמר. בני גדל לנגד עיניי, קולו השתנה, זקנו התחילה לצמוח, והוא נעשה גבוה ממני. כל כך שמחתי לראות אותו גדל והופך לגבר, ממש לא האמנתי למראה עיני - ועכשיו הוא איננו.

אני הולכת למיטה שלו, בוכה ולא מצליחה לישון. כל דבר בבית מזכיר לי אותו. אני לא מסוגלת לבשל, ואין לי רצון לעשות כלום. גם הילדים איבדו את התיאבון.

האחים שלו שואלים עליו כל הזמן. ואבא שלו אומר שהוא לא רוצה לחיות, ורק רוצה להצטרף אליו.

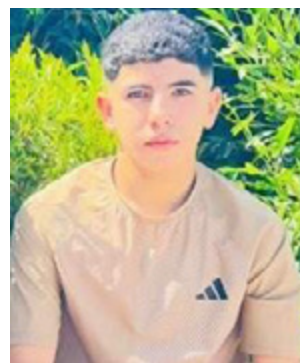
הוא היה עם נערים בגילו באזור המזרחי של המחנה - המקום היחיד שבו יש עצים. זה אזור שמשקיף על הכפרים עזמות ודיר אל-חטב, ועל כביש חווארה-רוג'ב. צעירים הולכים לשם כדי לשבת בצל ולהתרחק מהצפיפות.

הצבא מגיע לשם בכוונה כדי להתגרות בצעירים ואז הורג אותם בלי הצדקה. מה אשמת הילדים האלה? האם אין להם זכות לחיות את ילדותם, לשחק ולשמוח? למה הרגו אותנו? למה לקחו ממני את בני, מאור עיניי?

עמרו עלי אחמד קבהא, בן 13

יעבד, מחוז ג'נין, 18.7.25

ב-18.7.25 במהלך פשיטה על העיירה יעבד, התקרב עמרו קבהא למקום שבו היו הכוחות, נתקל בחיילים שקראו לו לעצור ופתחו בירי במקביל, ונורה כשניסה להימלט. לאחר שנפל מנעו החיילים מצוות אמבולנס להגיע אליו, וכשאביו - ששמע כי נורה - הגיע למקום החיילים ירו החיילים באוויר כדי למנוע ממנו להתקרב. האב התקדם בכל זאת אל בנו, שעדיין היה בחיים, ואז הכו אותו החיילים בקת רובה, אזקו אותו והשיבו אותו ליד בנו. הם החזיקו כך באב ובבנו למשך למעלה מחצי שעה, כשהם מסרבים להגיש לילד הפצוע טיפול או לאפשר את פינויו ומורים לאב המתחנן לשתוק. רק לאחר שהילד מת מפצעיו אפשרו החיילים לאמבולנס להגיע למקום. בדיווח שפורסם בתקשורת טען הצבא כי עמרו השליך מטען לעבר הכוחות ובמקום נמצא מטען נוסף.

אמו של קבהא, עאידה קבהא

בת 42 ואם לארבעה, סיפרה בעדות שמסרה ב-26.3.26:

בבוקר של יום שישי, 18.7.25, אני זוכרת שעלי, בעלי, העיר את עמרו, שהיה בן 13, בן יחיד עם שלוש אחיות. הוא דיבר והתבדח איתו כדי לעזור לו להתעורר. חיכינו שיקום מהמיטה ונוכל לאכול ולשתות נס-קפה ביחד. עמרו קם, וישבנו כולנו ביחד, עם שתי האחיות שלי, ליליאן וריאן. בעלי ביקש מעמרו לבוא איתו לחתונה של קרוב משפחה.

אחר-כך עמרו שאל אותי מה אני מכינה לארוחת צהריים. אמרתי לו שאני מכינה עוף ממולא, אחת המנות האהובות עליו, והוא ממש שמח. כשהגיע הזמן לתפילות יום שישי, עמרו הלך למסגד שליד הבית שלנו בשכונת אל-כרום, השכונה הצפונית של העיירה. אחרי שהוא חזר מהמסגד, ואני סיימתי להכין

ארוחת צהריים, כולנו התאספנו ואכלנו ביחד.

בסביבות 16:00 החלטתי לבקר את חמי וחמותי, שגרים בשכונה שלנו. עמרו סיפר לי שהוא הולך לפגוש חברים כדי לשחק משחקי מחשב, ורוצה גם לקנות כנאפה. כשהגעתי לבית של חמי וחמותי, קרובת משפחה שלי שאלה אותי על עמרו, וסיפרתי לה שהוא הלך לפגוש חברים בקפה-אינטרנט בשכונת אבו שמלה שבמרכז יעבד. היא סיפרה לי שכוחות ישראלים פושטים על שכונות ורחובות ביעבד ונכנסתי לפאניקה. הרגשתי שגל של חרדה שוטף אותי. ניסיתי להתקשר לעמרו כמה פעמים, אבל הוא לא ענה.

אחר-כך התקשרתי לבעלי עלי ואמרתי לו שניסיתי ליצור קשר עם עמרו, אבל הוא לא ענה לטלפון. אחרי שסיימנו את השיחה, הוא התקשר אליי שוב כדי לעדכן אותי שעמרו עדיין עם החברים שלו בקפה-אינטרנט, אבל הוא רוצה לחזור הביתה כדי להימנע מבעיות אפשריות עם הצבא. אחרי שדיברתי עם בעלי, ראיתי אותו עובר בחוץ עם הרכב, והנחתי שהוא הלך לאסוף את עמרו ולהביא אותו הביתה.

כמה רגעים אחר-כך, נודע לי מהרשתות החברתיות שהצבא ירה בצעיר באזור עמותת ידידי החולים, במרכז יעבד. המקום הזה נמצא על הדרך שבה עמרו היה אמור לעבור כדי לחזור הביתה.

אחרי שראיתי את בעלי נוסע לקחת את עמרו הרגשתי הקלה, וכששמעתי על הצעיר שנורה לא חשבתי שזה עמרו וריחמתי על אמו והתפללתי שאלוהים יחזק אותה. לא הבנתי שאני האמא הזו שלמענה התפללתי. אבל לב של אמא אף פעם לא שקט, אז התקשרתי לקרובת משפחה שגרה צמוד למקום שהוזכר שבו דיווחו ברשתות החברתיות שהצעיר נפצע. שאלתי אותה מה קורה סביב הבית שלה, והיא ענתה שיש צעיר ששוכב על הקרקע, ושחיילים ירו עליו. היא השתמשה במונח "ריססו", כלומר שהם ריססו את גופו בכדורים. שאלתי אותה אם היא יודעת את שמו של הצעיר, והיא ענתה שלא.

ברגע שסיימתי את השיחה איתה, הטלפון שלי התחיל לצלצל בלי הפסקה וכולם שאלו אותי על עמרו. נכנסתי לחרדה והלב שלי דפק מהר מאוד. יצאתי מיד מהבית של חמי וחמותי והלכתי לבית שלי, שנמצא במרחק של בערך 200 מטרים משם. בדרך הביתה, כל מי שעברתי לידו הסתכל עליי וילד קטן צעק "עמרו מת!" והבהיל אותי מאוד. באותו רגע הרגשתי צמרמורת וקור עז בכל הגוף. בקושי הלכתי עד הבית וכשהגעתי הוא כבר היה מלא בשכנים וקרובי משפחה, ואז הבנתי שהצעיר הפצוע והלא מזוהה הוא בני היחיד עמרו.

הקשר ביני לבין בני עמרו היה קשר של חברות עמוקה ואהבה גדולה. הוא גם היה תמיד טוב מאוד לאחיותיו, דאג להן מאוד, ותמיד ניסה לשמח אותן.

הוא אהב במיוחד מלוח'ייה ותמיד ביקש שאכין לו. ובלילות הקיץ, כשהוא היה נשאר ער עד מאוחר בלילה, הייתי משאירה לו ליד המיטה צלחת של אבטיח, שהוא כל כך אהב. אני זוכרת שביום שבו הוא נהרג, נתתי לו 25 שקלים. הופתעתי אחר-כך לשמוע מבן דודו, בן ארבע, שעמרו נתן לו 5 שקלים. זה שימח אותי מאוד, למרות שמדובר בסכום קטן.

אני לא יכולה לשכוח את הרגע שבו ראיתי את הגופה של הבן שלי, עם פצעים עמוקים בצוואר וברגליים, ותשעה כדורים שחדרו לו לגוף.

מאז שעמרו מת, החיים שלנו מלאים בצער. איבדתי כל תקווה. בני עמרו היה ילד שאהב את החיים, ובעלי ואני אהבנו אותו כל-כך ותמיד דאגנו בשמחה לכל הצרכים שלו.

איבראהים מאג'ד עלי נסר, בן 15

קבאטיה, מחוז ג'נין, 22.7.25

ב-22.7.25 פשטו חיילים על בית בכניסה לעיירה קבאטיה, ואיבראהים נסר ושני נערים נוספים יידו אבנים לעבר ג'יפ צבאי שעמד בכניסה לבית. החיילים ירו על הנערים ונסר נפצע ונמלט לתוך מטע זיתים, שם נפל. הוא פונה על ידי פרמדיקים לבית חולים בעיר ג'נין, שם נקבע מותו. שני הנערים האחרים נמלטו מהמקום. בתיעוד מצלמת אבטחה נראים חיילים רודפים אחרי שלושת הנערים ויורים.

אמו של איבראהים, מנאל מוסא

בת 47 ואם לשלושה, סיפרה בעדות שמסרה ב-28.3.26:

ביום שבו איבראהים נהרג, הוא הלך לעזור לאחיו למחצה, שעבד בחווה בכפר מרכה. הוא חזר הביתה בסביבות הצהריים, התקלח ואכל. אחר-כך הוא אמר לי שהוא רוצה ללכת לבקר חבר שלו, שנפל מסוס ובדיוק חזר לבית שלו בקבאטיה אחרי שהיה מאושפז כמה ימים.

אחר-כך נודע לי שחייל ירה באיבראהים בחזה, והוא נהרג במקום.

איבראהים היה טוב לב, שקדן וחרוץ בבית הספר. הוא היה אחד התלמידים המצטיינים בתיכון עומר אבן אל-ח'טאב, ובסוף שנת הלימודים האחרונה שלו הוא זכה בתעודת הצטיינות.

הוא היה ילד של בית. אהב לבלות איתי וכשהייתי מבקרת את המשפחה שלי בכפר השכן מרכה הוא היה בא איתי, כי הוא אהב מאוד את סבתא שלו, וגם היא אהבה אותו מאד.

הוא גם אהב מאוד את אחותו, מרים, שהייתה צעירה ממנו בשנתיים. הוא תמיד דאג לה, והיה קונה לה במכולת ממתקים, סוכריות וציפס. לאיבראהים היה קורקינט חשמלי, והוא אהב מאוד לרכב עליו והשתמש בו גם כדי לעשות סידורים בשבילנו, ולקנות ירקות, פירות ומצרכים אחרים.

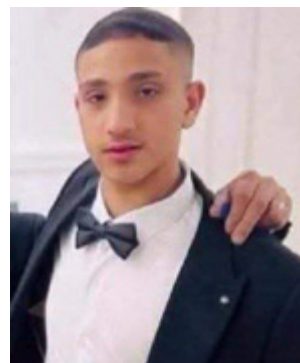
במהלך חופשת הקיץ הוא היה מגדל אפרוחים ותמיד דאג להם היטב. יכולתי לראות את הסיפוק והשמחה שהוא חש כשצפה בהם גדלים.

מוחמד ח'אלד חסן מברוכ, בן 15

מחנה הפליטים עין בית אל-מאא בעיר שכם

נפצע ב- 23.7.25 ומת מפצעיו ב-25.7.25

ב-23.7.25 בערב יצא מוחמד מברוכ לכיוון דוכן הירקות של אביו כדי לעזור לו בעבודה, במהלך פשיטה של כוחות צבא, מג"ב ושב"כ על העיר שכם ומחנות הפליטים, שארכה כ-20 שעות. בדרכו פגש את בן דודו, וכשנודע להם שהכוחות מתקרבים לאזור, ניסו השניים להסתתר באחת הסמטאות. שני ג'יפים, של מג"ב ושל הצבא, נכנסו לסמטה, וחיילים שירדו מאחד מהם ירו לעבר מברוכ כ-10-15 יריות. הוא נפל מיד ארצה, ותושב שהיה עד לאירוע פינה אותו לאמבולנס שלקח אותו לבית החולים, שם מת מפצעיו כעבור יומיים.

עבד אל-ר'ני, בן דודו של מברוכ

בן 17, סיפר ב- 28.7.25:

אני גר עם משפחתי במחנה ועובד בבנייה עם אבא שלי.

ביום רביעי, 23.7.25, בסביבות 18:00, בזמן שהסתובבתי במחנה, ליד מרפאת אונר"א, פגשתי את בן דודתי מוחמד מברוכ, שסיפר לי שהוא בדרך לעזור לאבא שלו, שעובד בדוכן ירקות.

באותו רגע שמענו רעש של רכבים, ואנשים אמרו שהצבא מגיע והתחילו לעזוב את האזור במהירות. הסתכלנו סביב אבל לא ראינו כלום. עצרנו באחת הסמטאות כדי לעקוב משם אחרי מה שמתרחש. היינו רק במרחק של בערך 100 מטרים מהכניסה למחנה מכיוון הכביש הראשי. אז ראיתי שני ג'יפים ישראליים - אחד של משמר הגבול והשני של הצבא - וירדו מהם חיילים והתרחקתי לסמטת דאר א-טאבון. הם היו במרחק של בערך 100 מטרים ממני.

אחרי שהתרחקתי שמעתי ירי רצוף של בערך 10-15 כדורים, וראיתי את מוחמד, שעדיין עמד בפתח הסמטה, נופל לקרקע. הוא שתת דם, ממש כאילו צינור נקרע. אחד האנשים גרר אותנו לתוך הסמטה, צעק "אמבולנס" וביקש עזרה. הוא לקח אותנו לאמבולנס. הבגדים שלו היו ספוגים בדם, וגם הקרקע הייתה מכוסה בדם.

לא ידעתי מה לעשות. הייתי בהלם - לא הבנתי מה קרה ולמה הם ירו. מבחינתי לא היה לזה שום הסבר. בקושי ראינו את החיילים, והם ירו בלי שום אזהרה מוקדמת. שמתי לב שהג'יפים כבר עזבו את המקום. הם ירו בלי סיבה - הם רק רצו להרוג.

מוחמד הועבר לבית החולים האוניברסיטאי, ומהדימום הכבד הבנו שמצבו חמור מאוד. נסעתי לשם ונשארת איתו. התפללתי שיינצל. אבל יומיים אחר-כך, ביום שישי בבוקר, הרופאים קבעו את מותו. הייתי בהלם מוחלט - הוא היה לידי ודיבר איתי, ופתאום הוא בקבר.

סעיף יונס

בן 46 ואב לחמישה, תושב המחנה, סיפר ב-28.7.25:

אני מובטל מאז שאיבדתי את עבודתי בישראל בעקבות המלחמה בעזה.

ביום רביעי, 23.7.25, בסביבות 18:00, בזמן שהסתובבתי במחנה ליד מרפאת אונר"א, אשתי התקשרה וביקשה שאחזור הביתה בגלל שהצבא קרוב למחנה והיא חוששת להישאר לבד עם הילדים. אמרתי לה שאני במחנה ואין פה שום דבר, אבל היא ענתה ששמעה אנשים ברחוב שאומרים שהצבא נמצא בכביש הראשי. אמרתי לה לא לדאוג ושאני חוזר.

בדרך לבית שלי, שנמצא על הכביש הראשי ליד מאפיית אל-קוטוב, ראיתי שני ג'יפים ישראליים - אחד של משמר הגבול והשני של הצבא - וירדו מהם חיילים. נכנסתי לסמטת דאר א-טאבון - כדי לא לעבור ליד הג'יפים, שהיו במרחק של בערך 100 מטרים ממני, ואז שמעתי ירי רצוף, וראיתי את הנער מוחמד מברוכ נופל לקרקע כשהוא מדמם מהרגל.

גררתי אותו לתוך הסמטה וחשבתי לאן לקחת אותו, כי הצבא היה בכניסה למחנה. צעקתי "אמבולנס, אמבולנס". הוא דימם מאוד. נשאתי אותו בין הבתים עד ליציאה אחרת, שם המתין אמבולנס. הכנסתי אותו לתוכו והם לקחו אותו לבית החולים האוניברסיטאי. כבר אז היה ברור, בגלל הדימום הקשה, שהפציעה שלו חמורה מאוד. הוא נפטר בבוקר יום ששי.

אמו של מוחמד, ח'וולה מברוכ

בת 51 ואם לשבעה, סיפרה בעדות שמסרה ב-7.8.25:

בני מוחמד היה נשמת הבית והוא מילא אותו בשמחה. למרות שהיה בין הקטנים, הוא דאג לאביו ועזר לו מאוד. בעלי לקה כתינוק בשיתוק ילדים (פוליו). יש לו נכות של 90% והוא נעזר בקביים. מוחמד עזר לו בכל, ובמיוחד משום שבבית יש מדרגות רבות והוא זקוק לעזרה בכל צעד. הוא היה המשענת של אבא שלו.

הוא היה גם לב הבית ותמך בכולם. הרגשנו שהוא בוגר ואפשר לסמוך עליו, אבל היה לו גם חוש הומור של ילד קטן - הוא הצחיק את כולם והעלה חיוך על פני המבוגרים והילדים כאחד.

ביום רביעי, 23.7.25, לאחר שסיימתי להכין את האוכל, אמרתי למוחמד שאגיש לו את האוכל כדי שיאכל את ארוחת הצהריים שלו, ולאחר מכן ילך לאביו עם אוכל כדי שגם הוא יוכל לאכול. מוחמד סירב לאכול בבית ואמר לי: "אני אוכל עם אבא שלי".

בסביבות השעה 17:30 יצא בני מוחמד, בן 15, אל אביו, שישב בחנות של חברו בכניסה למחנה. הכנתי מסח'ן ומרק פריקה, שמוחמד אוהב.

מוחמד יצא מהבית ולא חזר.

בסביבות 18:00 התקשר אליי בעלי ואמר שמוחמד נפצע. הייתי בהלם - לא היה שום דבר חריג, והצבא היה בכלל באזור אחר בעיר. יצאתי מהבית בצעקות, חיפשתי מישהו שיעזור לי ויסיע אותי לבית החולים.

קרוב משפחה לקח אותי לבית החולים א-נג'אח, ומצאתי את מוחמד שוכב על מיטה במיון, מוקף ברופאים, אחיות ומכשירים. מנעו ממני להתקרב ואמרו לי לא לפחד - שהוא יהיה בסדר. אבל רעדתי מפחד, השיניים שלי נקשו זו בזו. איך יכולתי לא לפחד כשראיתי את הבן שלי שוכב מחוסר הכרה ובלי לזוז?

ניסו להוציא אותי מחדר המיון, והבנתי שהלב שלו נעצר והוא נפגע בעורק ראשי בירך וזקוק לכמה ניתוחים. עד השעה 01:00 בלילה חיכיתי לכל סימן, לכל תגובה - אך ללא הועיל.

אחרי 01:00 לפנות בוקר אמרו לי שהחל אצלו שוב דימום, והאיברים החלו לקרוס בזה אחר זה, מה שגרם לכשל כלייתי. אמרו לי שאם יעברו 72 שעות - הסכנה תחלוף.

ביום שישי בשעה 07:00 בבוקר, בזמן שהייתי בבית, הגיעה הבשורה המרה על מותו. אמרו לי להתפלל עליו.

זו הייתה מכה קשה מאוד. הוא היה ילד קטן ותמים, אהב את החיים, אהב לצחוק ולהתבדח. הם הרגו כל דבר יפה בבית שלנו - הם הרגו את כולנו יחד איתו. שום דבר כבר אינו כפי שהיה. בעלי אומר לי: "אני אמות, אני לא רוצה לחיות, אני רוצה ללכת אליו".

מוחמד היה בשביל אבא שלו כמו חבר והוא ליווה אותו תמיד. כל זה קרה בתקופה שבה כבר סבלנו מאוד מזה שאחיו חסן, בן 27, היה כלוא במעצר מנהלי כבר שנה, ורק חמישה ימים לפני כן האריכו לו את המעצר בשישה חודשים נוספים.

בתי אמנה, בת 32, התחתנה לפני כמה חודשים, ואחיה חסן לא נכח בחתונה בגלל המעצר שלו. אין לנו שמחה בחיים - רק סבל תחת הכיבוש, שכופה את עצמו על חיינו וגוזל מאיתנו את ילדינו.

איבראהים עימאד אחמד חמראן, בן 13

עראבה, מחוז ג'נין, 23.7.25

ב-23.7.25 בעת שכלי-רכב צבאיים נסוגו מהעיירה קבאטיה לאחר פלישה, יידו לעברם נערים אבנים מגבעה בעיירה הסמוכה עראבה. חיילים שיצאו מאחד מכלי הרכב רדפו אחרי הנערים במטעי הזיתים, ירו לעברם והרגו את איבראהים חמראן. שאר הנערים הצליחו להימלט. פרמדיקים שהגיעו למקום כשעה לאחר הירי פינו את חמראן לבית החולים, שם נקבע מותו.

אמו של איבראהים, מנאל חמראן

בת 48 ואם לשישה, סיפרה בעדות שמסרה ב-28.3.26:

ב-23.7.25 אחר הצהריים, בני איבראהים, שהיה בן 13 וחצי, אמר לי שהוא יוצא לשחק ולבלות עם החברים שלו. בדרך כלל הם היו נפגשים אחר הצהריים כדי לשחק כדורגל במגרשים של בית הספר התיכון, או לטייל ברחובות ובסמטאות של העיירה.

בסביבות 15:30 באותו יום, התחילו להתפשט ידיעות ברשתות החברתיות שילד נורה על ידי הצבא הישראלי, ושאמבולנס פלסטיני פינה אותו לבית החולים הממשלתי בג'נין, לשם הוא הגיע ללא רוח חיים.

איבראהים ילד חזק פיזית וחטוב. היה מאוד חברותי ואהב מאוד לשחק כדורגל. הוא שיחק כשוער בקבוצה המקומית. הוא תמיד ביקש ממני שאבשל לו מאכלים אהובים ובמיוחד מאכלים בשריים.

הוא היה הצעיר במשפחה, ודאג לאחיות שלו. היו ביניהם יחסים מצוינים.

הוא היה ילד טוב לב. בכל פעם שנתתי לו כסף לקנות ממתקים וציפס, הוא היה קונה פסטרמה כדי להאכיל את החתולים בחצר. יכולתי לראות את האושר שזה נתן לו לפנק את החתולים במקום לקנות לעצמו דברים, ואת האהבה שלו אליהם.

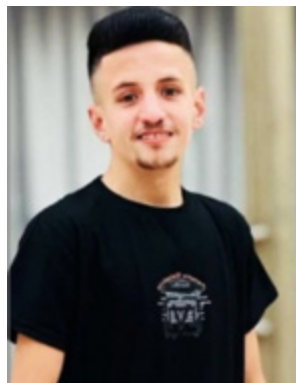
מאז שבני נעלם מחיינו לפני יותר משמונה חודשים, אנחנו לא מפסיקים לחשוב ולדבר עליו. כולנו עצובים וכואבים את האובדן שלו.

אחמד עלי אסעד סלאח, בן 15 ומוחמד ח'אלד עליאן עיסא, בן 17

אל-ח'דר, מחוז בית לחם, 23.7.25

ב-23.7.25 ירו חיילים למוות ממארב באחמד סלאח ובמוחמד ח'אלד עיסא בסמוך לגדר ההפרדה באל-ח'דר, לטענת הצבא לאחר שהשליכו בקבוקי תבערה לעבר כביש 60. בסרטון שפורסם ברשתות החברתיות נראה במקום אמבולנס ונשמע ירי.

ישראל מחזיקה בגופותיהם.

איסלאם עבד אל-עזיז נוח מג'ארמה ומוחמד סרי עומר מסקלה, בני 14**מחנה הפליטים בג'נין, 8.9.25**

ב-8.9.25, על רקע שמועות על נסיגת הצבא ממחנה הפליטים בג'נין - לאחר חודשים של פעילות צבאית במסגרת מבצע "חומת ברזל", שהחל בינואר - הגיעו תושבים שהצבא עקר מבתיהם לבדוק את מצב הבתים ולאסוף ציוד. בעת שהתושבים, שכלל לא היו מודעים לנוכחות הצבא במקום, היו ליד סוללת עפר בדרכם החוצה מהמחנה, הגיע כלי-

רכב צבאי ופתח לעברם באש מבלי שהיו באזור עימותים כלשהם. מהירי נהרגו שני נערים בני 14 - איסלאם מג'ארמה, שנפגע כשיצא מהמחנה עם בני משפחתו לאחר שביקרו בביתם ההרוס, ומוחמד מסקלה, שהגיע למקום מתוך סקרנות. השניים פונו לבית חולים בג'נין שם נקבע מותם. שני בני אדם נוספים נפצעו מהירי. לטענת הצבא, החיילים ירו לעבר חשודים שהיוו איום.

ג'יהאן מסקלה, אמו של מוחמד

בת 35 ואם לשלושה, סיפרה בעדות שמסרה ב-28.3.26:

זה היה יום כואב. בני בדיוק סיים את יומו הראשון בכיתה ט'. הוא חזר מבית הספר, אכל צהריים עם המשפחה, ואז ביקש ממני ללכת לפגוש חברים אחר הצהריים. הוא אמר שהוא הולך למסעדת שווארמה פופולרית בשם "הב א-ריח" ברחוב חיפה. בזמן שהוא היה במסעדה, הוא שמע שמועה שהצבא הישראלי נסוג ממחנה הפליטים ג'נין. נודע לי מחבריו שהוא התנצל בפניהם ואמר שהוא הולך לרחוב חיפה, ליד מחנה ג'נין, כי הוא סקרן לראות את העקורים שחוזרים. אבל השמועה לא הייתה נכונה, וכשהוא הגיע מכיוון שכונת א-זהראא לקצה המזרחי של המחנה, פתאום הופיעו חיילים ישראלים בג'יפים צבאיים. הם יצאו מהג'יפים ופתחו באש, והרגו את הבן שלי, מוחמד מסקלה, וילד נוסף בשם אסלאם מג'ארמה.

בני מוחמד היה אדיב ועדין עם אחרים. בזמן שקיבלנו אנשים שבאו לנחם אותנו על מותו, הגיעה אישה מבוגרת וסיפרה לי ששלושה ימים לפני מותו, הוא עבר לידה כשחברה שקיות של פירות וירקות, וביקש לעזור לה. היא אמרה שהציעה לו כסף, אבל הוא סירב ואמר לה שהוא עוזר לה בגלל הגיל שלה והמשקל הכבד של השקיות.

הוא גם נהג ללוות את אבא שלו, שעובד בענף הרעפים, כדי לעזור לו. במקום שאביו יעשה את כל העבודה, מוחמד היה מנסה להקל עליו בכל מטלה. בעלי גם מספר לי

שמוחמד תמיד ניסה כמיטב יכולתו להקל עליי ולא להכביד עליי יותר מדי. הוא גם אהב לטפל בגורי כלבים, וידע לאלף אותם. יכולתי לראות את השמחה שלו כשהוא היה באינטראקציה עם חיות. הוא היה בין התלמידים המצטיינים בכיתה ח', שאותה סיים זמן קצר לפני שנהרג.

עבד אל-עזיז מג'ארמה, אביו של איסלאם

בן 52 ואב לשישה, סיפר ב-28.3.26:

ב-8.9.25, כשהייתי חנות שלי בשוק המסחרי במרכז העיר ג'נין, בני איסלאם עדכן אותי שמדווחים ברשתות החברתיות שתושבי מחנה הפליטים ג'נין התחילו להיכנס למחנה ולשוב לבתים שלהם, אחרי שהצבא עזב את המחנה.

בסביבות 17:30 חזרתי הביתה, לדירה ששכרנו בעיר ג'נין מאז הגירוש מהמחנה, ומשם נסעתי עם אשתי ועם בני איסלאם ואחי לכיוון המחנה. החניתי את המכונית ליד בית החולים הממשלתי בג'נין, ומשם המשכנו ברגל. עברנו את סוללת העפר שהצבא הציב בכניסה למחנה והצלחנו להגיע לבית שלנו, שנמצא בקצה הצפון-מזרחי שלו, אחרי שנעדרנו ממנו בכפייה במשך כתשעה חודשים.

אנשים נוספים הגיעו לבתיהם כדי לבדוק את מצבם, ולהערכתני היו שם בין 60-50 איש. בדקנו את הבית ומצאנו אותו במצב קשה ביותר בעקבות ההרס שגרמו חיילי הצבא במהלך הפלישה למחנה. הבית מצריך שיקום ולניקוי יסודיים.

היינו בבית בערך חצי שעה, לקחנו ממנו כמה חפצים בסיסיים ויצאנו בחזרה לעיר ג'נין. התחלנו ללכת בחזרה לכיוון סוללת העפר שבכניסה המזרחית למחנה ג'נין, במרחק של בערך 50 מטרים מבית החולים הממשלתי בג'נין.

כשהגענו לסוללת העפר, הגיעו פתאום שני ג'יפים צבאיים במהירות מתוך המחנה. הם עצרו במרחק של בערך 100 מטרים מאיתנו, והחיילים ירדו מהם. האנשים, שבדיוק חזרו מהמחנה אחרי שבדקו את הבתים שלהם, נבהלו והתחילו לברוח לכיוון הצד השני של הסוללה, ואז החיילים התחילו לירות עליהם.

גם אנחנו ניסינו לחצות את סוללת העפר, אבל לפני שהספקנו ראיתי את בני איסלאם נופל, אחרי שאחד הכדורים פגע בו. כמה אזרחים נשאו אותו בידיים לחדר המיון בבית החולים הסמוך, אבל הבן שלי כבר מת מהפגיעה הקשה, והרופאים בחדר המיון רק קבעו את מותו.

בני איסלאם היה ילד טוב ונעים הליכות. הוא אהב את שלוש אחיותיו ותמיד דאג להן, נהג לשחק איתן ולעזור להן, והיה תלמיד חרוץ. איסלאם אהב בעלי חיים, ובמיוחד חתולים. הוא נהג לטפל בחתולי הבית, הביא להם אוכל ודאג להם באופן קבוע.

מוחמד בהג'ת מוחמד אל-חלאק, בן 9

א-ריחיה, מחוז חברון, 16.10.25

ביום חמישי, 16.10.25, פלשו שני ג'יפים צבאיים לכפר א-ריחיה שמדרום לעיר חברון מכיוון הכפר קלקס שמצפון לו. הג'יפים עצרו בסמוך לבית-ספר התיכון לבנות שבמרכז הכפר, שבחצרו שיחקה קבוצה של ילדים, נערים וצעירים בכדורגל.

עם הגעת הכוח, החלו הנערים והילדים לברוח מערבה והסתתרו בין הבתים, משום שחיילים הנכנסים לכפר, לעיתים קרובות נוהגים להשליך רימוני גז מדמיע, ואף לירות לעבר החצר שבה משחקים הילדים. כמה מהנערים השליכו ככל הנראה כמה אבנים לעבר הג'יפים הממוגנים שעברו ברחוב. הג'יפ הראשון המשיך בנסיעה ואילו השני עצר והנערים נמלטו.

ארבעה חיילים יצאו מהג'יפ ושניים מהם החלו לירות בכיוון שאליו נמלטו הילדים. אחד מהם ירה רימוני גז מדמיע, ואילו השני ירה ירי חי. אחת היריות פגעה באגנו של מוחמד בהג'ת אל-חלאק, בן תשע, אחד הילדים שנמלטו קודם לכן מבית הספר, שעלה לאזור המשקיף על הרחוב שבו היו החיילים, ממרחק של כ-150 מטר. מוחמד צעד כמה צעדים ואז נפל ארצה כשהוא מדמם. לאחר הירי, ירו החיילים לעברו כמה רימוני גז, וכשניסה אחד הצעירים להתקרב אליו, הם ירו לעברו כמה יריות נוספות. הצעיר הצליח לבסוף לגשת למוחמד והרים אותו. הוא נשא אותו למרחק של כ-30 מטר מהמקום, משם פונה מוחמד ברכב פרטי למחנה הפליטים אל-פואאר, ומשם הועבר ברכב אחר לבית החולים אבו-אל-חסן אל-קאסם בעיירה יטא. בבית החולים, ניסו הרופאים להחיותו אך הדבר לא עלה בידיהם ומותו נקבע בסביבות השעה 18:00.

באותו ערב, הודיעה ישראל כי תיפתח חקירה לבדיקת נסיבות הירי. למחרת, יום שבת, 18.10.25, בשעות הבוקר המוקדמות, שוב פלשו כמה ג'יפים צבאיים לכפר, ערכו סריקות סביב בית הספר ובמקום הירי, בדקו את מצלמות האבטחה באזור ותשאלו תושבים.

תושב הכפר שצפה במתרחש מגג ביתו

סיפר בעדות שמסר ב-18.10.25:

ב-16.10.25, בסביבות 16:00, ישבתי על גג הבית שלי, שנמצא במרחק של בערך 200 מטר מבית הספר, וצפיתי בכמה ילדים ששיחקו כדורגל במגרש של בית הספר, וביניהם מוחמד בהג'את אל-חלאק, בן תשע. באותו רגע, פלש כוח של הצבא הישראלי לכפר בשני ג'יפים צבאיים. מיד כשהכוח הגיע, כל הילדים ברחו מחצר בית הספר מערבה, והסתתרו בין הבתים, כי כשחיילים פולשים לכפר הם בדרך כלל יורים רימוני גז מדמיע למגרש הזה.

ארבעה חיילים ירדו מהג'יפ הראשון והתחילו לירות רימוני גז לעבר הילדים, ואחד מהם ירה גם כדורים חיים בצורה אקראית. הילדים התפזרו באזור, וחד לקם עצרו במרחק של כמה עשרות מטרים מהג'יפים וצפו במה שקורה. מור חמד היה ביניהם. הילדים קראו קריאות לעבר החיילים, צעקו וצחקו. אחד החיילים ירה לפחות כדור אחד שפגע במותן שמאל של מוחמד, שעמד ליד הבית של סבא שלו, על שפת הדרך שמשקיפה על המקום שבו התמקמו החיילים.

ראיתי את מוחמד הולך כמה צעדים ואז הוא נפל על הקרקע. אחד החיילים ירה רימוני גז לכיוונו, ככל הנראה כדי למנוע מהצעירים להגיע ולעזור לו. ראיתי את החייל רוקד משמחה ומנופף לחבריו אחרי שהוא פגע במוחמד. מוחמד ניסה לזחול קצת ואז הפסיק לזוז. אחד הצעירים ניסה להגיע אליו, אבל החייל ירה לעברו שני כדורים חיים. הוא ניסה שוב עד שהצליח להגיע אליו והרים אותו. ירדתי לשם וראיתי שהבחור הצליח לסחוב את מוחמד למרחק של בערך 20 מטר משם. מוחמד דימם בכבדות והיה מחוסר הכרה לגמרי. הנחנו את מוחמד במ־כונית של אחד התושבים, והוא פונה מהמקום.

בסביבות השעה 18:00 באותו ערב, הרופאים הכריזו על מותו.

תושב הכפר שפינה את אל-חלאק מהמקום שבו נורה

סיפר בעדות שמסר ב-19.10.25:

ביום חמישי נסעתי לשיעור פרטי במחנה הפליטים של אל-פוואר שליד א-ריחה, אבל בדרך נודע לי שהשיעור בוטל אז חזרתי לכפר בסביבות 15:00.

פגשתי חבר והוא הציע לי ללכת לשחק כדורגל במגרש של בית הספר התיכון לב־נות, לשם אנחנו מגיעים הרבה ביחד עם ילדים וצעירים נוספים מהכפר כדי לשחק. הרבה פעמים מגיעים לכפר ג'יפים של הצבא מכיוון הכפר קלקס או ממחנה הפלי־טים אל-פוואר והחיילים משליכים עלינו רימוני הלם וגז מדמיע כדי לאלץ אותנו

לעזוב את המגרש. באותו יום, שיחקנו כדורגל עד סביבות השעה 16:00, ואז נודע לנו ששני ג'יפים צבאיים מגיעים לכפר מכיוון קלקס. יצאנו מהמגרש מחשש שיש-ליכנו עלינו רימוני גז או הלם והתרחקנו לצד המערבי של בית הספר.

מיד כשהם נכנסו לכפר, אחד הג'יפים הצבאיים עצר ליד הפינה הדרומית של חומת בית הספר והג'יפ השני התקדם עוד חמישים מטרים ואז עצר גם הוא. ארבעה חיילים ירדו מהרכב הראשון והתחילו לירות לעברנו רימוני גז מדמיע, בזמן שאחד החיילים טען את הנשק שלו והתחיל לירות אש חיה.

הסתתרתי מאחורי גדר של בית במרחק של כמה עשרות מטרים, באזור גבוה מעל בית הספר. קבוצה של ילדים עמדה על הכביש קרוב אליי. ראיתי את מוחמד אל-חלאק במעלה הרחוב שמשקיף על המקום שבו עמדו החיילים. שמעתי לפחות ירייה אחת, ואז מוחמד נפל על הקרקע. הוא נפל על הצד הימני של הגוף. החיילים ירו כמה רימוני גז למקום שבו הוא נפל. הבנתי שהוא נפגע והתקדמתי אליו. הוא היה במרחק של כמה מטרים ממני. ניסיתי למשוך אותו ולהרחיק אותו משם. אבל ברגע שהגעתי אליו החיילים ירו לכיווני כמה יריות ונסוגתי אחורה. החלטתי לנסות שוב, ולמרות שהם המשיכו לירות לעברי אבל הצלחתי למשוך את מוחמד ולהרים אותו. הוא דימם הרבה ממרכז הגוף. רצתי איתו לכיוון אחד הבתים הסמוכים, מרחק של בערך 20-40 מטר, ושם פגשתי תושבים שעזרו לי להיכנס איתו לרכב. הנחתי את מוחמד על הברכיים שלי, הוא היה במצב קשה מאוד.

הרכב נסע במהירות לכיוון אל-פואאר. חשבנו שאם נצא דרך שם, יש פחות סיכוי שהחיילים יעכבו אותנו. המצב של הילד היה קשה מאוד והדימום היה חזק. באל-פואאר העברנו אותו לרכב אחר, כי לראשון לא היה רישיון, והוא לקח אותנו לבית החולים בעיירה יטא. לאורך הדרך, מוחמד דימם בחוזקה והיה מחוסר הכרה. הגענו לבית החולים לאחר כ-40 דקות. הילד הוכנס למיון והרו-פאים ניסו לעשות לו החייאה ולעצור את הדימום. הוציאו אותנו החוצה. הבתים גדים שלי היו מכוסים בדם. חיכינו שם עד שבסביבות השעה 18:00 הרופאים הודיעו לנו שהילד מת מפצעיו.

אמו של מוחמד, עאליה אל-חלאק

בת 32 ואם לחמישה, סיפרה ב-25.10.27 על אובדן בנה:

אני גרה באזור א-ריחיה, מדרום לעיר חברון, עם בעלי, בהג'ת אל-חלאק, בן 38, והילדים שלנו, מייס, בת 14, וג'די, בן 12, סילא, בת 6, ואליאס בן 4.

הבן שלי מוחמד היה רק בן תשע.

מוחמד אהב מאוד כדורגל. הוא היה קשור מאוד לאחיו הקטן, אליאס, ואהב אותו במיוחד. הוא היה שומר מדמי הכיס שלו כדי לקנות לאליאס ממתקים. מוחמד למד בכיתה ד' בבית הספר "אל-פארוק" בכפר א-ריחיה שליידנו והיה אחד התלמידים המצטיינים בכיתה. הוא חלם להיות רופא וכששיחק עם האחים שלו תמיד ביקש שיקראו לו "הדוקטור מוחמד". אבל החלום הזה כבר לא יתגשם אחרי שחייל ישראלי ירה בו והרג אותו.

ב-16.10.25, בערך ב-12:00 בצהריים, אחרי שנגמר יום הלימודים, מוחמד חזר הביתה עם תיק חדש שהוא קיבל כמתנה מבית הספר מטעם אונר"א. הוא היה מאושר, כמעט ריחף מהתרגשות, ואמר לי שהיה שמח מאוד בתיק הזה. הוא רק הצטער שלא נתנו אחד גם לאחיו וג'די.

אנחנו משפחה ענייה מאוד, אין לנו מקור הכנסה מלבד השכר הזעום של בעלי, שעובד כפועל בסופרמרקט ברמאללה, ולכן לא יכולנו לקנות לילדים בגדים ותיקים חדשים לשנת הלימודים.

מוחמד הניח את התיק בארון בחדר שלו והתרגש לקראת זה שילך איתו לבית הספר ביום ראשון. הוא פתח את המחברת שלו והראה לי את הצייונים הגבוהים שקיבל. הוא סיפר לי על היום שלו בבית הספר, ואיך חלק את חתיכת הפיצה שנתתי לו בבוקר עם חבריו. אחר-כך הוא הלך לחדר הילדים והחליף בגדים.

הכנתי לו ארוחת צהריים. הוא אכל מעט וקם מהר. קראתי לו שימשיך לאכול, אבל הוא אמר שהוא שבע ורוצה לבדוק את רשת הציפורים שהניח עם חבריו. כעבור עשר דקות הוא חזר שמח מאוד ואמר לי שצד ציפור. באותו רגע וג'די נכנס הביתה עם שק זיתים שקיבל מסבא שלו, ומוחמד ביקש לעזור לי לסדר את הזיתים. הוא התחיל למיין אותם והספיק בערך חצי ואז אמר שהוא עייף ורוצה ללכת לבית של סבא שלו. הוא יצא מהבית, אבל בדעבד נודע לי שבדרך הוא פגש חברים והלך איתם לשחק כדורגל בבית הספר לבנות בכפר.

אני יצאתי מהבית עם אבא שלי לעשות קניות בעיירה יטא. בזמן שהיינו בקניון, הרגשתי פתאום מועקה בחזה. נלחצתי ודאגתי, הרגשתי שעומד לקרות משהו נורא. בשעה 17:15 בערך הטלפון של אבא שלי צלצל. לקחתי ממנו את המכשיר ואמרתי: "אני מרגישה שהשיחה הזו בשבילי". ענית, ולפני שהספקתי לדבר שמעתי את דוד שלי שואל: "מה קורה אצלכם? מי נפצע?" שאלתי בקול רועד: "אחד הילדים שלי נפגע?" והוא השיב: "אל תדאגי, לא אחד מהילדים שלך" וניתק מהר.

התחלתי לרעוד ולבכות ואמרתי לאבא שלי שאני מרגישה שאחד מהילדים שלי נפגע. הוא ניסה להרגיע אותי, אבל אמרתי שאני יודעת שמהו לא טוב קרה.

תפסנו מונית כדי שניסע הביתה. ביקשתי מהנהג שיפתח את אחת מקבוצות הווטסאפ של האזור, ואז ראיתי סרטון קצר שבו צעירים מרימים את מוחמד, כשהוא מגואל בדם. צרחתי: "הם הרגו את מוחמד!" אבא שלי ניסה להרגיע אותי והתקשר לאנשים שאמרו שמוחמד רק נפצע קל.

המונית הסיעה אותנו ישר לבית החולים אבו אל-קאסם ביטא, ושם ראיתי את מוחמד בחדר מיון, כשהרופאים מנסים להחיות אותו. ניסיתי להיכנס לחדר וצעקתי שאני רוצה לראות אותו, אבל הרופאים מנעו ממני. כעבור עשר דקות, יצא אחד הרופאים ואמר לבני המשפחה שלי שליבו של מוחמד חזר לפעום, אבל דרושות מיד מנות דם כי הוא איבד הרבה דם. באותו רגע התמוטטתי ואיבדתי את ההכרה.

כשהתעוררתי, הייתי מחוברת לאינפוזיה ומכשיר חמצן. ראיתי את הרופאים יוצאים מהחדר כשהם מעבירים את מוחמד לחדר טיפול נמרץ. ניסיתי לרוץ אחריהם, אבל הם מנעו ממני להיכנס למעלית, אז רצתי במדרגות, בוכה ומתנשפת, עד שהגעתי לחדר ההמתנה. שם כבר היו הרבה קרובי משפחה שלנו.

ואז אחד הרופאים יצא והודיע לנו שמוחמד מת. הרגשתי שגם הלב שלי הפסיק לפעום. התמוטטתי ואיבדתי את ההכרה שוב.

כשחזרתי להכרה, שוב מצאתי את עצמי במיטה מחוברת לעירוי. התיישבתי במיטה ובכיתי. חיכיתי לבעלי שהיה בדרך מרמאללה, שם הוא עובד. אחרי בערך שעתיים וחצי, הגיע אחיו של בעלי והסיע אותי הביתה, שם מצאתי את הילדים שלי בוכים בכי מר, כי הם כבר שמעו על מותו של אחיהם.

בשעה 21:00, הגיעו הצעירים עם גופתו של מוחמד. הוא נראה שליו ויפה, כאילו הוא ישן. בעלי ליווה את גופתו בבכי שובר לב. בשעה 22:00, הכניסו את מוחמד לבית כדי שאחיו, קרוביו וחבריו ייפרדו ממנו - הבית התמלא בבכי ובצעקות. אחר-כך הצעירים נשאו את גופתו בדרכו האחרונה לבית הקברות בכפר. כשיצאה הגופה מהבית, התמוטטתי שוב. צוות האמבולנס שנכח במקום העניק לי טיפול ראשוני עד שהתאוששתי.

אנחנו לא מסוגלים להבין או לקבל את מותו של מוחמד, שאבד לנו לנצח. אנחנו עדיין מניחים את תמונתו, התיק שלו והכדור שלו על המיטה שלו. סילה, אחותו, שמוחמד תמיד ליווה לבית הספר וגם חזר לקחת אותה, מסרבת עכשיו ללכת

לבית הספר בלעדיו, ואומרת: "תחזירו לי את מוחמד, ואז אלך". הילדים שלי מסרבים לישון בחדרים שלהם בלעדיו.

הכיבוש גזל ממוחמד את חלומותיו, ומאיתנו את חיינו.

למרות העוני הקשה, היינו משפחה מאושרת ולא הרגשנו שחסר לנו דבר. עכשיו אנחנו לא מסוגלים להמשיך בחיים בלעדיו. הבית אפוף עצב. סביב שולחן האוכל אף אחד לא נוגע במאכלים. בעלי הולך מדי לילה למיטה של מוחמד ובוכה עליו שם.

שלושה ימים לפני האירוע, מוחמד ראה שבעלי שם תמונה של סילה על מסך הטלפון שלו. הוא קינא בה והחליף את התמונה לתמונה שלו.

אני נכנסת לחדר שלו עשרות פעמים ביום, שוכבת על המיטה, מריחה את הריח שלו ומחבקת את הבגדים שלו. מנסה לזכור את הרגעים שחלקנו.

ביום רביעי, 22.10.25, הגיעו למקום שבו ירו במוחמד כמה כלי-רכב צבאיים מלוויים בעיתונאים ישראלים. בהתחלה חשבתי שהם יערכו חקירה אמיתית של האירוע, אך תקוותי נכזבה כשמעתי את החיילים מאיימים על תושבי האזור ברמקולים, מזכירים את שמו של מוחמד ואומרים שהם לא מתחרטים על מותו, ושלא יהססו לירות בכל מי שיזרוק אבנים - גם אם ילד בגילו. הם איימו שיעשו לנו כמו שעשו בעזה, ויהרסו את רחובות הכפר כמו שעשו בג'נין ובטול-כרם.

יאמן חאמד יוסף חאמד, בן 15

סילוואד, מחוז רמאללה, 30.10.25

ב-30.10.25, סמוך לסוללת עפר שהציב הצבא בכניסה הדרומית לעיירה סילוואד, ירו חיילים ביאמן חאמד, בן 15. נסיבות האירוע אינן ברורות ולא היו עדי ראיה. לאחר שנפגע, מנעו החיילים מאמבולנס להגיע אליו במשך כ-25-30 דקות, ורק לאחר מכן אפשרו לפרמדיק להתקרב אליו ברגל. בהקלטה מהאירוע נשמע אחד החיילים עונה לשאלתו של הפרמדיק על מצבו של חאמד במילים: "אלחמדולילה, מת". חאמד פונה למרכז רפואי ברמאללה, שם נקבע מותו זמן קצר לאחר מכן. רופא שבדק את הגופה דיווח על פצעי ירי בחזה ובכתף ועל שני שברים בחוליות הצוואר המעידים על פיתול הצוואר. לטענת הצבא חאמד נורה לאחר שהבעיר חפץ חשוד.

עאהד א-סמיראת

הפרמדיק שפינה את יאמן חאמד, בן 48, סיפר ב-5.11.25

ביום חמישי, 30.10.25, בשעה 23:00, פורסם ברשתות החברתיות שיש פצוע ליד מחסום עפר בכניסה הדרומית לעיירה. בעקבות זאת עליתי לאמבולנס יחד עם בני, הפרמדיק מנדל, ופרמדיק נוסף בשם אחמד חאמד, ויצאנו לשם. הגענו בתוך פחות משתי דקות.

כשהגעתי לכביש הראשי, שמוביל לכניסה הדרומית וחסום בסוללת עפר מאז 7.10.23, ראיתי אדם שסימן לי ביד להתקרב. בגלל החושך חשבתי שמדובר בתושב העיירה אבל כשהגעתי למרחק של בערך 10 מטרים ממנו, ראיתי שמדובר בחייל, שכיוון אליי את הנשק שלו וצעק עליי להתרחק.

הסתובבתי עם האמבולנס וחזרתי לכיוון הדרך שמובילה לבית הספר א-סלאם, במרחק של כ-100-150 מטרים מהסוללה. כשהגעתי לשם הפעלתי את מערכת הכריזה וביקשתי מהצעירים להתרחק כדי למנוע חיכוך עם החיילים. פניתי גם לתיאום האזרחי הפלסטיני ודיווחתי שיש פצוע אבל החיילים מונעים גישה אליו. נאמר לי להמתין.

אחר-כך התקדמתי קצת שוב כדי לבדוק את הדרך, ואז החיילים ירו שתי יריות, אני לא יודע אם הירי היה לעברנו או באוויר. נסוגתי שוב וביקשתי מהצעירים להיזיז את הרכבים שלהם. אחרי זה התקשרו אליי מהתיאום הצבאי הפלסטיני, שאלו על פרטים וביקשו שוב שאמתין.

כעבור 7-10 דקות קיבלתי אישור להתקרב, והתקדמתי שוב באמבולנס כשהנציג של התיאום נשאר על הקו. כשהתקרבותי, חייל צעק עליי לעצור. אמרתי לו, באמצעות הכריזה, שקיבלתי אישור להתקרב, והוא הורה לי לעצור במקום.

ראיתי שישה חיילים עומדים מסביב למשהו כהה על הקרקע, במרכז הדרך. חלקם האירו עליו בטלפונים. הם לא הרשו לי לרדת מהאמבולנס. אחרי בערך 6-7 דקות ניגש אליי חייל והורה לי לסגת.

אחרי שנסוגתי בערך 60-70 מטרים, החייל קרא לי לרדת מהאמבולנס ולהתקרב ברגל. שאלתי אותו בעברית: "האם הנער בחיים?" והוא השיב: "אלחמדולילה, הוא מת."

ניגשתי לנער ששכב על הגב באמצע הדרך, מול סוללת העפר. הוא היה עירום, מלבד התחתונים, ולא הראה סימני חיים.

בדקתי אותו והבחנתי בשלוש פגיעות ירי: שתיים בכתף שמאל, ואחת בין החזה לבטן מצד שמאל. לא ראיתי פצעי יציאה. הבחנתי גם בחתך שטחי בצוואר, שייתכן שנגרם בזמן שהסירו את בגדיו.

אחר-כך שני הפרמדיקים האחרים ירדו מהאמבולנס והעברנו אותו לאלונקה. בזמן שהזזנו אותו, שמתי לב שהצוואר שלו נע בצורה לא טבעית, כאילו הוא לא יציב. לא ראיתי שם סימנים לניסיון קודם לטפל בו, כמו כפפות או תחבושות.

בסביבות 20:23 פינינו אותו לבית החולים ברמאללה, שם נקבע מותו. במהלך בדיקת הרופאים נאמר לנו שנגרמה לו חסימת נתיב אוויר עקב שני שברים בצוואר, בנוסף לשברים בצלעות ושתי פגיעות ירי - אחת מתחת לחזה, ואחת בכתף שמאל.

רופא אורתופד במרכז הרפואי פלסטין,

שבדק את חאמד עם הגעתו לבית החולים, סיפר ב-30.10.25:

לאחר הגעתו של הנער יאמן חאמד למרכז הרפואי פלסטין בוצעה לו סריקת CT שהעלתה כי נפגע משתי יריות: הכדור הראשון פגע בצד השמאלי, מתחת ללב. והכדור השני פגע בכתף השמאלית, חדר דרכה לריאות, וגרם בהן לדימום.

שני הקליעים יחד גרמו גם לשברים בכלוב הצלעות. פציעה זו כשלעצמה היא חמורה וקטלנית - ללא טיפול או התערבות רפואית בתוך 3-5 דקות, היא תוביל לעצירת הלב והריאות, ולאחר מכן להפסקת תפקודי הגוף ולבסוף למוות.

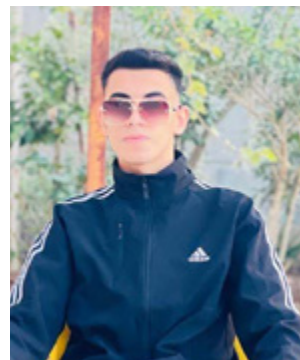
בנוסף לפציעות הירי, נמצא כי יאמן סבל גם משבר באזור הצוואר, שנגרם מסיבוב הצוואר (Injury Twisting) שגרם לשני שברים בחוליות הצוואר 4 ו-5.

העובדה שלא נמצאו פתחי יציאה של הקליעים, והקליעים נותרו בתוך הגוף - מעידה שכנראה הירי בוצע ממרחק גדול יחסית.

ג'מיל חנני, בן 17

בית פוריק, מחוז שכם נפצע ב-2.11.25 ומת מפצעיו ב-3.11.25

ב-2.11.25 נכנסו חיילים בשלושה ג'יפים לעיירה בית פוריק שבמחוז שכם וצעירים יידו לעברם אבנים. חייל שיצא מאחד הג'יפים השליך רימון הלם לעבר הצעירים ולאחר מכן, הסתובב וירה לעבר חנני וחבריו, שעמדו בפינת הרחוב ולא השתתפו ביידוי האבנים. חנני, שנפצע בבטנו, פונה למרפאת א-סדאקה שבצדו השני של הכביש ואז פשטו החיילים על המרפאה. רק כשעזבו החיילים, כמה דקות לאחר-מכן, הועבר חנני לבית החולים רפידיא בעיר שכם, שם מת מפצעיו למחרת.

חברו של חנני

סיפר ב-5.11.25:

אני תלמיד בבית הספר התיכון בבית פוריק. ביום ראשון, החבר שלי ג'מיל חנני, בן 17, ביקר אצלי. בסביבות 21:35, יצאנו מהבית שלי במערב העיירה לכיוון הבית שלו. כשהגענו לכביש הראשי, ליד מרפאת א-סדאקה, הופתענו לראות שלושה ג'יפים צבאיים מגיעים ממרכז העיירה. לא ידענו אם להמשיך או לעצור. ראינו שנזרקו עליהם אבנים מכיוון מרכז העיירה ופחדנו לעבור, אז מצאנו מחסה בין הבניינים.

הג'יפים עצרו במרחק של בערך 100 מטרים מאיתנו. החלטתי לחצות את הכביש לצד השני, ורק כשהגעתי לשם שמתי לב שג'מיל לא הלך אחרי ונשאר לעמוד על המדרכה ממול. באותו רגע, חייל ירד מאחד הג'יפים, השליך רימון הלם לעבר הצעירים שעמדו בהמשך הרחוב, ואז הקיף את הג'יפ ונעמד מול הצעירים שהיו ליד מרכז א-סדאקה, וירה. שמעתי רק ירייה אחת. הצעירים ברחו פנימה וצעקו "פצוע... פצוע". ראיתי אותם נושאים צעיר ומכניסים אותו למרכז הרפואי.

מיד אחר-כך הגיעו כמה חיילים למרכז הרפואי, ואז יצאו. כעבור כמה דקות שמעתי את האמבולנס עוזב את המרכז, והג'יפים נסוגו מהעיירה. רק אז נודע לי שהפצוע הוא חברי ג'מיל חנני. הוא נפגע מירי בבטן. רציתי לבקר אותו, אבל אמרו לי שמצבו קשה מאוד. לאחר מכן נודע לי שהוא נהרג.

אביו של ג'מיל, עאטף ג'מיל חנני

בן 56 ואב לארבעה, סיפר בעדות שמסר ב-16.3.26:

ביום ראשון, 2.11.25, בסביבות 18:00, הערתי את בני ג'מיל, שישן, ואמרתי לו שאני ואמא שלו הולכים לבקר את סבא שלו. נתתי לו מרשם ו-50 ש"ח כדי שיקנה לי תרופה בבית המרקחת, ויצאנו מהבית.

כשהיינו בבית של ההורים של אשתי, בסביבות 21:30, ראיתי ברשתות החברתיות שהצבא נכנס לעיירה. התקשרתי לג'מיל אבל הוא לא ענה, וחשבתי שהוא חזר לישון.

בסביבות 22:00 התקשרו אליי מהמרפאה בעיירה, והודיעו לי שבני ג'מיל נפצע והועבר לבית החולים. נסעתי מיד עם אשתי וקרובי משפחה לבית החולים בשכם. אני לא יודע איך הגענו לשם – אלה היו רגעים שלא אשכח. חיפשתי אותו בבית החולים בכל מקום עד שנאמר לי שהוא בחדר ניתוח, ושהוא נפגע משתי יריות בגב ונפצע קשה בעמוד השדרה ובאיברים הפנימיים בבטן.

ניסו להרגיע אותי ואמרו שהוא יינצל, אבל מהאוירה מחוץ לחדר הניתוח, והצורך במנות דם רבות, הבנתי שהמצב חמור. הרבה אנשים הגיעו לבית החולים – בני משפחה, חברים ותושבי העיירה – וזה רק הגביר את הפחד. הרגשתי חסר אונים. הבן שלי בפנים, ואני לא יכול לעשות כלום.

בסביבות השעה 1:00 בלילה הרופא יצא והודיע לנו שהצליחו לעצור את הדימום ושהוא יועבר לטיפול נמרץ, אבל בהמשך הלב שלו נעצר, והוא לא שרד. נאמר לי שזאת הייתה הפעם השלישית שהלב שלו הפסיק לפעום. זאת הייתה הבשורה הקשה ביותר שקיבלתי בחיי.

ג'מיל היה ליד בית המרקחת ברחוב הראשי, אחרי שקנה את התרופה והתכוון לחצות את הכביש בדרכו הביתה. מצאתי את התרופה בכיסו ואת העודף – 17 ש"ח – והם יקרים לי מאוד, כי הם הדברים האחרונים שהוא נגע בהם. הבנתי אחר-כך שהוא הופתע מנוכחות הצבא ברחוב והם פתחו לעברו באש ללא כל סיבה, מלבד הרצון לשפוך דם. החיילים לא עשו דבר ולא עצרו איש. הם רק עשו סיור קצר ברחובות העיירה, שהסתיים בהריגת ילד חף מפשע, ואז הם עזבו מיד את המקום. כאילו הם יוצאים לציד – רק שהם צדים בני אדם; מבחינתם אנחנו כלום.

אחרי כמה ימים התקשרו אליי מהמשטרה הישראלית. אחד מהם דיבר איתי בערבית ואמר שהוא רוצה לדעת מה קרה. אמרתי לו: תשאל את החיילים שלך למה הם הרגו את הבן שלי. אני לא רוצה דבר, רק לדעת למה הרגו אותו. היה

אפשר לירות לעבר החלק התחתון של הגוף, היה אפשר לעצור אותו, להכות אותו - היה אפשר לעשות כל דבר מלבד לירות בו שני קליעים קטלניים. למה??

השוטר אמר שהוא רוצה לעזור לי. אמרתי לו: אז תחזיר לי את הבן שלי. אני לא סומך עליהם; הם לא מפעילים שיקול דעת, אלא פועלים לפי פקודות צבאיות שמתירות להם לשפוך דם בלי לקחת שום אחריות. להפך - מי שהורג פלסטיני כנראה זוכה לברכות ולקידום. הלב שלי עדיין בוער ממה שעשו לבן שלי, ואני לא מצליח להאמין שהוא הלך ולא יחזור.

ג'מיל היה נער מלא חיים. הוא אהב כדורגל וכדורסל, ונהג לשכור מגרש עם החברים שלו, וגם השתתף בטורנירים בשכס. הוא אהב מכוניות וחלם שתהיה לו BMW. קראתי לו על שם אבי - ג'מיל - והוא אכן היה ילד יפה [כמשמעות השם בערבית].

מאז שהוא מת השתנו החיים שלנו. בכל פעם שאני מביט בחדר של הילדים אני מרגיש שמהו חסר. איפה ג'מיל? איך הוא נחטף מאיתנו, מהאחים שלו?

הילדים שלי בוכים כל הזמן, וכשהם רואים את אמא שלהם בוכה הם יוצאים מהבית-במיוחד אחיו מוחמד, בן 16, שהיה קרוב אליו בגיל, והם היו חברים טובים ובילו הרבה זמן ביחד.

בינתיים חודש רמזאן ועיד אל-פיטר עברו עלינו בלעדיו וזה היה קשה מאוד. בכל פעם שאני נזכר בג'מיל ובדרך שבה הוא הלך מאיתנו אני משתגע, וכשאני רואה את המיטה שלו ריקה כשהאחים שלו ישנים במיטות שלהם-הכאב מכווץ אותי. אנחנו הולכים כמעט מדי יום לבקר אותו בבית הקברות. אני לא מסוגל להיות רחוק ממנו, ואני מרגיש כאילו הרגליים שלי מובילות אותי לשם בלי לחשוב.

הם הרגו אותו בלי שאף אחד יישא באשמה. החיילים האלה אינם מבדילים בין גדול לקטן-כולנו מטרות מבחינתם.

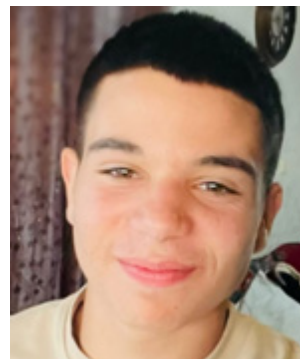
אפילו חוויית המעצר לא נחסכה ממנו. הוא הלך איתי לעבודה באזור טירה בתוך הקו הירוק, אחרי שבמשך הרבה זמן לא מצאתי עבודה בגדה בגלל ההידרדרות הכלכלית שמחמירה מיום ליום. לא הייתה לי ברירה אלא ללכת לישראל לחפש עבודה, אפילו בלי היתר. ג'מיל אמר לי: קח אותי לעבוד איתך בקיץ, אני אעזור לך במקום שאשב בבית בחופשה. ואכן הוא הלך איתי. ביום הראשון עבדנו, וביום השני פשטו על הדירה שבה ישנו ועצרו אותנו. ג'מיל נכלא למשך 25 יום ואני למשך חודשיים. אחר-כך הוא סיפר לי שהכו אותו, ושבאגף הקטינים בכלא הדרים, בזמן הספירה, השכיבו אותם על הקרקע והכריחו אותם לילל. ביום

שהוא השתחרר מהכלא הכו אותו וריססו עליהם גז פלפל. אמא שלו סיפרה לי שכשהוא יצא מהמעצר הוא היה רזה מאוד. הוא עבר את החוויה הקשה הזו למרות גילו הצעיר, וחיילים פושעים שמו קץ לחיים הקצרים שלו. הם לא רוצים שאף פלסטיני יישאר חי. מאז שבן גביר נכנס לתפקידו לפני ארבע שנים, המצב נעשה קשה מאוד, וההרג הולך וגובר בלי שום הצדקה. הם הורגים, ואז ממציאים תירוצים למעשים שלהם. בתקשורת העברית אמרו שנהרג "מחבל" – איך ילד, לא חמוש, יכול להיות מחבל? זה שיא הטירוף והזלזול בחיי אדם.

כל הזמן אני שואל את עצמי: למה הילדים שלנו הם לא כמו שאר ילדי העולם? למה הם חווים את החוויות הקשות האלה? למה הם נאלצים לעבור במחסומים צבאיים ולהיות נתונים להתעללות בכל מקום – בכבישים, ברחובות ובשכונות, ואפילו בתוך בתיהם הם לא בטוחים? בכל רגע חייל יכול לפרוץ את דלת הבית שלך, לגרור אותך ואת ילדיך מהמיטות שלכם ולהתעלל בכם. אי אפשר להרגיש ביטחון בשום מקום, אלא איום מתמיד, ואתה מרגיש חוסר אונים – שאינך מסוגל להגן על ילדיך.

מוראד פאוזי יוסף אבו סיפין, בן 15

אל-יאמון, מחוז ג'נין, 6.11.25

ב-6.11.25 פשטו חיילים על העיירה אל-יאמון במחוז ג'נין, ולאחר שבמקום התפתחו עימותים, הם השתלטו על גגות. מוראד אבו סיפין, בן 15, שהיה רעול פנים, עמד להשליך מטען מאולתר לעבר החיילים והם ירו בו ואז התפוצץ המטען שהחזיק בידו. לאחר הירי והפיצוץ החיילים לא אפשרו לאיש לגשת לאבו סיפין. בתיעוד וידאו שפורסם ברשתות החברתיות הציגו תושבים את כיסוי הראש ספוג

הדם שלו, שבו ניכרים ארבעה חורים.

ישראל מחזיקה בגופתו.

אמו של מוראד, שאדיה אבו סיפין

בת 61 ואם ל-12, סיפרה בעדות שמסרה ב-26.3.26:

ב-6.11.25 בני מוראד התעורר בבוקר והלך לבית הספר שלו, בית הספר התיכון אל-יאמון, שם למד בכיתה י'. הוא יצא מהבית שלנו, בשכונה המערבית של אל-יאמון, בסביבות השעה 7:30 בבוקר וחזר הביתה בסביבות השעה 13:00. הוא לא

אכל בבית צהריים כי כנראה כבר אכל משהו בקפטריה של בית הספר.

בסביבות 14:00 מוראד נסע עם אבא שלו פוויזי לג'נין, שם אנחנו בונים בניין, כדי לעזור לו בהכנת חומרי הבנייה.

הם חזרו הביתה לקראת הערב ומוראד התקלח ואכל ארוחת ערב, ואז אמר שהוא הולך לפגוש חברים, ויצא מהבית.

בסביבות 22:30 בלילה, בזמן שהבת שלי ובעלה היו אצלנו, התעדכנו ברשתות החברתיות. רוב האנשים באזור שלנו נוהגים להתעדכן לעיתים קרובות כי יש פה פשיטות תכופות של הצבא הישראלי על העיירה ועל אזורי המגורים שלנו.

נלחצנו כשראינו דיווחים שכוחות ישראליים פושטים על שכונות בעיירה ושמישהו נהרג בידי חיילים ישראלים.

החדשות המשיכו להגיע, וכשהסתכלתי מקרוב על הצילומים בטלפון שלי, ראיתי צעיר שוכב פצוע על הקרקע, ונדהמתי לראות שזה מוראד. זה היה הרגע המזעזע והכואב ביותר בחיי. הוא היה הבן הצעיר שלי.

למרות הגיל הצעיר שלו, מוראד היה החלטי ובעל אישיות חזקה. כשהוא רצה משהו - הוא היה משיג אותו, בביטחון ובמימונות. למרות שמצבנו הכלכלי יציב, בכל פעם שהוא רצה משהו, הוא היה עושה מאמצים כדי לרכוש אותו בעצמו.

מוראד רצה מאוד שיהיה לו סוס. הוא היה מאוד נחוש, ולמרות החששות שלי ושל בעלי שהוא ייפגע ברכיבה, הוא הצליח - בעזרת אחיו - לקנות סייח צעיר, והתחיל לאמן אותו ולרכוב עליו. הוא נהנה מאוד מהחוויה.

מוראד היה אדיב ותמיד דאג לי. אם הוא ראה אותי משועממת או עצובה ממש, הוא היה יושב לידי, טופח לי על השכם, ומתאמץ לשמח אותי.

הדבר הכואב ביותר הוא שהצבא הישראלי לקח את הגופה של מוראד ומחזיק אותה מאז. זה מכאיב לי כל כך שלא יכולתי להיפרד ממנו ולחבק אותו, אפילו במוותו. כל מה שאני מייחלת לו הוא שאוכל לקבל את הגופה שלו, לקבור אותו בבית הקברות המשפחתי שלנו, ולהתחיל לבקר בקבר שלו באופן קבוע כדי להתפלל עבורו ולקרוא למענו את פרשת אל-פאתיחה.

מוחמד אתים ומוחמד קאסם, בני 16**אל-ג'דירה, מחוז אל-קודס נורו ב-6.11.25 ומשפחותיהם עודכנו למחרת על מותם**

ב-6.11.25, בשעה 21:53, נכנס לכפר אל-ג'דירה כוח צבאי ישראלי דרך מעבר אל-גיב, והתקדם ישירות לחלק הצפוני של הכפר הסמוך לגדר ההפרדה. במקביל לכניסת הכוח נשמע מכיוון הגדר ירי חי כבד שבוצע על ידי כוח צבאי שכבר שהה במקום. זמן קצר לאחר הגעת הכוח הנוסף לגדר ירו חיילים שוב ופצעו שני נערים בני 16, מוחמד אתים ומוחמד

קאסם, תושבי הכפר. מתחקיר בצלם עולה כי הנערים הגיעו למקום כדי להשליך בקבוק תבערה לעבר כביש 45 העובר בסמוך. לאחר הירי, עזבו החיילים את המקום כאשר הם לוקחים איתם את הנערים הפצועים. בשעות שלאחר האירוע הכחיש הצבא, דרך הקישור הפלסטיני, כי הוא מחזיק בנערים, אבל בהמשך הלילה שינה את גרסתו ומסר תחילה כי הם נעצרו ואחד מהם נפצע ברגלו, ובהמשך הודיע כי שניהם פצועים קשה. למחרת, בסביבות 11:00, עדכנה לשכת הקישור הפלסטינית את המשפחות כי שני הנערים מתו מפציעיהם.

גופותיהם מוחזקות בידי ישראל.

אביו של מוחמד אתים סיפר ב-30.3.26:

אני אביו של מוחמד, שהיה בן 16 כשנודע לנו רשמית על מותו מהגורמים הפלסטיניים מוסמכים, ב-7.11.25. מוחמד עזב את בית הספר אחרי כיתה ח'. הוא לא אהב את הלימודים ולא רצה להמשיך, ובחר במקום זאת לבוא לעבוד איתי בנגרייה הפרטית שלי, כדי ללמוד ממני את המקצוע ולעזור לי. למרות גילו הצעיר, הוא התנהג כמו אדם בוגר, ואהב לשאת באחריות.

שילמתי למוחמד על העבודה שלו אבל בסוף הוא היה נותן לי את הרוב כי הוא רצה להשתתף בפרנסת המשפחה ולא אהב את זה שרק האחים הגדולים שלו עוזרים. הוא אהב ללכת להתאמן במועדון הספורט, וגם נהג לצאת כל יום אחרי העבודה לפגוש את החברים שלו בכפר.

ביום שבו הוא נהרג מוחמד יצא מהבית כהרגלו. בערך שעה לפני האירוע, אשתי ביקשה שאתקשר למוחמד ואבקש שהוא לא יאחר לחזור הביתה. התקשרתי

ודיברנו. הוא סיפר לי שהוא משחק עם החברים שלו במרכז הכפר. לא ידעתי שזאת תהיה השיחה האחרונה שלנו, ושאחריה תגיע הבשורה הקשה.

בערך שעה אחרי אותה שיחה התחילו להגיע דיווחים על ירי כבד של כוחות הכיבוש סמוך לגדר. לא העליתי על דעתי שבני מוחמד הוא הקורבן. אבל אשתי הרגישה שמהו לא בסדר והתחילה לנסות ליצור איתו קשר, אבל הוא לא ענה. היא אמרה לי שהיא חוששת וגם אני ניסיתי להתקשר אליו, אבל לא היה מענה. מאוחר יותר התברר שהוא שכח את הטלפון במקום שבו שיחק עם החבר שלו, שנהרג ביחד איתו. במשך שעות ארוכות רצו ברשתות החברתיות דיווחים סותרים על פרטי האירוע ליד לגדר, ולא היה מידע ממקור מהימן לגבי הזהות של מי שהיו שם, מה בדיוק קרה שם ומה עלה בגורלם.

בהמשך התחילו להתפרסם שמות האנשים שעליהם ירו כוחות הכיבוש והשם של בני מוחמד הופיע שם. בבית התחוללה סערה, והוא התמלא בעצב כבד ובמתח. אחיותיו של מוחמד ואמו התחילו לבכות עליו למרות שעוד לא ידענו אם הדיווחים נכונים. אני ניסיתי להחזיק מעמד מול אשתי והילדים שלנו, אבל ידעתי שאני עשוי להישבר כל רגע.

הידיעה אומתה, והבכי בבית התגבר. גם לא הצלחתי יותר לעצור את הדמעות נוכח הבשורה המרה.

מוחמד הלך מאיתנו, אבל במובן מסוים הוא עדיין איתנו. אני ממשיך להרגיש את הנוכחות שלו בבית ובנגרייה. יש לי כל-כך הרבה זיכרונות ממנו. אבל קשה אפילו יותר מהאובדן שלו היא החזקת הגופה שלו בידי ישראל, שמונעת מאיתנו להיפרד ממנו ולקבור אותו. המצב שלנו דומה למצבן של מאות משפחות שכולות שהגופות של הבנים שלהן מוחזקות בידי שלטונות הכיבוש.

אביו של מוחמד קאסם סיפר ב-26.3.30:

אני אביו של מוחמד, שהיה בן 16 במוותו. הוא למד בתיכון, במגמת ספרות, ואף פעם לא נעצר או נפצע לפני שנהרג. מוחמד אהב כדורגל ועקב באופן קבוע אחרי כל מה שקורה בעולם הכדורגל. הוא היה חברותי מאוד ואחרי שהוא היה מסיים את המטלות הלימודיות שלו, הוא תמיד יצא לפגוש את החברים שלו בכפר.

מוחמד גם עזר המון לי ולאשתי. בגלל שאני עובד בתוך השטח של 1948 (ישראל), הוא תמיד עזר לאמא שלו בבית. הוא גם נהג תמיד לאסוף אותי ברכב ממעבר

אל-ג'יב, כשחזרתי מהעבודה. הוא תמיד עזר בכל מה שהיה יכול, אבל נגזר עליו להיהרג יחד עם חברו סמוך לגדר ההפרדה. צבא הכיבוש טען שהם ניסו להשליך בקבוק תבערה לעבר הכביש הראשי הסמוך.

מלבד הכאב העז על מותו של מוחמד, מאוד כואב לי ששלטונות הכיבוש מחזיקים בגופה שלו מאז שהוא נהרג. הם לא הסתפקו בהרג שלו ושל חברו, ובהפצת נרטיב שמשרת את האינטרס שלהם, אלא החליטו גם למנוע מאיתנו להיפרד ממנו ולקבור אותו כמו שנהוג. זה בנוסף לכאב שהם הסבו לנו כשהם שינו כל פעם גרסה אחרת: בליל האירוע הודיעו פעם שהוא עצור, ופעם שהוא פצוע, ורק אחרי זה הודיעו לגורמים הפלסטיניים הרשמיים שהוא וחברו נהרגו מהירי של הצבא. עד היום אמא שלו לא מאמינה שהוא מת. היא אומרת: "כל עוד לא קיבלתי את גופתו ולא הרחתי אותו, אני לא אאמין לגרסה שלהם".

קשה לאבד בן. תמיד חלמתי שהוא יגדל ויתחתן כמו שאר הצעירים, ושתהיה לנו הזכות לראות אותו מביא לעולם ילדים. אבל הירי של כוחות הכיבוש לקח אותו מאיתנו ברגע אחד. אנחנו מנסים להתגבר ולהראות אחד לשני שאנחנו חזקים, אבל לפעמים אני מוצא את עצמי חסר אונים מול הזיכרונות שלו שממלאים את הבית.

בילאל בהאא עלי בעראן ומוחמד אבו עיאש, בני 15

בית אומר, מחוז חברון, 13.11.25

ב-13.11.25 ירו חיילים ממארב בבילאל בעראן ומוחמד אבו עיאש והרגו אותם בשטח חקלאי בדרום העיירה שבו עבדו השניים. לדברי הצבא השניים נורו כשהחזיקו בקבוקי תבערה ובתמונה שפרסם נראית גופתו של בעראן כשהוא רעול פנים ולידו בקבוק תבערה. בתמונה נוספת נראית גופתו של אבו עיאש ולידה חייל. בסרטון שפורסם ברשתות

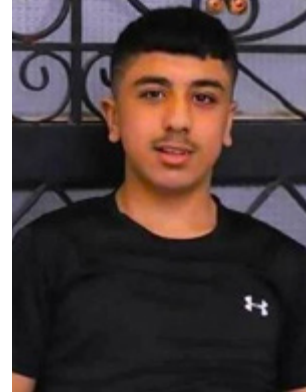

החברתיות נראה אחד משני הנערים רץ בשדה ואז נשמע ירי.

ישראל מחזיקה בגופותיהם.

ג'אדאללה ג'יהאד ג'אדאללה, בן 14**מחנה אל-פארעה, מחוז טובאס, 16.11.25**

ב-16.11.25, חיילים שפשטו על מחנה אל-פארעה ירו ירי חי בג'אדאללה ג'יהאד ג'אדאללה כשהיה בדרכו הביתה עם שניים מחבריו, גם הם נערים, לאחר שנודע להם על הפשיטה למחנה. אחד החברים נפצע מרסיסי הירי. הוריו ואחיו של ג'אדאללה ראו אותו פצוע על הקרקע, אך כשאמו ניסתה לגשת אליו גירשו אותה החיילים וירו באוויר. החיילים מנעו את פינויו במשך כארבעים דקות ולא הגישו לו טיפול רפואי. [בסרטון תיעוד וידאו](#) שפורסם ברשתות החברתיות נראה ג'אדאללה הפצוע מתפתל על הקרקע כשחיילים עומדים לידו ומתעלמים ממנו. בתיעוד נוסף אחד החיילים נוגע אך לא נראה שהוא מגיש לו טיפול רפואי. לטענת הצבא ג'אדאללה ניסה לפגוע בחיילים במהלך פעילותם במחנה. כארבע שעות לאחר הירי דיווח המת"ק הפלסטיני למשפחה כי ג'אדאללה מת מפצעיו. ישראל מחזיקה בגופתו.

ג'יהאד ג'אדאללה, אביו של ג'אדאללה

בן 42 ואב לשמונה, סיפר בעדות שמסר ב-23.11.2025:

אני פליט משטחי 1948, וגר עם המשפחה שלי בבית צנוע, במחנה צפוף שבו מתגוררות מאות משפחות בתנאים קשים, ורוב האנשים מתקשים להתקיים.

בחודשים האחרונים גברו הפשיטות של הצבא על המחנה, וכמעט בכל שבוע מתבצעת פשיטה או פעילות צבאית. בכל אירוע כזה יש פצועים והרוגים. בגלל הצפיפות והסמטאות הצרות, לא תמיד ניתן להבחין בכוחות.

ב-16.11.25 בבוקר, הילדים היו בבית הספר ואני ואשתי היינו בבית. בסביבות השעה 14:00, הילדים חזרו מבית הספר ואכלנו יחד ארוחת צהריים. גם בני ג'אדאללה חזר הביתה, אבל הוא אמר שכבר אכל והוא לא רעב.

בהמשך היום התנהלנו כרגיל בבית. ג'אדאללה אמר שהוא רוצה ללכת למועדון שבו הוא נהג לשחק עם חבריו ביליארד ומשחקים אחרים. המועדון נמצא במרחק של בערך 300-400 מטרים מהבית, בקצה הדרך שיוצאת ממרכז המחנה.

ג'אדאללה יצא למועדון בסביבות השעה 15:00. אחר-כך נודע לנו מהרשתות החברתיות שיש פעילות של הצבא במחנה, וחיילים פרוסים באזור. פתאום

שמענו כמה יריות. אשתי נבהלה ואמרה מיד שג'אדאללה נפגע - הייתה לה תחושת בטן חזקה. ניסיתי להרגיע אותה ואמרתי שלא קרה כלום.

עליתי מהר לקומה השנייה, שבה יש חלון שמשקיף על הכניסה לסמטה שמול המועדון. אשתי עלתה אחריי, ואז ראינו את הבן שלנו - זיהינו את הבגדים שלו - שוכב על הקרקע, מתנועע ומתפתל, וסביבו חיילים רבים.

כולנו נכנסנו להלם. גם הילדים הגיעו וראו את אחיהם שוכב על הקרקע מוקף חיילים. אף אחד מאיתנו לא יכול היה לעשות שום דבר, או להתקרב. הצבא מנע מהאמבולנס להגיע אליו משני צדי המחנה, ולא העניק לו טיפול רפואי.

אשתי ניסתה ללכת לשם ולהתקרב אליו, אבל החיילים הורו לה לחזור וירו באוויר. בני נשאר שוכב פצוע במקום במשך כשעה, מתפתל מכאב. אפשר היה לטפל בו בזמן הזה.

אחר-כך החיילים הביאו מחצלת, הניחו אותה עליה ולקחו אותו בג'יפ.

חיכינו לשמוע משהו, והזמן בקושי עבר. אחרי כמה שעות נמסר לנו דרך מנגנון התיאום שהבן שלנו נהרג. אני לא יודע מה היה המצב שלו בזמן שהחיילים לקחו אותו. הם ירו בו - חיילים רבים, חמושים - ולא אפשרו לאף אחד להתקרב אליו ולטפל בו.

הם הרגו את הבן שלי בדם קר. אני לא יודע למה ירו בו. הם היו לידו, ויכלו לתפוס אותו בידיים, במקום לירות בו בלי שום סיבה. לא היו עימותים במקום ובני לא עשה דבר.

אנחנו סתם אנשים מן השורה, שחיים את החיים שלהם, ואין לנו בעיות עם אף אחד.

הבן שלי היה תלמיד בית ספר, ילד חסר ישע. הרגו אותו ולקחו אותו, ואני אפילו לא יודע בוודאות שהוא אכן נהרג. אני רוצה לראות את הבן שלי, אני רוצה שיחזירו לי את הגופה שלו.

סאמי איברהים סאמי משאיח', בן 15

כפר עקב, מזרח ירושלים, 20-21.11.25

בחצות הלילה שבין 20-21 בנובמבר 2025, פלשו שני כלי-רכב של מג"ב ובהם כ-12 שוטרי יס"מ לשכונת כפר עקב שבמזרח ירושלים. כלי הרכב עצרו על כביש רמאללה-ירושלים, בסמוך למתחם המסחרי שבאזור צומת "סיִפָּאל". חלק מהשוטרים היו רעולי פנים, ולדברי עדי ראייה, על רוביהם הורכבו משתיקי קול.

השוטרים חסמו נתיבים בכביש רמאללה-ירושלים, ועיכבו את התנועה. תושבים החלו להתאסף במקום והשוטרים השליכו רימוני הלם וירו רימוני גז לעבר הצומת. ליד תחנת דלק סמוכה התקבצו כ-25 נערים וצעירים פלסטינים ובשלב מסוים החלו חלקם ליידות אבנים לעבר הכוח, ממרחק של כמאה מטרים.

חלק מהשוטרים פלשו למבנה מסחרי המשקיף על הצומת, ועלו לקומתו השלישית הנמצאת עדיין בבנייה. בסרטון שצילם תושב השכונה, נראה שוטר השוכב על הרצפה בתנוחת צליפה.

בין הצעירים שהתאספו ליד תחנת הדלק, היו שלושה חברים: עמרו מרבווע, בן 18, תושב אום א-שראייט, ג'. וע., שהגיעו למקום לאחר ששמעו על פלישת הכוחות, ושניים מהם, מרבווע וג', השתתפו ביידוי האבנים. בשלב מסוים, חצו מרבווע וג' את הכביש והסתתרו מאחורי דוכן קפה, שם, פגשו שם את סאמי משאיח', בן 15, תושב כפר עקב, שלא הכירו. השלושה חסו מאחורי הדוכן ויידו אבנים לעבר 5-6 שוטרים שהתקדמו לכיוונם ועצרו במרחק של כ-50-60 מטר מהדוכן.

זמן קצר לאחר מכן, נפגע ג' בידו מאש חיה, מבלי לשמוע את הירי, וברח לסמטה סמוכה, משם ראה את משאיח', שנורה גם הוא, נשען על רכב ואז נופל ארצה. מרבווע ברח לכיוון רמאללה, ואז נורה גם הוא ונפל במרחק של כ-30 מטר מהדוכן ומהשוטרים. בשני המקרים, איש מהעדים לא ראה את השוטרים שהיו ברחוב יורים או שמע את הירי.

לאחר שמרבווע נפל, כיוונו השוטרים את נשקם ואת פנסי הלייזר שלהם לעבר תושבים וצעירים שניסו לפנותו. רק לאחר כמה דקות, הגיע למקום פרמדיק שהצליח לגרור אותו לרכב פרטי, שפינה אותו מהמקום והעביר אותו לאמבולנס שפגש בדרך. מרבווע נלקח לבית חולים ברמאללה, שם נקבע מותו לאחר כארבעים דקות.

משאיח' פונה על-ידי תושבים למרפאה בשכונת כפר עקב ומשם הועבר באמבולנס לבית חולים ברמאללה, שם נקבע מותו זמן קצר לאחר מכן.

לאחר הירי בצעירים, נשארו הכוחות במקום למשך כמה דקות ובסביבות 00:30, עזבו את האזור דרך כביש "שדה התעופה" לכיוון מחסום קלנדיה.

בתגובה מטעם המשטרה שפורסמה [בעיתון הארץ](#), נכתב כי "כוחות מג"ב פעלו בלילה נגד גורמים עוינים שניסו לפגוע בכוחות ובסדר הציבורי", וכי "במהלך הפעילות התפתחה הפרת סדר אלימה בהשתתפות עשרות חשודים, שכללה ידוי אבנים מסיבי, ירי זיקוקים לעבר הכוחות, ובקרבת המקום נשמע ירי מסיבי שמקורו לא זוהה". ו[...] "הלוחמים ירו לעבר ארבעה חשודים שסיכנו באופן ממשי את הכוח. החשודים פונו לקבלת טיפול רפואי על ידי גורמי הרפואה".

אולם מתחקיר בצלם, עולה כי יחידה מיוחדת של המשטרה נכנסה לשכונת כפר עקב במזרח ירושלים בפעולה שנועדה ליצור חיכוך עם נערים וצעירים בשכונה כדי לפגוע בהם. השוטרים התמקמו מראש בעמדת צליפה בקומתו השלישית של מרכז מסחרי, וחלקם התקדמו למרכז הרחוב במטרה למשוך את הצעירים ליידות אבנים. כך, הם יצרו סיטואציה מלאכותית שתצדיק כביכול שימוש בכוח, ואז ירו בצעירים כשהם מכוונים לפלג גופם העליון. יישום נוסף של מדיניות הפתיחה באש הנפשעת של ישראל, שגבה את חייהם של שני צעירים.

ג', חברו של עמרו מרצוע

סיפר בעדותו ב-25.11.25:

אני, ע', ועמרו מרצוע היינו חברים ובדרך כלל היינו נפגשים בערב ומבלים באזור אום א-שראייט. ביום חמישי, 20.11.25, בסביבות 23:30, כשהיינו שם באזור, נודע לנו מהרשתות החברתיות שיש כוח של צבא הכיבוש באזור והוא בדרך לעיירה כפר עקב.

נסענו שלושתנו באוטו של ע' לאזור כפר עקב. אני ישבתי במושב האחורי, ע' נהג באוטו ועמרו ישב לידו. בסביבות 23:50, הגענו לאזור צומת סִיפָאל וראינו שני כלי-רכב של כוחות הכיבוש במסלול שמוביל למחסום קלנדיה. ע' נסע באותו מסלול, וכשחלפנו על פני כלי-הרכב, ראינו כמה שוטרים שעמדו לידם. קבוצה אחרת של שוטרים הייתה ליד הכניסה לבניין שהרכבים עצרו לפניו.

המשכנו בנסיעה, וכשהגענו לסופרמרקט א-שני, הסתובבנו וחזרנו במסלול הנגדי, שמוביל לרמאללה. אחר-כך נכנסנו לכיוון צומת סִיפָאל (כביש נמל התעופה). שם עצרנו את האוטו וירדנו.

הלכנו לכיוון צומת סִיפָאל ברגל, ועצרנו ליד תחנת הדלק, כי הייתה שם התקהלות של כמה נערים ובחורים צעירים. עמדנו וצפינו כדי לראות מה יעשו השוטרים.

ברגע מסוים ראינו כמה שוטרים באמצע הכביש הראשי רמאללה-ירושלים. אז, להערכתנו בסביבות 10:00, כמה מהצעירים שהיו לידנו התחילו לזרוק אבנים לעבר השוטרים, למרות שהם היו רחוקים.

עמרו היה בין הצעירים שהשליכו אבנים לעבר השוטרים. מפני שהוא חבר קרוב שלי, ולא רציתי לעזוב אותו לבד, ברגע מסוים גם אני הצטרפתי והשלכתי אבנים. כשראינו שהשוטרים מתקרבים יותר ויותר למקום שבו היינו, שנינו עברנו לאמצע הדרך, יותר קרוב למסלול שמוביל לעיר רמאללה, והתחבאנו מאחורי דוכן קפה. החבר שלנו ע' נשאר על צומת סִיכָאל - כביש נמל התעופה.

אני ועמרו המשכנו לזרוק אבנים לעבר השוטרים מאחורי הדוכן. הם עמדו במרחק של 50-60 מטר מאיתנו. מאחורי אותו דוכן עמד עוד בחור גבוה שלא הכרתי.

ברגע מסוים, כשהרמתי את יד כדי להשליך אבן, הרגשתי מכה חזקה מאד ביד ימין וכשהורדתי אותה ראיתי שיורד ממנה דם, אבל לא שמעתי שום ירייה. עמרו ברח מיד לכיוון הכביש שמוביל לעיר רמאללה, הרחק מהשוטרים, ואני החלטתי לברוח לכיוון הרחוב שמוביל לשכונת א-סר'ייר.

באותו רגע, ראיתי את הבחור שהיה איתנו מאחורי הדוכן נפגע בחזה ומנסה להישען על אוטו שחנה שם, אבל האוטו התחיל מיד לנסוע משם. בדרך לרחוב שמוביל לשכונת א-סר'ייר, הסתכלתי אחורה וראיתי את הבחור הזה נופל ארצה והדם זורם מתחת לגוף שלו. לא ניגשתי אליו כי חששתי לחיי וגם דאגתי לעמרו, שכבר לא ראיתי ולא ידעתי מה קרה איתו.

בחור שפגשתי הסיע אותי באוטו הפרטי שלו למרכז הרפואי "מוג'מע פלסטין", וכשהגענו לשם אמרו לי שעמרו נפגע מכדור בחזה ומצבו קריטי. הרופאים התחילו לטפל בפציעה שלי, ואמרו שאני צריך ניתוח. מאוחר יותר הם אמרו לי שהזרת של יד ימין נפגעה משני כדורים שריסקו את העצמות. בינתיים נודע לי על מותו של עמרו וסירבתי להיכנס לניתוח כדי שאוכל להשתתף בהלוויה שלו.

ההלוויה יצאה באותו יום, יום שישי, 21.11.25, אחרי תפילת הצהריים. אחר-כך חזרתי לבית החולים בשביל לעבור את הניתוח.

יותר מאוחר, שמעתי שהבחור שעמד לידנו מאחורי דוכן הקפה הוא סאמי משאייח', ובהמשך נודע לי שגם הוא נהרג מפגיעת כדור בחזהו.

החבר השלישי, ע'

סיפר בעדותו ב-25.11.25:

כששני החברים שלי ג' ועמרו ברחו ממקומם מאחורי הדוכן, ראיתי את ג' בורח לכיוון הרחוב שמוביל לשכונת א-סר'ייר, ואת עמרו בורח לכיוון הכביש הראשי שמוביל מכפר עקב לעיר רמאללה. עמרו הסתובב והסתכל לאחור, לכיוון שבו היו השוטרים, ובאותו רגע הוא נפל ארצה, כשהוא היה לפני מאפיה. ברחתי מהר לכיוון הכביש של נמל התעופה, כי השוטרים שעמדו על הכביש הראשי התחילו להתקרב לתחנת הדלק, שלידה עמדתי עם קבוצת הצעירים.

הגעתי לאוטו שלי, שהשארתי לצד כביש נמל התעופה, ונסעתי למרכז הרפואי "מוג'מע פלסטיין". הגעתי לשם תוך פחות מ-5 דקות, כי היה מאוחר והכבישים היו כמעט ריקים מתנועה. כשהגעתי גיליתי שעמרו כבר הובא לשם. ראיתי את הרופאים מנסים לבצע בו החייאה, אבל הם לא הצליחו וחצי שעה אחרי שהוא הובא לבית החולים הם קבעו את מותו. נודע לי שם שהוא נהרג מפגיעת כדור בחזה.

נ.מ., עובד בעסק סמוך

סיפר בעדותו ב-23.11.25:

ביום חמישי, 20.11.25, בסביבות 23:30, הייתי בעבודה שלי באחד מבתי העסק באזור, כשפתאום הגיעו שני כלי רכב צבאיים מכיוון מחסום קלנדיה ועצרו מול העסק. אלה היו כלי רכב יותר גדולים מג'יפים רגילים וירדו מהם 10-12 שוטרי מג"ב, חלקם היו רעולי פנים, ועל הקסדות שלהם היו פנסים קטנים. על הנשקים שהם החזיקו היה מתקן גלילי בקדמת הקנה שלדעתי היה משתיק קול.

השוטרים עמדו כמה דקות מול העסק, ואחר-כך אחד מהם, שהפנים שלו היו גלויות והרכיב משקפיים - התקרב ושאל אותנו אם יש למתחם המסחרי עוד כניסה חוץ מזו שקרובה לעסק שלנו. שאר השוטרים נשארו בחוץ עם נשקים מכוונים אליי ואל שאר העובדים, וקרני הלייזר מהפנסים שעל הנשקים שלהם האירו עלינו.

ענינו שאין כניסה אחרת חוץ מזאת שליד העסק, ואז ראיתי כמה שוטרים נכנסים לתוך המתחם המסחרי. מיד אחרי שהשוטר שדיבר איתי יצא מהעסק, התחלנו לסגור את דלתות הזכוכית כדי להימנע ממגע עם השוטרים. חלק מהשוטרים עמדו בכניסה למתחם, והתחילו לזרוק רימוני הלם וגז מדמיע לכיוון צומת "סיפאל".

דרך החלונות, ראיתי את השוטרים מתקדמים לכיוון גרם המדרגות שמוביל לקומות העליונות של המתחם, אבל אז השוטרים הבחינו בנו, כיוונו אלינו את הנשק והשוטר עם המשקפיים הורה לנו לסגור את החלון. באותו זמן, חלק מהשוטרים עמדו במסדרון שמוביל לגרם המדרגות. אחרי שסגרנו את החלונות, התרחקנו מהם, ואני התחלתי לעקוב אחר המתרחש דרך הרשתות החברתיות.

בערך חצי שעה אחרי שהשוטרים פרצו לתוך הבניין, החלו להתפרסם ברשתות החברתיות דיווחים על פצועים באזור צומת "סיפאל". מה שמוזר הוא שבמהלך 30 דקות האלה, לא שמעתי אפילו ירייה חיה אחת. הבנתי שהם באמת התקינו משתיקי קול על הרובים כמו שחשבתי בהתחלה.

ת.ט., שהיה גם הוא עד לאירועים

סיפר בעדותו ב-23.11.25:

ראיתי שני רכבים צבאיים עומדים בנתיב שמוביל לכיוון מחסום קלנדיה בכביש ירושלים-רמאללה, וגם כמה שוטרים שעמדו בקומה בבנייה של מרכז מסחרי שמשקיף על הכביש. צעירים החלו ליידות אבנים לעבר שוטרים שעמדו על הכביש הראשי. ראיתי צעירים מתקרבים עם אבנים בידיהם, אך בעלי החנויות הדפו אותם מחשש שירי יפגע בעסקים שלהם. באופן מפתיע, השוטרים לא הגיבו ליידוי האבנים, אלא כיוונו את נשקיהם לעבר כלי רכב שעברו על הכביש - ובהמשך אף מנעו מכלי הרכב לעבור במקום.

הצעירים יידו אבנים לעבר השוטרים שהיו ליד הרכבים הצבאיים, ואז נסוגו לכיוון תחנת הדלק "אבו א-ריש". באותו רגע ראיתי 5-6 שוטרים מתקדמים רגלית מכיוון הרכבים הצבאיים, שהיו בכניסה למרכז המסחרי שאליו הם פרצו. כשהם התקרבו עד למרחק של 30-35 מטר ממני, הבחנתי שהם ככל הנראה מכוח מיוחד: היו להם משתיקי קול על הקנים של הנשק, ועל הקסדות שלהם היו פנסים ומצלמות. נכנסתי למסעדה סמוכה, סגרתי את דלת הזכוכית והמשכתי לצפות דרך הזכוכית.

השוטרים עברו לנתיב הנגדי לזה שבו עמדו הרכבים הצבאיים, והתקדמו לבניין שמול המרכז המסחרי שבו היו הצלפים. באותו זמן, צעירים התקרבו לדוכן הקפה "סיפאל", הסתתרו מאחוריו והחלו ליידות לעברם אבנים. גם הפעם, השוטרים לא הגיבו ולא שמעתי ירי. פתאום ראיתי צעירים בורחים לכל עבר, ואחד מהם הלך בצורה מוזרה. אמרתי לצעירים שעובדים במסעדה שנראה שהוא נפצע, אפילו שלא שמעתי שום ירי חי. ראיתי את הצעיר הזה נופל על פניו, ודם זורם מתחתיו.

אמרתי למי שהיה איתי שהוא כנראה נפגע מירי הצלפים, כי הדוכן הסתיר את הצעירים מהשוטרים ברחוב, אבל לא מהצלפים שהיו בעמדה שמעל.

זה קרה בשעה 00:20.

צעקתי כמה פעמים בקול רם "הוא נהרג!". באותו רגע עברה משאית אשפה גדולה וצעקנו לנהג שיעצור כדי שהמשאית תשמש לנו מחסה ונוכל לפנות את הפצוע. ראיתי קרן לייזר מכוונת לעבר הנהג, והוא המשיך בנסיעה.

שלחתי הודעה בקבוצת הווטסאפ שיש פצוע וצריך אמבולנס. אחרי כמה דקות הגיעו כמה צעירים אבל הם ברחו מהר. לא שמעתי ירי. השוטרים שעמדו על הכביש היו אז במרחק של כמה עשרות מטרים בלבד מהפצוע.

בשעה 00:28, הגיע צעיר עם אפוד חירום כתום, והתחיל לגרור את הפצוע. הוא הצליח לגרור אותו רק כמה מטרים עד שרכב פרטי שבו היו כמה צעירים עצר לידם והם הרימו את הפצוע והכניסו אותו לרכב, שנסע משם מיד.

אחרי שהפצוע פונה, השוטרים התקדמו למקום שבו הוא נפל, נשאר שם כמה דקות ואז המשיכו ברגל עד מפגש "סיפאל". הם עמדו ליד דוכן משקאות עד שהגיעו שני רכבים ואספו אותם והם עזבו את האזור דרך כביש "שדה התעופה".

עובד בתחנת הדלק אבו א-ריש

סיפר בעדותו ב-23.11.25:

תחנת הדלק נמצאת בצומת דרכים ב"כיכר סיפאל". שמחברת בין כביש שדה התעופה לכביש רמאללה-ירושלים ולרחוב אל-ברקוק שמוביל לשכונת אל-סרייר. התחנה עצמה נמצאת על הנתיב שמוביל למחסום קלנדיה ולעיר ירושלים, כלומר בצד המערבי של כביש רמאללה-ירושלים.

ביום חמישי, 20.11.25, בסביבות 23:30, בזמן שעבדתי בתחנה, נודע לי מקבוצות ברשתות החברתיות שכוח של צבא הכיבוש נמצא באזור אום א-שראית, מצפון לכפר עקב. אחר-כך נודע לי שהכוח הזה, שכלל שני רכבים, מתקדם מאזור אום א-שראית לעבר שכונת כפר עקב. כעבור כמה דקות ספורות, ראיתי את שני הרכבים מגיעים כביש שדה התעופה לכביש הראשי רמאללה-ירושלים.

הרכבים המשיכו לכיוון כביש רמאללה-ירושלים, לנתיב שמוביל למחסום

קלנדיה, ועצרו במרחק של בערך 100 מטרים מתחנת הדלק, כך שהחזית שלהם פנתה למחסום. הם היו גדולים יותר מרכבים צבאיים רגילים.

אחרי שהם עצרו, התחילו לרוץ בקבוצות ברשתות חברתיות ידיעות על פשיטה של שוטרים על המתחם המסחרי "א-זהראא". דווח גם על פריסה של כמה צלפים בקומה השלישית של המתחם, שהיא בשלבי בנייה ועל שוטרים שהתמקמו על כביש רמאללה-ירושלים, ושהצבא סגר את התנועה לשני הכיוונים. בינתיים התקבצו באזור כיכר "סיקאל" בערך 20-25 נערים וצעירים, שנראו לי בני 15-22. כמה מהם התחילו ליידות אבנים והכוח הגיב מיד בירי גז מדמיע ובהשלכת רימוני הלם.

ביקשתי מהנערים והצעירים להתרחק משם מחשש שייפגעו. חששתי גם שתחנת הדלק תיפגע מירי של הכוחות. התחלתי לסגור את שערי תחנת הדלק, כי אני אסיר משוחרר וחששתי להיפצע או להיעצר. אחר-כך עזבתי את המקום והלכתי הביתה.

כשהגעתי הביתה, כבר דיווחו ברשתות החברתיות על שני פצועים במצב קשה באזור כיכר "סיקאל". כעבור בערך חצי שעה או אפילו פחות, שמעתי ששני הצעירים, עמרו מרובע וסאמי משאיח', מתו מפצעייהם, ושיש 6-7 פצועים נוספים מאותו מקום.

אביו של סאמי, איברההים משאיח'

סיפר בעדותו ב-30.3.26:

אני אב לשבעה ילדים, ובהם בני סאמי, בן 16, שנהרג ב-25.11.21.

סאמי היה הבן הבכור שלנו, וזה נתן לו מקום קצת מיוחד במשפחה. הוא למד בכיתה י', וציפה כל-כך להוציא רישיון כי התעניין מאוד בכלי רכב ואופנועים. אני ואמא שלו הבטחנו לו שנדאג לו לשעורים מיד אחרי שיסיים את לימודיו.

הדבר הכי בולט אצל סאמי היה שהוא היה מאוד חברותי ואהוב על אנשים. ביום ההלוויה שלו, נדהמתי ממספר הנערים בני גילו שהשתתפו במסע הלוויה. זה ניחם אותי קצת כשהייתי שרוי בהלם על האובדן שלו. גם אני וגם אמו לא הצלחנו עד היום לעכל את העובדה שסאמי עזב אותנו ולא ישוב עוד.

בפעם האחרונה שהוא דיבר איתנו הוא אמר לנו שהוא יוצא על האופניים שלו כדי לפגוש את חבריו. אבל במקום לשוב הביתה, קיבלנו את הבשורה על פציעתו, ולאחר מכן נודע לנו על מותו.

קשה מאוד להתגבר על האסון הזה. סאמי היה כאמור הבן הראשון שאת הולדתו חגגנו, והוא הביא לנו המון שמחה. אבל עם כל הכאב, ההתמודדות

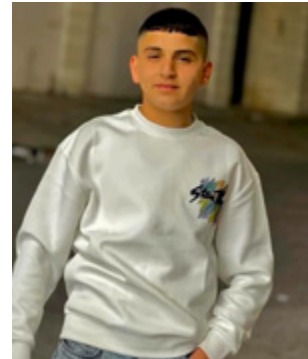
שלנו לא שונה מזו של הורים אחרים שאיבדו את ילדיהם בגלל הכיבוש הזה. אין לנו אלא לומר: "לאלוהים אנו שייכים ואליו נשוב".

לא אני ולא אמו של סאמי איננו מסוגלים לתאר את כאב הבשורה המרה על מותו, זה מעל לכוחותינו. ולמרות כל העוצמה שאנו מפגינים כלפי חוץ בפני אנשים, ישנם מטבע הדברים רגעים שבהם אנחנו נכנעים לרגשותינו ולכאבנו.

מוהנד טארק מוחמד ז'רייר, בן 17

חברון, 2.12.25

ב-2.12.25 ירו חיילים למוות במוהנד ז'רייר כשנהג במכונית, במהלך פעולה למעצרו. לדברי הצבא, כמה שעות קודם לכן ז'רייר דרס חיילת במחסום במערב העיר חברון, שלפי פרסומים בתקשורת נפצעה באורח קל. הצבא מסר עוד כי ז'רייר נפצע מירי החיילים ונמלט מהמקום וכי במהלך נסיעתו סיכן את החיילים.

אחמד ח'ליל אחמד רג'בי, בן 17

חברון, 6.12.25

ביום שבת, 6.12.25, בשעות הערב, התקדמו שמונה חיילים ברחוב באר שבע בחברון, כשהם מעכבים כלי-רכב ועורכים חיפושים בחנויות באזור. החיילים החרימו את מפתחות הרכב של לפחות שתיים מהמכוניות שערכו והותירו את הנהגים יושבים בתוכן. בסביבות 21:00, בעת שהחיילים הגיעו לצומת המוביל לרחוב ואדי א-תופח ובאב א-זאווייה, עברה ברחוב מכונית בה נהג אחמד רג'בי, בן 17, שהגיע מרחוב ואדי א-תופח ופנה לרחוב באר שבע, בדרכו מביתו באזור ג'בל א-שריף, לביקור אצל חברו בבית החולים אל-אהלי שבחברון. רג'בי נסע במכונית עם לוחית צהובה השייכת לקרובי משפחתו, תושבי מזרח ירושלים.

לאחר שרג'בי חלף על פני החיילים והתקדם כמה מטרים, הם הורו לו לעצור בצעקות. רג'בי החל לנסוע באיטיות לאחור, כשבינו לבין החיילים חוצץ מעקה הפרדה מבטון. בשלב זה, ללא סיבה

נראית לעין, ירה אחד החיילים כמה יריות באוויר, ולאחר מכן, חייל אחר רץ אל המכונית כשרובהו מכוון אל רג'בי וניסה לפתוח את דלת המכונית. רג'בי, שככל הנראה נבהל מהירי ומהסתערות החייל לעברו, המשיך בנסיעתו לאחור ופגע בחייל שניסה לפתוח את דלת המכונית. מיד לאחר מכן, פתחו שבעה חיילים בירי כבד לעבר המכונית. כתוצאה מהירי חסר ההבחנה, נפגע גם זיאד אבו דאווד, בן 56, עובד ניקיון של עיריית חברון, שהיה במקום במסגרת עבודתו, והרג אותו. רג'בי עצר, ניסה לנסוע לכיוון רחוב ואדי א-תופח, התקדם כמה מטרים ואז עצרה מכוניתו.

הירי הכבד נמשך כ-32 שניות. לאחר מכן, הוציאו החיילים את גופתו של רג'בי מהמכונית, והעמיסו אותה ואת גופתו של אבו דאווד, על רכב צבאי ונסעו מהמקום. גופתו של אבו דאווד נמסרה מאוחר יותר למשפחתו, ואילו גופתו של רג'בי מוחזקת בידי הצבא. כך גם המכונית שבה נסע. לאחר האירוע, פשטו חיילים על עסקים הסמוכים לזירת האירוע, שברו דלתות והחרימו את כל מכשירי ההקלטה של מצלמות האבטחה באזור. התיעוד שלפניכם, ניצל בזכות אחד מבעלי העסקים, שהספיק לשמור עותק שלו לפני החרמת הציוד.

לאחר האירוע, פרסם הצבא בחשבון ה-X שלו את ההודעה הבאה: "לפני זמן קצר, שני מחבלים האיצו ברכבם לעבר כוחות חטיבת הצנחנים שהיו בפעילות מבצעית בחסם שוטר שבחטיבת יהודה. הכוחות פתחו בירי לעבר המחבלים וחסלו אותם".

אלא שגם הפעם, כמו במקרים רבים שבהם טען הצבא כי "חיסל מחבלים", מדובר בהרג חסר כל הצדקה של אזרחים מן השורה, שנהרגו כתוצאה ממדיניות הפתיחה באש המופקרת על פיה פועל הצבא. ההימנעות המערכתית והשיטתית מהעמדת האחראיים להרג פלסטינים לדין, מלמדת כי גם הריגתם של אחמד רג'בי וזיאד אבו דאווד תעבור בשתיקה, ומבלי שהאחראים ידרשו למתן דין וחשבון על מעשיהם.

עד ראיה

סיפר בעדות שמסר ב-9.12.25:

ביום שבת, 6.12.25, בסביבות 20:00, הייתה תנועה של חיילי הכיבוש שהגיעו מהצד המערבי של רחוב באר שבע, ובעיקר מהכניסה האחורית של מתחם ה"חברון סנטר". החיילים הסתובבו ברחוב, עיכבו כמה כלי רכב, בדקו אותם ושמרו אצלם את המפתחות.

החיילים המשיכו לנוע עד שהגיעו לאזור שמחבר בין רחוב באר שבע, רחוב ואדי א-תופח ורחוב א-שלאלה הישן, שם יש אי-תנועה גדול שמוביל לכביש הראשי שמגיע למחסום 56 ולרחוב א-שוהדאא הסגור. באזור הזה, בערך שמונה חיילים התחילו לערוך חיפושים בחנויות. אני הייתי מולם וצפיתי במתרחש.

באותו זמן, החיילים עצרו שני כלי-רכב במרחק של בערך עשרה מטרים ממני, ולקחו משני הנהגים את המפתחות של הרכבים. ההתנהגות של החיילים הייתה אלימה מאוד.

בסביבות 21:00, הגיעה מכונית לבנה מסוג טויוטה קורולה עם לוחית רישוי צהובה, שככל הנראה באה מרחוב ואדי א-תופח הישן. המכונית פנתה ימינה לרחוב שמוביל לרחוב באר שבע, שהוא נתיב היציאה הראשי ממרכז העיר.

החיילים צעקו לנהג לעצור והמכונית עצרה במרחק של כחמישה מטרים מהחנות שבה הייתי. הנהג העביר לרוורס ונסוג כמה מטרים לאחור עד שהמכונית נעצרה סמוך למיקום של החיילים. בין המכונית לחיילים הפריד מעקה בטון שהעירייה הציבה בערך שבוע לפני כן, כדי להסדיר את התנועה ברחוב באר שבע.

החיילים כיוונו את הנשק שלהם וצעקו בעברית לעבר נהג המכונית. אחרי כמה שניות, אחד החיילים ירה, כנראה באוויר, ואז חייל אחר התקרב לנהג, בצעקות. הנהג נסוג שוב אחורה, ואז החיילים התחילו לירות ירי כבד על המכונית. פחדתי ונשארתי לשבת בתוך החנות, בזמן שהחיילים התקדמו מהר לכיוון המכונית.

אחר-כך, החיילים התחילו לערוך חיפושים בחנויות ברחוב באר שבע, והחרימו את כל מכשירי ההקלטה של מצלמות האבטחה שהיו מותקנות בחנויות וברחוב.

רק בסביבות חצות, הצלחתי לחזור לבית שלי לאחר שהחיילים אפשרו לעבור ברחוב.

עד אחר שנכח במקום

סיפר ב-9.12.25:

ביום שבת, 6.12.25, בסביבות 20:00 בערב, ישבתי על מדרגות בטון וגלשתי באתרי חדשות בטלפון שלי. ראיתי כמה חיילים במרחק של בערך 10 מטרים ממני, באזור שקרוב לצומת שמובילה לרחוב באר שבע ולרחוב ואדי א-תופח, סמוך לחנויות זאהדה.

עוד שני חיילים עמדו ברחוב באר שבע, במרחק של בערך 20 מטר מערבית למקום שבו ישבתי. החיילים עצרו שתי מכוניות, אחת בנתיב הימני ואחת בשמאלי, לקחו מהנהגים את המפתחות והשאירו את הנהגים להמתין במכוניותיהם. באזור הזה יש נוכחות של חיילים כמעט כל שבוע, במיוחד מאז המלחמה בעזה. הרחוב גם נסגר לעיתים תכופות בגלל מעבר של מתנחלים לכיוון מה שם קוראים לו "קבר עתניאל", שנמצא ברחוב באר שבע, במרחק של בערך 300 מטר מערבית לאיפה שישבתי.

בסביבות 21:00, בזמן שעדיין ישבתי על המדרגות, עברה מכונית לבנה עם לוחית רישוי צהובה, שהגיעה מרחוב ואדי א-תופח הישן, ופנתה ימינה לכיוון רחוב באר שבע, במסלול שמוביל ליציאה מהעיר. באותם רגעים שמעתי את החיילים צועקים לנהג לעצור. הנהג האט, אבל לא עצר לחלוטין, ואז נסוג אחורה בחזרה לחיילים. בין המכונית לחיילים הפרידו מחסומי בטון בגובה של כ-80 סנטימטר שהציבה העירייה, בערך שבוע לפני כן, כדי להפריד בין הנתיבים.

כמה שניות אחרי זה שמעתי ירי, ואז עוד ירי תכוף יותר, מלווה בצעקות של החיילים. המכונית המשיכה לנוע אחורה לעבר מרכז הדרך שמחברת בין רחוב באר שבע ורחוב ואדי א-תופח, במרחק של בערך 15 מטר מהמקום שבו עצרה בהתחלה, ואחר-כך, היא התקדמה כמה מטרים קדימה.

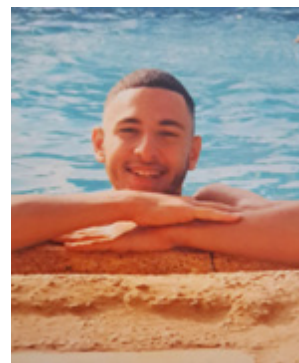
היו באזור כמה עובדי ניקיון, שהתחילו לצעוק ולהתרחק משם, ונראה שאחד מהם נפגע. הוא נפל על אחת מהקוביות של מעקה הבטון שמפרידות בין שני נתיבי הכביש, באזור של תחילת רחוב ואדי א-תופח הישן שמוביל לאזור באב א-זאווייה.

כמה חיילים חמושים התקדמו למכונית ובגלל המתח והבהלה ששררו באזור, חששתי לביטחוני והתרחקתי משם.

מוחמד איאד עבאהרה, בן 17

סילת אל-חארית'יה, מחוז ג'נין, 13.12.25

ב-13.12.25 פשטו חיילים על העיירה אל-יאמון ובמקום התפתחו עימותים. לאחר שמוחמד עבאהרה, בן 71, השליך מטען מאולתר לעבר חיילים ברחוב וניסה להימלט, ירו בו חיילים שהשתלטו על בית סמוך. לאחר הירי גררו החיילים את גופתו לכניסה לבית ומנעו מצוות אמבולנס פלסטיני לגשת אליו. לאחר כעשר דקות הועמסה גופתו על כלי-רכב צבאי. היה פעיל בזרוע הצבאית של הג'יהאד האיסלאמי. ישראל מחזיקה בגופתו.

אמו של מוחמד, עאידה עבאהרה

בת 41 ואם לחמישה, סיפרה בעדות שמסרה ב-26.3.26:

בני, מוחמד, שנהגתי לקרוא לו בשם החיבה "חמודה", היה הבן הבכור שלי. הוא נולד שלוש שנים לאחר שבעלי איאד ואני נישאנו.

מוחמד היה תלמיד חרוץ ואימד ואני חיכינו בקוצר רוח שיסיים את לימודי התיכון ויקבל את תעודת הבגרות שלו כדי שנוכל להעניק לו השכלה אקדמית. אבל הגורל התערב. הצבא הישראלי הרג אותנו לפני שהספיק לסיים את לימודיו התיכוניים.

מוחמד נהרג ביום שבת, 13.12.25. אני עדיין זוכרת שיום קודם לכן, הוא ביקש ממני לעזור לו להבין טקסט שעסק בסיפור חייו של הסופר הרוסי דוסטויבסקי. זה היה חלק מתוכנית הלימודים בשפה הערבית. מוחמד התעניין בטקסט הזה, שמספר על אנשים שדנו ברעיונות ביקורתיים כלפי המשטר, אבל הממשלה הדכאנית והפקידים שלה עצרו את המפגינים כשנודע להם על ניסיונות ההפיכה שלהם. דוסטויבסקי - שהיה אחד מהם - נידון למוות. אבל ביום שבו הייתה אמורה להתבצע ההוצאה להורג, בעודו על הגרדום, בוטל גזר דין המוות והומר לארבע שנות עבודת פרך.

אני עדיין זוכרת את התגובות של בני לטקסט הזה ואיך הוא היה שקוע ומרוכז בזה לחלוטין. הרגשתי שהעניין שלו בסיפור מאוד עמוק בזמן שהסברתי לו אותו. מכיוון שאני מתמחה בלימודי חברה, הצלחתי לפשט עבורו את הנרטיב. הסיפור מספר על אדם, שבעקבות ארבע שנים של עבודת פרך, החליט - במהלך המאסר שלו - לשנות את חייו, ולכתוב את זיכרונותיו.

מוחמד אמר לי: "אמא, אחרי שהסברת לי את הסיפור, התחלתי להבין את המשמעות שלו: 'הוא נולד, חי ומת'. או, בעצם: 'הוא נולד, חי ולא מת'. שאלתי אותו: "איזה משני סיפורי החיים אתה מעדיף?", והוא ענה שהוא בוחר את האופציה השנייה: הוא נולד, חי, ולא מת. כי יש אנשים בחברה שיכולים לעשות מעשים טובים עבור אחרים, ולהשאיר אחריהם מורשת שיש בה תועלת עבור הדורות הבאים. ומי שמגן על ארצו ומולדתו משאיר אחריו מורשת יפה.

ביום שבו נהרג, מוחמד התעורר בבוקר ואכל ארוחת בוקר עם אחיו ואחותו. הוא בדיוק התחיל את השנה האחרונה שלו בתיכון, אז הוא נשאר בבית כל היום ולמד.

במהלך היום ביקרתי את אחותי, שבדיוק ילדה, בכפר שנקרא מות'לת' א-שוהדאא. כשהייתי בבית שלה, הילדים של אחותי ואני דיברנו עם בני מוחמד בשיחת וידאו בוואטסאפ כדי לבדוק מה שלומו. הוא בדיוק אכל את האוכל האהוב עליו: שמן זית, זעתר ולבנה. הוא תמיד ביקש ממני שאכין לו צלחת כזו.

אחר-כך חזרתי הביתה לאל-יאמון, כדי לטפל בבית ובילדים, ולעזור להם עם שיעורי הבית לקראת הלימודים למחרת, ביום ראשון.

בסביבות 20:30, מוחמד אמר לי שהוא סיים ללמוד ולהכין את שיעורי הבית שלו, ושהוא רוצה לצאת לפגוש את החברים שלו בשכונה. זה היה משהו שגרתי. היינו רגילים שהוא יוצא לפגוש את החברים שלו, מבלה איתם קצת זמן, ואז חוזר הביתה.

בסביבות השעה 21:30 הכנתי ארוחת ערב למשפחה. מוחמד עדיין היה בחוץ עם החברים שלו, אז התקשרתי אליו ושלחתי לו הודעות בוואטסאפ כדי להזמין אותו להצטרף אלינו לארוחה, אבל הוא לא ענה. לא היה ברור אם הוא בכלל רואה את הודעות הוואטסאפ שלי.

התחלתי לדאוג. שלחתי הודעות למשפחה המורחבת - לאחים ולאחיות שלי ושל בעלי - ושאלתי אם מוחמד ביקר אצל מישהו מהם. באותו זמן לא הייתה נוכחות צבאית באל-יאמון, ולא עלה בדעתנו שמוחמד נסע לעיירה השכנה סילת אל-חארית'יה.

אבל מוחמד לא ענה לשיחות או להודעות, והתחילו אצלי ספקות וחרדות. הפחד הטבעי שיש לכל אמא. בעלי ואני יצאנו מהבית והתחלנו להסתובב בשכונה כדי לברר מה קורה ולחפש את מוחמד. פגשנו מישהו במקרה, ושאלנו אותו מה קורה באזור, ואז הוא סיפר לנו שיש פשיטות בסילת אל-חארית'יה ושהצבא הישראלי פצע שם שני אנשים, שלא יודעים מי הם, ושזה דווח ברשתות החברתיות. בשלב זה גברה החרדה שלי, ופחדתי שאחד מהאנשים הלא מזוהים האלה הוא הבן שלי, מוחמד.

כשחזרתי הביתה מצאתי שם קרובי משפחה, שהתחילו להגיע. עוד לפני שהספיקו לספר לי שמוחמד נהרג, הבנתי את זה מהבעות הפנים שלהם. ואכן קרובי המשפחה אישרו שמוחמד נהרג מאש הצבא הישראלי. הרגשתי הכאב עצום. פרצתי בבכי.

מוחמד תמיד ידע ליצור אווירה נפלאה, ומילא את הבית בשמחה ובצחוק. הוא תמיד פינק את אחותו הקטנה כוות'ר, שלמדה בכיתה א'.

בני נהרג בידי חיילים, והגופה שלו מוחזקת בידי הצבא. אני רוצה נואשות לאסוף את הגופה שלו, ולקבור אותו בבית הקברות של העיירה, כדי שאוכל לבקר בקבר שלו ולהיפרד ממנו.

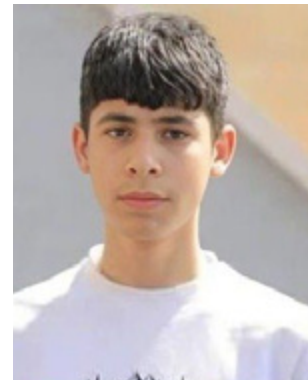
הילדים שלי עוברים תקופה קשה. הם שואלים על מוחמד כל הזמן. יחיא, שהוא בן 14, במצב נפשי קשה מאז שמוחמד נהרג. אפילו השיער שלו התחיל לנשור. הוא סובל במיוחד מהאובדן שלו.

עמאר יאסר מוחמד תעאמרה, בן 16**תוקוע, מחוז בית לחם, 15.12.25**

ב-15.12.25 ירו חיילים שיצאו מג'יפ ממרחק של כ-30 מטרים על עאמר תעאמרה בעיירה תוקוע שבמחוז בית לחם, לאחר שיידה אבנים לעבר הג'יפ הממוגן. הוא פונה במכונית פרטית למרפאה בעיירה ומשם לבית חולים, בבית ג'אלא שם נקבע מותו.

ריאן מוחמד עבד אל-קאדר אבו מעלא (סבאענה), בן 16**קבאטיה, מחוז ג'נין, 20.12.25**

ביום שבת, 20.12.25, בשעות הערב המוקדמות, פשטו כמה ג'יפים צבאיים על מרכז העיירה קבאטיה שבמחוז ג'נין. מעט לפני השעה שבע בערב נסע אחד הג'יפים הלוך ושוב ברחובות שכונת א-סבאענה, הסמוכה למרכז העיירה, כשהוא צופר שוב ושוב ומטריד את מנוחת התושבים. קבוצה של נערים ליוותה את הג'יפ בצעקות ובשריקות, וחלקם יידו לעברו אבנים ממרחק.

בתיעוד שהגיע לבצלם, נראה הג'יפ בסמוך לשעה 19:00, כשהוא נוסע במורד הרחוב הראשי בשכונה, רחוב א-סבאענה, בסמוך לצומת בצורת Y שממנו מתפצל הרחוב לשתי סמטאות. בתיעוד, נראים שני חיילים העומדים בקצה אחת הסמטאות, מאחורי פינת הבית שבמרכז הצומת, כשהם נסתרים מעיני הבאים מהסמטה שממול. אחד מהם כורע על ברכיו ומכוון את נשקו לעבר הסמטה שממול, ואילו השני עומד מעט מאחוריו, בצמוד לקיר. חייל שלישי הולך לאחור בצמוד לג'יפ, כשגבו מופנה לכיוון הנסיעה, וגם הוא מכוון את נשקו לעבר אותה סמטה. החייל נעלם לרגע מהפריים, אך מיד לאחר מכן חוזר לצומת, הפעם ללא הג'יפ. הוא מתכופף ומסתתר מאחורי מכונית חונה, משם הוא צופה על הסמטה. פרט לשלושת החיילים, לא נראים במקום אנשים נוספים והאזור נראה שקט.

בשלב זה, בעת שהחיילים מציבים מארב לבאים מכיוון הסמטה, נראה הנער ריאן אבו מעלא (סבאענה), בן 16, מגיע מהסמטה, כאשר הוא פוסע לאיטו לכיוון החיילים שבצומת, ככל הנראה מבלי להבחין בהם כלל. בתיעוד, ניתן לראות בבירור כי אבו מעלא אינו מחזיק דבר בידיו ולא

מהווה כל איום על החיילים. למרות זאת, כאשר אבו מעלא מגיע למרחק של כשני מטרים לכל היותר מהחיילים, החייל שכורע על ברכיו יורה לעברו מיד צרור יריות והוא נופל ארצה.

אבו מעלא נותר מוטל על הקרקע במשך כעשרים דקות, ואז כיסו החיילים את גופו ביריעה, וכמה דקות לאחר מכן, העלו אותו לרכב צבאי משוריין שהגיע למקום. בשעה 19:30, כחצי שעה לאחר תחילת האירוע, עזבו החיילים את המקום בשני הגיפים כשהם לוקחים אותו איתם. מאוחר יותר באותו ערב עודכנה המשפחה על מותו. גופתו מוחזקת מאז בידי ישראל.

מרגע הירי ועד עזיבת החיילים, נותר אבו מעלא שכוב על גבו ללא תזוזה, במשך חצי שעה לפחות, מבלי שמי מהחיילים ינסה להגיש לו עזרה ראשונה. יתרה מכך, החיילים אף מנעו מצוות אמבולנס פלסטיני שהגיע למקום לעשות זאת. הוריו של אבו מעלא, שראו את האמבולנס עומד מחוץ לביתם אך לא ידעו שהנפגע הוא בנם, וסיפרו לבצלם כי שכנעו את צוות האמבולנס לנסות להתקרב למקום פעם נוספת, לאחר שכבר נחסם על ידי החיילים. אנשי הצוות אכן ניסו, ואז כיוונו לעברם החיילים את נשקם והורו להם לסגת. פרמדיק ששוחח עם בצלם אישר את הדברים.

הצבא [טען](#) כי אבו מעלא השליך לבנה זמן קצר לפני כן, והחזיק בידיו לבנה גם בזמן שנורה, וכי הירי בוצע כתגובה לכך, אולם התיעוד מהזירה מפריך טענה זו.

עדותו של וליד סבאענה

בן 75 ואב לשמונה, תושב קבאטיה:

אני בעלים של חנות מכולת בשכונת א-סבאענה, ברובע המערבי של העיירה קבאטיה.

ביום שבת, 20.12.25, הייתה פשיטה של הצבא על העיירה. בסביבות 19:00, כשהייתי במכולת שלי, הגיע לרחוב המוביל לשכונה שלנו, שכונת א-סבאענה, אחד מהגיפים הצבאיים. אני המשכתי לשבת מאחורי השולחן במכולת וצפיתי בגיפ שסייר הלוך ושוב ברחוב של המכולת. החיילים הפעילו סירנה וגם צפרו, כדי להתגרות בתושבים ולהטריד אותם. בכל פעם שהגיפ עבר לפני אחת הסמטאות שמסתעפות מהרחוב, שמעתי נערים צועקים ושורקים לו.

אחרי שהגיפ נסע הלוך ושוב כמה פעמים, ראיתי אותו עוזב את הרחוב ונוסע צפונה.

ואז, ראיתי פתאום שני חיילים מגיעים ברגל מכיוון דרום ומסתתרים מאחורי אחד הבתים שמול המכולת, מדרום. בין המכולת ופינת הבית מפרידה סמטה ברוחב של כ-5 מטרים. ראיתי את שני החיילים מתכופפים, כנראה כדי שאף אחד מהצעירים לא יראה אותם.

מהמקום שבו ישבתי, מאחורי דלפק המכולת, יכולתי לראות את המקום שבו הסתתרו החיילים, הם היו במרחק של כ-10 מטרים ממני. אבל לא יכולתי לראות את הולכי הרגל שמגיעים דרך הסמטה מכיוון העיר העתיקה.

בזמן שצפיתי בשני החיילים, אחד מהם ירה משהו כמו 3-5 כדורים. הייתי בהלם ופחדתי מאוד כי החיילים היו קרובים אליי. נשארתי במקומי על הכיסא שמאחורי הדלפק, עד שהגיע עוד ג'יפ צבאי וירדו ממנו חיילים נוספים.

אחרי הירי, אחד החיילים סגר את דלת המכולת מבחוץ, ואז ניצלתי את ההזדמנות, נעלתי אותה מבפנים ונכנסתי לבית שלי דרך דלת פנימית מהמכולת ונשארתי שם.

בזמן האירוע לא היו באזור עימותים של ממש, אלא רק צעקות ושריקות, ואולי אחד הנערים זרק איזה אבן לעבר הג'יפ הצבאי כשהוא חלף על פני אחת הסמטאות שמסתעפות מהרחוב.

עדותו של כ. ל.:

ביום שבת, 20.12.25, בסביבות 19:00, הייתי על הגג של בית שמשקיף על הרחוב הראשי שמוביל לשכונת א-סבאענה, ושמעתי ג'יפ צבאי צופר ומפעיל את הסירנה שלו, כדי להטריד את התושבים ולהתגרות בהם.

ראיתי את הג'יפ נוסע ברחוב הלוך ושוב, והחיילים צפרו בכל פעם שהם חלפו על פני סמטאות שמסתעפות מהרחוב הראשי ומובילות לאזור העתיק בעיירה. שמעתי נערים וצעירים, שצעקו ושרקו בכל פעם שהג'יפ חלף ליד הכניסות לסמטאות, ולפעמים הם גם השליכו לעברו אבן.

אחרי שהג'יפ נסע הלוך ושוב כמה פעמים, ראיתי 3 חיילים יורדים ממנו, במרחק של בערך 400 מטר מזרוע למקום שבו הייתי. שניים מהחיילים התחילו ללכת ברגל בצמוד לקירות הבית, בצד השמאלי של הרחוב. החייל השלישי הלך בצמוד לג'יפ בזמן שהוא נסע צפונה ועבר בסמטה שמובילה לעיר העתיקה, שסמוך לה נמצאת המכולת של וליד סבאענה, במרחק של בערך מאה מטר מאיפה שהייתי.

ראיתי את שני החיילים מסתתרים מאחורי הבית של עומר סבאענה, שנמצא מול המכולת. אז הבנתי שהחיילים אורבים לצעירים ולנערים וניסיתי להזהיר אותם. צעקתי להם: "תיזהרו! החיילים מסתתרים מאחורי פינת הבית של עומר א-סבאענה על הרחוב הראשי."

נשארתי על הגג והמשכתי לעקוב אחרי המתרחש. ברגע מסוים, ראיתי נער מגיע מלמעלה, מכיוון האזור העתיק של העיירה, ואז חייל ירה בו. אני מעריך שנורו 3-5 כדורים, ושהירי היה ממרחק של 2 מטר לכל היותר, כי ראיתי את הנער מגיע עד הפינה שמאחוריה הסתתרו החיילים.

הנער נפל ארצה על הגב שלו, ואחרי כמה רגעים הגיע החייל השלישי מכיוון צפון והצטרף לשניים האחרים. אחר-כך הגיעו הג'יפ הצבאי, שקודם ירדו ממנו החיילים, ועוד חיילים ברכב משוריין. החיילים שהו במקום בערך 30 דקות, וכל הזמן הזה הם מנעו מאמבולנסים להגיע לנער. בסוף, הם שמו את הגופה של הנער על אלונקה, הכניסו אותה לג'יפ הצבאי, ועזבו את המקום.

במשך כל הזמן שהייתי על גג הבית, הצעירים לא התעמתו עם החיילים. רק צעקו, שרקו וקראו להם. מדי פעם הם זרקו אבנים ממרחק רב, מסוף הסמטה, כך שהן בכלל לא הגיעו לרחוב שבו נסעו הג'יפים הצבאיים.

אחרי שהכוח נסוג, הלכתי למקום האירוע וראיתי כתם דם במקום שבו הנער נפל אחרי שירו בו. אני מכיר את הנער טוב, כי הוא גר בשכונה שלנו. קוראים לו ריאן אבו מעלא (סבאענה).

אמו של ריאן, נאייפה סבאענה

בת 46 ואם לשישה, סיפרה ב-19.1.26 על היום בו איבדה את בנה:

ביום שבת, 20.12.25, בסביבות 15:00, יצאתי לביקור בקבר של בני הבכור נור א-דין, שנהרג מירי הצבא הישראלי ב-2015. שניים מהילדים שלי באו איתי, נור א-דין, שנולד אחרי שאחיו נהרג ונקרא על שמו, וג'אדאללה. בני ריאן נשאר בבית ולמד לקראת מבחן שהיה לו בראשון.

בדרך הביתה עשיתי כמה קניות וריאן פגש אותי מול הבית שלנו ועזר לי לקחת את המצרכים לדירה שלנו בקומה השנייה.

אכלנו ארוחת צהריים ואז הוא הכין לעצמו נס קפה ונכנס לחדר ואני חשבתי שהוא נשאר שם עד הערב. בסביבות 18:45, בעלי חזר מהעבודה שלו בתחום הבנייה, ובאותם רגעים נודע לנו מהרשתות החברתיות שהצבא פושט על שכונות בעיירה. נכנסתי לחדר של ריאן ומצאתי את כוס הנס קפה שלו מונחת מלאה על השולחן שליד המיטה שלו. הוא לא שתה אותה, ובכלל לא היה בבית. חשבתי שאולי הוא הלך לאחת המכולות בשכונה כדי לקנות לו חטיף.

שלחתי לריאן הודעת וואטסאפ כדי להזהיר אותו שכוחות הצבא פושטים על שכונות בעיירה, אבל הוא לא ענה. ניסיתי להתקשר אליו ואז גיליתי שהטלפון מונח על המיטה בחדר שלו. בעלי התקשר לקרוב משפחה שלנו והוא אמר שראה את ריאן בשכונה, הולך לכיוון המכולת, וכשהגיפים הצבאיים הגיעו הוא נראה מופתע ואולי הלך לכיוון החלק העתיק של העיירה כדי לא להיתקל בהם.

בסביבות השעה 19:00, ראינו אמבולנס פלסטיני עוצר ליד הבית שלנו. יצאתי עם בעלי כדי לברר עם צוות האמבולנס מה קרה. הם אמרו לנו שצעיר נפצע ברגל סמוך למכולת של וליד סבאענה, שנמצאת במרחק של בערך 250 מטרים מהבית שלנו, ושהחיילים מונעים מהם להתקדם לשם. אני עודדתי אותם לנסות שוב ואמרתי להם שאני אתקדם לשם ברגל, למרות שלא ידעתי שהצעיר שנפצע הוא ריאן שלנו. התקדמתי עם הפרמידק אבל כשהגענו לחיילים, הם כיוונו אלינו את נשקם, האירו עלינו בפנסי לייזר והורו לנו לחזור לאחור.

בשלב הזה התמלאתי חרדה שמי שנפגע זה ריאן, למרות שהוא מעולם לא נעצר ולא הסתבך בשום צורה.

חיכינו עם צוות האמבולנס ועוד תושבים מהשכונה בערך חצי שעה בצומת, במרחק של בערך 200 מטרים מזירת האירוע, שהחיילים כיתרו וחסמו את הגישה אליה. ואז הגיפים הצבאיים התחילו לעזוב ואנחנו התקדמנו למקום שבו היה קודם הפצוע. אבל כל מה שמצאנו זה כתם דם קטן. היו לנו חששות, אבל לא ידענו שזה באמת ריאן שנפגע ונלקח משם.

בזמן שהיינו שם, התחילו להתפרסם ברשתות החברתיות דיווחים שהצעיר ריאן אבו מעלא (סבאענה) נפצע מירי הצבא, ושהצבא לקח אותו לטיפול. זמן קצר אחר-כך, קרובי משפחה התקשרו לבעלי ואמרו לו שריאן נהרג ושהצבא מחזיק בגופתו. למרות שכבר חששתי, הידיעה נפלה עליי כרעם ביום בהיר. איבדתי שניים מהבנים שלי לירי של החיילים: את נור א-דין, שנהרג בדצמבר 2015, ועכשיו, אחרי עשר שנים, באותו חודש, את ריאן.

הדבר שהכי חשוב לי כרגע הוא השבת גופתו של בני ריאן, כדי שנוכל לקבור אותו לצד הקבר של אחיו, ואוכל לבקר את קברו בכל עת שארצה.

ריאן השאיר אחריו חלל גדול. הוא דאג לאחיו הקטנים, ותמיד ניסה ליצור אווירה של שמחה וצחוק בבית. האחים הקטנים שלו, נור א-דין וג'אדאללה, שואלים אותי מתי הוא יחזור, ואין לי תשובה.

עדותו של מ.

פרמדיק בעיריית קבאטיה:

בערב של יום שבת, 20.12.25, בשעה 19:02, קיבלתי שיחת טלפון מתושב שהודיע לי שחיילים ישראלים ירו בצעיר בשכונת א-סבאענה בקבאטיה. נסעתי לשם מיד באמבולנס עם אחי כ', שגם הוא פרמדיק. באותו זמן עוד לא ידענו את זהות הנפגע.

הגענו לדיוואן (חדר אירוח) של משפחת א-סבאענה, והתקדמנו לכיוון המקום שבו היה הצעיר הפצוע, אבל החיילים הישראלים מנעו מאיתנו להתקדם. הם כיוונו אלינו את נשקם, ונאלצנו לסגת ולעצור ליד הדיוואן. השעה הייתה 19:07. חיכינו בערך 10-15 דקות, ואז ניסינו שוב להתקדם לעבר הצעיר הפצוע. אמו של ריאן, שפגשנו שם, ניסתה ללוות את האמבולנס ברגל, אבל אחרי שהתקדמה בערך 7-10 צעדים, כשהיינו במרחק של בערך 200 מטרים מהחיילים, ביקשתי ממנה לחזור לאחור כי הם התחילו לכוון אלינו את נשקם ואת פנסי הלייזר. היא חזרה לאחור ואני התקדמתי עוד קצת, עד שהם אילצו גם אותי לסגת.

עצרתי שוב את האמבולנס ליד הדיוואן, וכמה אזרחים התקבצו סביבו, כולל ההורים של ריאן, שבשלב הזה עדיין לא ידעו שהוא זה שנורה.

חיכינו שם בערך 35 דקות, ואז ראיתי את כלי הרכב הצבאיים נסוגים מהאזור. אחר-כך הצלחנו להתקדם לשם, אבל לא מצאנו שם את הפצוע. ראיתי רק כתם דם קטן ואבן קטנה לידו. כמה דקות אחר-כך, נודע לנו מהרשתות החברתיות וממשרד הקישור הפלסטיני שריאן אבו מעלא נהרג מירי הצבא ושהחיילים לקחו את גופתו.

הצבא הישראלי פושט שוב ושוב על העיירה קבאטיה, והוא חוסם את הגישה של צוותי אמבולנס לנפגעים ומונע מאיתנו לבצע את התפקיד שלנו.